

๑

“ครูจะทำยังไงกับพวกเธอดี”

ลีตาภาเปรยขึ้นขณะมองนักเรียนชายสองคนผู้ถูกลงโทษให้ยืนอยู่หน้าห้องเรียนว่างเปล่า ขณะนี้เป็นเวลาห้าโมงครึ่ง คาบสุดท้ายจบลงไปร่วมสองชั่วโมงแล้ว หญิงสาวตากมหน้าหวานถอนหายใจอย่างเหนื่อยหน่ายเมื่อคิดถึงการจัดการปัญหาตรงหน้า

ตลอดระยะเวลาสามปีหลังเรียนจบปริญญาตรี เธอทำงานเป็นแม่พิมพ์ของชาติมาโดยตลอด รับผิดชอบงานสอนวิชาภาษาไทยให้แก่นักเรียนชั้นประถมสองและสี่เป็นหลัก บางครั้งมีการสับเปลี่ยนไปสอนชั้นอื่นบ้างแต่ก็ย้งวนเวียนอยู่ในกลุ่มเด็กเล็กอยู่ดี แต่ในวันนี้มีเหตุให้เธอต้องมาดูแลนักเรียนชั้นมัธยมสามแทนครูคนอื่น

ช่วงเวลาเพียงสองชั่วโมงกลับเกิดเรื่องขึ้นจนได้...

“ครูยกโทษให้พวกผมเถอะครับ ยืนจนเมื่อยแล้ว” ณรงค์ เด็กหนุ่มหน้าตึ้รูปร่างผอมสูงขอร้อง

“นั่นสิครับ คนอื่นก็ไปกันหมดแล้วด้วย” บัญญา เด็กอีกคนที่มึสึผิว

คล้าร้างท่วมกว่าริบสนับสนุนความคิดเพื่อนร่วมห้อง

“ที้อย่างนี้เข้ากันเป็นนี่เป็นขลุ่ย” ลิตาภาพูดด้วยน้ำเสียงระอา มองหน้าทั้งคู่สลับกันไปมา แม้ปกติเธอจะเป็นคนใจดี แต่พอเห็นท่าทางของทั้งคู่ก็อดหมั่นไส้ไม่ได้ “ทำไมตอนทำไม่คิด”

เอาเข้าจริงแล้วถ้าเป็นไปได้เธอก็ไม่ยากลงโทษพวกเขาหรอก ทว่าเด็กทั้งสองก่อเรื่องในห้องขณะเธอกำลังสอน อยู่ดีๆ ทั้งคู่ก็ลุกขึ้นกระซกคอเลื้อย เหวียงหมัด ยกเท้าถีบ ออกอาวูธแม่ไม่มวยไทยใส่กัน ส่วนเพื่อนร่วมห้องแทนที่จะช่วยกันห้ามปรามกลับส่งเสียงเฮ ทำหน้าที่เป็นกองเชียร์เร้าอารมณ์เสียอีก กว่าครูสาวจะวิ่งจากหน้าห้องไปถึงตัว ทั้งคู่ต่างเจ็บตัวกันคนละไม่น้อย

“ก็ตอนนั้นผมโกรธ มันลื้อชื่อพ่อผม” ณรงค์เหลือบตาไปมองเพื่อนข้างๆ

“มึงแหละ กวนตีนก่อน” ปัญญาใต้ “ทำการ์ตุนกุหาญแล้วไม่ยอมชดใช้”

“แค่นี้มึงต้องด่าพ่อกูด้วยเหอ พ่อแม่เป็นบุคคลที่ต้องเคารพนะเว้ย”

“ไม่ต้องมาพูดดีเลย มึงก็เคยลื้อชื่อพอกู”

“เอ๊ะ ใ้ให้...”

“พอเลย หยุดๆ” ลิตาภาห้ามเสียงเข้ม “ห้ามพูดคำหยาบหรือลงมือลงไม้กันอีกเด็ดขาด ไม่อย่างนั้นครูจะสั่งให้เธอยืนอยู่ตรงนี้ตลอดคืน”

“แหม ครูอย่าใจร้ายกับพวกผมอย่างนั้นสิครับ” ปัญญาพูดเสียงอ่อย

“นั่นสิ ครูลิตาภาใจดีจะตาย คงไม่ทำแบบนี้หรอก” ณรงค์อ้อน

“จริงด้วย ครูลิตาภาทั้งใจดีทั้งสวย”

“พอเลย ไม้ต้องมาประจบ ครูไม่ปลื้มหรอกนะ”

เด็กทั้งสองอมยิ้ม แม้พยายามทำเสียงขิงขังปั้นหน้าจริงจังแค่ไหน ลิตาภาก็ไม่สามารถทำให้พวกเขาเกรงกลัวได้อยู่ดี ใครก็รู้กันทั้งนั้นว่าเธอไม่ใช่ครูพันธุ์ตุ้ต๊ะเข้มงวด ยิ่งใบหน้าอ่อนเยาว์ ผิวขาวผ่อง ดวงตากลมโต มาผสมกับเสียงเล็กอ่อนหวานและบุคลิกกระฉับกระเฉงแล้ว ยิ่งทำให้

หญิงสาวดูไม่ต่างจากนักศึกษาฝึกงานสักเท่าไรนัก

ตอนสอนชั้นประถมก็ไม่เท่าไรหรอก วิทยุนี้ยังควบคุมง่าย แต่เด็ก วิทยุนี้ชั้นมัธยมนี่สิ...ภาพลักษณ์คุณครูผู้ใจดี บารมีความเข้มงวดน้อย ส่งผลให้พวกเขาไม่เกรงกลัวจนลุกขึ้นมาต่อytักกันกลางห้องเรียนได้ เธอคิด อย่างเหนื่อยใจ อยากถอนหายใจดังๆ เสียจริง

“ครูปล่อยพวกผมไปเถอะนะครับ พวกผมสำนึกผิดแล้ว” ณรงค์อ้อน ต่อ เด็กหนุ่มคิดว่าใช้เมื่อนั้นจะได้ผล

“จริงครับครู โดนลงโทษให้ยืนมาสองชั่วโมง เมื่อยจะตาย” ปัญญา บอก

“พวกเธอสำนึกผิดแล้วจริงหรือ”

“ครับ จากนั้นไปพวกผมจะไม่ทะเลาะกันอีกแล้ว”

สิตากาติดอยู่ครูหนึ่ง ในที่สุดก็ใจอ่อน

“ก็ได้ คราวหน้าอย่าทำแบบนี้อีกนะ”

“เย้! ขอบคุณครับครู ถ้าอย่างนั้นพวกผมไปนะครับ” ปัญญายกมือ ไหว้ ตั้งท่าเตรียมเผ่นทันที

“พวกเธอจะไปไหนกัน!”

เสียงเข้มที่ตั้งราวสายฟ้าพาดลงกลางห้องทำให้คนถูกลงโทษตัวแข็ง ที่อจับพลันเหมือนโดนสาป สิตากาหันไปมองตามเสียงก็เห็นว่าคนที่กำลัง เดินมาคือครูวัยกลางคนร่างสูง สวมเสื้อเชิ้ตริตเรียบกริบไว้รอยยับแม้ผ่าน เวลามาถึงช่วงเย็นของวันเช่นนี้ได้อย่างน่าอัศจรรย์ ผมสั้นแสกข้างถูกหวี เรียบเข้ากับบุคลิกก่อนข้างเจ้าระเบียบ เขาคือสุธี หัวหน้าฝ่ายปกครองและ ธุรการการเงิน

“ช่วยแล้ว สุธีวะ” ณรงค์กระซิบบอกเพื่อนร่วมห้องด้วยน้ำเสียงแหบ แห้ง ต่างฝ่ายต่างหน้าเจื่อน

“ครูแพรวปล่อยพวกเขาหรือครับ” สุธีถาม สายตาคมกริบมองทาง นักเรียนตัวปัญหา

“คะ คิดว่าลงไปขอให้พวกเขายื่นหน้าห้องเรียนมาสองชั่วโมง น่าจะเซ็ดกันแล้ว”

“ไม่พอหรอกครับ ความผิดถึงขั้นกล้ำกึ่งต่อกันในห้องเรียนต่อหน้าครูบาอาจารย์ ไม่มีความเคารพผู้หลักผู้ใหญ่ แเค่ยื่นสองชั่วโมงยังน้อยเกินไปด้วยซ้ำ สมควรถูกลงโทษต่อ”

“ไม่เกินไปหน่อยหรือคะ” ลิตาภาถามอย่างลั้งเล เธอกับสุธีมักมีแนวคิดไม่ค่อยตรงกันนัก โดยปกติเธอเป็นคนชอบใช้ไม้อ่อน ไม่นิยมการลงโทษเด็กรุนแรง ต่างจากอีกฝ่ายที่เห็นว่าเด็กควรถูกลงโทษอย่างหนักให้หลาบจำ

“นั่นสิครับ พวกผมยอมรับผิดชอบ จะไม่ทำอีกแล้วครับ” ณรงค์พูดเสริมเสียงอ่อย

“เงียบไปเลย” สุธีจ้องเด็กด้วยแวตาดุดัน “พวกเธอรู้ไหมว่าโรงเรียนเรามีประวัติความเป็นมายาวนานแค่ไหน รุ่นพี่หลายคนนอกจากสอบเข้ามหาวิทยาลัยดีๆ ได้แล้ว ยังมีศิษย์เก่าจำนวนมากที่เป็นใหญ่เป็นโต สร้างชื่อเสียงระดับประเทศ พวกเธอกลับมาทำตัวให้เสื่อมเสียชื่อเสียงแบบนี้ ถ้าไม่ถูกลงโทษให้เซ็ดหลาบ อนาคตคงไปไม่ถึงไหน”

เมื่อเจอครูฝ่ายปกครองเทศนาเป็นชุด เด็กทั้งสองจึงไม่กล้าเถียงอีกได้แต่ยื่นเอามือกุมเบ้า ก้มมองพื้นด้วยสีหน้าสลด ลิตาภารู้สึกเห็นใจไม่น้อย เธอเป็นคนใจอ่อน ทว่าก็ต้องยอมรับว่าสิ่งที่สุธีพูดมานั้นมีส่วนถูก

โรงเรียนเทเวศร์พัฒนวิद्याลัย เป็นโรงเรียนชื่อดังที่ก่อตั้งมาร่วมแปดสิบปีแล้ว พ่อแม่ผู้ปกครองต่างยอมรับในคุณภาพการเรียนการสอนหรืออย่างน้อยก็ชื่อเสียงในทางที่ดีซึ่งสั่งสมมา แต่ละปีจึงมีคนมากมายพยายามทำให้ลูกหลานได้เข้าเรียนที่นี่ การตั้งใจรักษามาตรฐาน สั่งสอนนักเรียนให้ทำตัวดี ไม่ก่อเรื่องชวนหนักใจอย่างที่ครูฝ่ายปกครองพูดมาก็เป็นเหตุเป็นผลอยู่

“นี่เย็นแล้ว ค่อยลงไปโทษต่อพรุ่งนี้ดีไหมคะ” ลิตาภาเสนอ

“ขยับขย่อนกินไป เด็กพวกนี้คงไม่คิดว่าเป็นการลงโทษหรือครับ เอาอย่างนี้ดีกว่า ถ้าพลังสั้นเหลือก้นัก ให้ออกแรงทำความสะอาดเสียหน่อย เสร็จแล้วค่อยปล่อยให้ไป” สุธีพูดเสียงเรียบ

“ครูจะให้พวกผมทำความสะอาดห้องเรียนหรือครับ” ปัญญาถามอย่างมีความหวัง เขาคิดว่าห้องเรียนเล็กแค่นี้ กวาดๆ ถูๆ ไม่เกินครึ่งชั่วโมงก็เสร็จสิ้น

“เปล่า เมื่อก็ครูเพิ่งไปคุยกับคนดูแลพิพิธภัณฑ์ตุ๊กตามา เขากำลังต้องการคนช่วยงานพอดี”

“ฮา! แต่...” เด็กหนุ่มอุทานเสียงดัง ในขณะที่เพื่อนร่วมห้องที่ยืนอยู่ข้างกันหน้าถอดลี ซิตเซียวอย่างฉับพลัน

“มีปัญหอะไร หรืออยากโดนไม้เรียวแทน”

“ครูสุธีเลือกวิธีลงโทษให้ทำความสะอาดก็ดีแล้วนี่ ถือเป็นการฝึกสร้างวินัย ตอนอยู่บ้านจะได้ช่วยพ่อแม่” ลิตากามองโลกในแง่ดี

“เรื่องทำความสะอาดพวกผมไม่มีปัญหาหรือครับ แต่ฟ้าใกล้มืดแล้ว ผมกลัวโดนตุ๊กตาดึงขึ้นในนั้นหลอกเอา” ฌรงค์บอเสียงหวาดหวั่น

“พูดจาเหลวไหล!” ครูฝ่ายปกครองตวาด “ตามมา อย่าอึดออด และอย่าคิดจะหนีกลับเซียว ครูจะคุมไปส่งถึงที่”

สุธีตัดบทแล้วเดินนำไป ไม่เปิดโอกาสให้สองเด็กหนุ่มโอดครวญอีก ลิตากาตามไปด้วยเพราะคิดว่าทั้งสองเป็นเด็กในความรับผิดชอบของตัวเอง ระหว่างทางเธอเงยหน้ามองท้องฟ้าที่เปลี่ยนเป็นสีแดงแกมส้ม ดวงอาทิตย์ใกล้ลับจากสายตา บริเวณตึกเรียนมีนักเรียนเหลืออยู่ไม่มากนัก ในเวลาเช่นนี้ส่วนใหญ่คงอยู่แถวหอพักหรือไม่กี่โรงอาหารมากกว่า โดยเฉพาะนักเรียนประจำ

ครูสาวหันไปมองเด็กหนุ่มทั้งสองที่เดินตามมาอย่างเสียบๆ ไบหน้า สลดปนหวาดหวั่นนั้นทำให้เธอคิดว่าทั้งสองคงกลัวอย่างที่พูดมาจริงๆ

ภายในขอบเขตพื้นที่แสนกว้างใหญ่ของโรงเรียนเทพควัฒนนาวิทยาลัย นั้น บริเวณด้านหลังโรงเรียนเป็นที่ตั้งของคาหาสน์ไม้หลังใหญ่ที่มีอายุเกือบร้อยปี มีชื่อเรียกอย่างเป็นทางการว่า ‘พิพิธภัณฑ์ตุ๊กตารวภา’ หรือบางคนเรียกขานด้วยชื่อเล่นว่า ‘คาหาสน์ตุ๊กตา’

ภายในนั้นมีตุ๊กตาทหลากหลายชนิดจัดแสดงอยู่ ทั้งตัวอาคารและของที่อยู่ภายในล้วนมีอายุหลายสิบปี ครอบคลุมโดยรอบยังเป็นสวนรกรกริม จึงไม่ใช่เรื่องแปลกที่จะมีชาวลือทำนองว่าพิพิธภัณฑ์แห่งนี้มีวิญญาณสิงสู่ ซึ่งก็ไม่พ้นการตั้งตุ๊กตามาเป็นตัวชูโรงประกอบเรื่องเล่าสยองขวัญ

“ถ้าครูแพรรมีธุระอย่างอื่นก็ไปก่อนได้เลยนะครึบ ผมจัดการสองคนนี่เอง” สุธิบอ

ครูสาวหันไปทางด้านหลัง พอจะมองออกว่าเด็กทั้งคู่คงไม่ยอมให้เธอทิ้งไปไหน สำหรับคนเป็นครู การอ่านเวเวตาเด็กไม่ใช่เรื่องยากเย็น จะเด็กเล็กหรือเด็กโตก็ไม่ต่างกัน ยามนี้พวกเขาต้องการที่พึ่ง

“แพรรวขออยู่ด้วยดีกว่าคะ”

“คงไม่นานหรอกครึบ ผมตั้งใจให้ทำความสะอาดแคห้องเดียวแล้วจะปล่อยกลับ แฮอ...” ครูวัยกลางคนถอนหายใจแรง ใบหน้าเคร่งเครียดดูผ่อนคลายขึ้น “ถ้าเป็นไปได้ผมก็ไม่อยากเสียเวลาลงโทษเด็กพวกนี้หรอก แคต้องจัดการเรื่องเด็กที่หายตัวไปก็ปวดหัวจะแยแล้ว”

“เป็นยังไงบ้างคะเรื่องนั้น”

“ไม่มีอะไรคึบหน้ามากนักรึบ ครูฝายประณมถูกสอบสวนเมื่อวันก่อน คราวนี้เป็นตาของครูฝายมัธยมบ้าง”

“ได้รอรอยอะไรใหม่คะที่จะช่วยให้หาเด็กพบ”

“น่าเสียดายที่ไม่มีอะไรเลย ทุกคนในโรงเรียนต่างให้ความร่วมมือกับตำรวจเต็มที เพียงแต่ไม่มีใครรู้แน่ชัดว่าเกิดอะไรขึ้น”

ลิตาภาพยักหน้า ที่วันนี้เธอต้องมาสอนแทนครูภาษาไทยชั้นมัธยมสามก็เพราะเหตุนี้ มีเด็กนักเรียนคนหนึ่งหายตัวไป เป็นข่าวดังที่ได้รับความ

สนใจจากผู้คนทั้งประเทศ ตำรวจและเจ้าหน้าที่มูลนิธิหน่วยงานต่างๆ หุ่่มเท
อย่างเต็มที่เพื่อตามหาตัวผู้สูญหายให้เจอ

ครู อาจารย์ บุคลากรที่ทำงานอยู่ในโรงเรียนเป็นกลุ่มแรกที่ถูก
สอบสวนเพื่อหาข้อมูล ครูชั้นประถมอย่างลิตากานันคุยกับตำรวจไปตั้งแต่
เมื่อสองวันก่อน

“แย่จ้ง ปานนี้มิลินจะเป็นยังงัยบ้างก็ไม่วู้” เธอพูดเบาๆ

“ทุกคนก็ได้แต่ภาวนา หวังว่าเด็กจะไม่เป็นอะไร” สุทธิพูดเสียง
เคร่งขรึม “ผมกลัวว่าถ้าหาตัวไม่เจอ จะเริ่มมีข่าวลือแปลกๆ แพร่กระจาย
ออกไปอีก”

“ข่าวลือเรื่องไหนคะ” ลิตากาเอียงคอถาม

“เรื่องอย่างที่สองคนนี่พูดไปครับ หยิบโย่งไปเกี่ยวกับผีสังนางไม้กัน
เป็นตุเป็นตะ โรงเรียนนั่นละที่เสียหาย”

“ข่าวลือเกี่ยวกับผีตุ๊กตาในพิพิธภัณฑท์ แพรวเองก็เคยได้ยินมานาน
แล้วนะคะ แต่ก็ไม่เคยเห็นกับตาเสียที”

“เพราะมันไม่เป็นความจริงงัยครับ” สุทธิตอบรวดเร็ว “ตุ๊กตาพวกนั้น
เป็นของที่คุณแม่ผมสะสมมาทั้งนั้น แค่เพราะตัวคุณหาสน์เก่าแก่ ในสายตา
คนสมัยนี้เลยคิดว่าน่ากลัว เด็กนักเรียนเลยพูดกันไปเรื่อย ครูแพรวทำงาน
กับเด็กเหมือนกันคงรู้ว่าข่าวลือมันแพร่กระจายปากต่อปากได้ง่ายขนาดไหน
เด็กพวกนี้พร้อมจะเชื่อเรื่องตื่นเต้นทุกอย่าง”

“คะ” เธอตอบ “ตำนานเรื่องผีประจำโรงเรียนแบบนี้มีอยู่ทุกที่”

“ใช่ มันก็แค่นั้นแหละ”

คุยกันมาถึงตอนนี้พวกเขาเดินทางมาถึงพิพิธภัณฑท์ ขณะสุทธิเข้าไปคุย
กับพนักงานที่อยู่ภายใน ลิตากาและนักเรียนที่ถูกกลโหษกียีนรอบบริเวณ
ใต้ต้นลำทมตันใหญ่ซึ่งปลูกอยู่ด้านหน้า ช่วงเวลาโพล้เพล้เช่นนี้ ยามมอง
คุณหาสน์หลังใหญ่เบื้องหน้า เธอคิดว่าก็สมควรอยู่หรือที่พวกนักเรียนจะ
สร้างข่าวลือเรื่องผีสิงขึ้นมา เพราะขนาดผู้ใหญ่อย่างเธอเห็นแล้วยังอด

จินตนาการไปในทำนองนั้นไม่ได้...

คฤหาสน์สองชั้นหลังใหญ่นี้สร้างเลียนแบบสไตล์วิกตอเรีย ตัวเรือนสีเหลืองนวลได้รับการดูแลซ่อมแซมให้อยู่สภาพดี ส่งผลให้อวดโฉมความงดงามที่มีแต่ดั้งเดิมไว้ ห้องบางส่วนเล่นทรงหกเหลี่ยม ตัวอาคารประดับตกแต่งหน้าจั่ว ชายคา หน้าต่าง และประตูด้วยไม้สลักลายฉลุอ่อนช้อย ความจริงแล้วเคหาสน์ตุ๊กตาสวยงามมากทีเดียว...หากมาเยือนเวลากลางวัน

ไม่นานนักสุธิก็โผล่หน้ามาจากประตูแก้วมือเรียกคนที่เหลือ ลิตาภาหันไปพยักพาดกับนักเรียนทั้งสอง แล้วทั้งหมดก็ก้าวผ่านประตูเข้าไป พื้นที่พิพิธภัณฑสถานซึ่งเป็นที่เก็บสิ่งของเอียดอาดราวกับมีชีวิตยามถูกเหยียบย่าง

“เด็กสองคนนี่แหละที่จะมาช่วยทำความสะอาด”

สุธิพูดกับชายหนุ่มสวมแว่นกรอบทรงกลมสีเงิน ผิวสีน้ำผึ้ง ใบหน้าเรียบนิ่ง อายุไม่น่าเกินสามสิบปี ลิตาภาเคยมาที่เคหาสน์ตุ๊กตาหลายหน ทว่ากลับไม่คุ้นหน้าเขามาก่อน สุธิเหมือนจะอ่านความคิดของเธอออกจึงพูดขึ้น

“นี่คือพลกาล เป็นผู้ดูแลพิพิธภัณฑสถานใหม่ เพิ่งเริ่มงานมาได้สองเดือน”

“ยินดีที่ได้รู้จักค่ะ” ลิตาภาทักทาย “ฉันชื่อลิตาภา สอนภาษาไทย ชั้นประถมค่ะ”

“ครับ” พลกาลตอบสั้นๆ

“ผู้ดูแลคนเก่าไปไหนคะ”

คนที่ลิตาภาถามถึงคืออนุจรี หญิงชราร่างท้วมผู้มีใบหน้ายิ้มแย้มแจ่มใส คนที่เธอคุ้นเคยในฐานะผู้ดูแลพิพิธภัณฑสถานตลอดนั่นเอง

“คุณอนุจรีอายุมากแล้ว หลานสาวเลยขอให้เกษียณไปอยู่ที่ต่างจังหวัดด้วยกัน” สุธิตอบ “ผมรับพลกาลเข้ามาทำงานแทน ยิ่งไงคุณพ่อผมก็ต้องการให้ลูกหลานตั้งใจดูแลพิพิธภัณฑสถานนี้ให้ดี จ้างคนหนุ่มหน่อยก็น่าจะเหมาะ”

“ผมพยายามทำให้ดีที่สุด” พลกาลพูดด้วยน้ำเสียงถ่อมตัว “แต่คฤหาสน์หลังนี้ค่อนข้างกว้าง มีตุ๊กตาหลายชนิด ต้องการการดูแลที่แตกต่างกัน

กันไป ทำยังไงก็ไม่ทัน”

“อีกหน่อยผมจะหาคนมาช่วยงาน วันนั้นก็พามาสองคน”

สุธีพูดแล้วหันไปมองเด็กชั้นมัธยมสามทั้งสองที่ยืนตัวลีบ คอยเหลียวมองรอบตัวอย่างหวาดระแวง รวากับกลัวว่าจะมีอะไรลักก้อย่างกระโดดออกมาจากมุมมืดเพื่อเล่นงานพวกเขาได้ทุกเวลา

พลกาลสั่งให้ทั้งสองหยิบอุปกรณ์ทำความสะอาดทั้งไม้กวาด ที่ตักผง ไม้ถูพื้น และถังน้ำที่อยู่ในห้องเก็บของด้านข้างพิพิธภัณฑณ์แล้วเริ่มงานทันที

“แค่กวาดถูพื้นห้องตุ๊กตาไทยบนชั้นสองอย่างเดียวก็พอ เพราะห้องอื่นเพิ่งทำไป” ผู้ดูแลสั่งการ

“ถ้ากลัวผืนผ้าก็รีบทำให้เสร็จเร็วๆ” สุธีว่า

เด็กทั้งสองรับคำพร้อมกันพลางวิ่งไปหยิบอุปกรณ์ทำความสะอาด เริ่มทำงานอย่างรวดเร็วจนขาแทบขวิด ลิตาภายืนอยู่ชั้นล่างฟังสุธีบ่นเกี่ยวกับพฤติกรรมเด็กยุคใหม่ จนกระทั่งโทรทัศน์มีสื่อถ่ายด้านหลังส่งเสียงเรียกเข้า สุธีจึงปลีกตัวไปปรับสาย คุยอยู่ครู่หนึ่งก็เดินกลับมาด้วยสีหน้าเบื่อหน่าย

“พี่สาวผมเรียกตัว คงอยากปรึกษาเรื่องเด็กหาย”

“ผู้อำนวยการคงหนักใจกับเรื่องนี้มากนะคะ” ลิตาภาพูดอย่างเห็นใจ เมื่อคิดถึงนาตยา สาวใหญ่ผู้อำนวยการโรงเรียนซึ่งเป็นพี่สาวของสุธี

“ถ้าหาตัวเด็กไม่เจอ คนก็โทษโรงเรียน พี่นาตคงไม่อยากให้ธุรกิจครอบครัวที่พ่อแม่สร้างมาดีต้องมาเสียในรุ่นตัวเอง” เขาพูดพร้อมมองออกไปนอกหน้าต่างบานใกล้ตัว แล้วเปลี่ยนเรื่องอย่างฉับพลัน “ขอโทษนะ ครูแพรว ผมคงต้องขอตัวก่อน”

“ไม่เป็นไรคะ ครูสุธีไปจัดการธุระเถอะคะ สองคนนั้นเดี๋ยวแพรวดูให้เอง”

“ขอบคุณครับ” เขาว่า แล้วหันไปหาผู้ดูแล “พลกาล คุณช่วยคุมด้วยนะ ทำให้สะอาดแล้วค่อยปล่อยกลับหอ ผมอยากฝึกเด็กให้มีวินัย ไม่ใช่ทำแบบฝึกซีโรยหน้าให้เสร็จๆ”

หลังจากสุกั๊กกลับไปแล้ว ลิตาภาจึงเดินขึ้นชั้นสองเพื่อคุมงานเด็ก บริเวณชานพักบันไดมีแท่นโซฟาตุ๊กตาทำด้วยไม้สีเข้ม สูงประมาณเอวผู้ใหญ่ เป็นที่ตั้งของตุ๊กตาทองตัวหนึ่ง ตุ๊กตาทองนั้นสวมใส่เครื่องแต่งกายและชฎา เหมือนนักแสดงโขน ใบหน้าขาว ดวงตาเรียวยาวที่ถูกรวดไว้อย่างบรรจงจ้องมองลงมาอย่างชั้นล่าง

ขณะที่เดินผ่านตุ๊กตาทองรำลึกลิตาภา รู้สึกขนลุกพิกล เธอบอกตัวเองว่า คงเป็นเพราะบรรยากาศเงียบสงบยามค่ำภายในเคหาสน์ตุ๊กตาช่วยขับเน้นความรู้สึกดังกล่าว สายตาเธอจ้องอยู่ที่ใบหน้าของตุ๊กตาอยู่ตลอดเวลา แม้เดินผ่านมันไปแล้ว

ไม่มีเรื่องผิดปกติดูๆ เกิดขึ้น เมื่อทำสัมผัสพื้นชั้นสอง ลิตาภา ก็ส่ายหัวให้ความคิดฟุ้งซ่านของตัวเอง เธอนึกในใจ จะหวั่นอะไรกัน อยู่ดีๆ ตุ๊กตาจะเคลื่อนไหวได้เองอย่างนั้นหรือ ไม่เข้าท่าสักนิด สงสัยจะฟังคำพูดของเด็กๆ แล้วเก็บมาคิด ช่างไม่สมกับเป็นผู้ใหญ่เอาเสียเลย

“ฮึๆ”

เสียงหัวเราะคิกคักดังแว่วมาจากห้องทางด้านซ้าย ตามด้วยเสียงฝีเท้า ฟังเหมือนเด็กกำลังวิ่งไล่จับกัน มันกระแทกพื้นไม้ดังตึงตึงชัดเจน

“จริงๆ เลย ขนาดโดนทำโทษยังกล้าเล่นกันอีก เดี่ยวครุสุกั๊กว่าเอาหรือก”

ลิตาภาบ่นเบาๆ คิดว่าพอไม่มีผู้ใหญ่คุม ปัญญากับณรงค์คงไม่ตั้งใจทำความสะอาด หวังว่าจะไม่เลยเถิดถึงขั้นชกต่อยกันอีก ลิตาภารีบเดินตามเสียงหัวเราะสนุกสนาน ดึงบานประตูห้องซึ่งมั่นใจว่าต้นกำเนิดเสียงอยู่ในนั้น เผยปากเตรียมตำหนิเด็ก

ทว่าสิ่งที่รออยู่คือห้องโล่ง ไม่มีมนุษย์คนไหนอยู่เลย เธอกวาดตามองสำรวจทั่วห้อง มันเป็นห้องทรงสี่เหลี่ยมผืนผ้า หน้ากว้างสิบเมตร มีประตูทางเข้าสองทาง หน้าต่างทุกบานถูกปิดหมด หลอดไฟบริเวณกลางห้องที่เปิดค้างไว้เพียงดวงเดียวให้แสงอ่อนแรงจนเกือบสลัว ภายในนี้ไม่มี

ตู้วางแสดงตุ๊กตาทั้งแบบมีกระจกปิดและเปิดโล่งตั้งพียงผนังห้องแทบทุกจุด ส่วนใหญ่ที่อยู่ในตู้คือตุ๊กตาเด็กผู้หญิง

“ครูทำอะไรอยู่ในห้องนั้นหรือครับ”

ลิตาภาสะตุงโฮยงเมื่อได้ยินคำถามดังมาจากข้างหลัง หันกลับไปมอง ก็พบณรงค์ยืนอยู่ด้านนอกห้อง ครูสาวงุนงง สมองยังคิดตามสถานการณ์ไม่ทัน

“มีอะไรหรือเปล่าครับครู” เด็กหนุ่มถามเมื่อสังเกตเห็นว่าเธอทำหน้าที่แปลกๆ

“เมื่อก็พวกเธอทำความสะอาดอยู่ในห้องนี้หรือเปล่า”

“ไม่ใช่ครับ พวกเราทำห้องตุ๊กตาไทยด้านนั้นตามที่คุณครูสั่งครับ” ณรงค์ชี้ไปทางห้องที่อยู่อีกด้าน จากนั้นเงยหน้าขึ้นมองป้ายชื่อที่ติดอยู่เหนือประตูทางเข้าห้อง “นี่มันห้องตุ๊กตานานาชาตินี่ครับ”

ลิตาภาฟังแล้วยอมรับว่าสิ่งที่นักเรียนพูดมาสมเหตุสมผลอยู่ ทั้งสองคงทำตามคำสั่งของคุณครู

ถ้าอย่างนั้นเสียงหัวเราะคิกคักเหมือนเด็กหยอกล้อกัน รวมถึงเสียงฝีเท้าที่เธอได้ยินเมื่อครู่มาจากไหน คิดแบบนี้ได้เพียงครูเดียว หญิงสาวก็พยายามสลัดความสงสัยออกไปจากหัวสมอง

“เธอออกมาเดินนอกห้องทำไม”

“พวกเราทำงานเสร็จแล้วครับ ตั้งใจออกมาตามครู”

“เร็วจริงนะ”

“แรงทำให้เสร็จเร็วที่สุดครับ ไม่อยากอยู่ในนี้นาน น่าชนลูกจะตาย” เด็กหนุ่มเบ้าหน้า

ลิตาภาเดินไปยังห้องจัดแสดงตุ๊กตาไทย ตรวจสอบทำความสะอาดที่นักเรียนทั้งสองคนต้องรับผิดชอบ เมื่อเห็นว่าवलล์พัธออกมาอยู่ในระดับน่าพอใจ เธอจึงอนุญาตให้พวกเขากลับได้

“ต่อไปก็อย่าทะเลาะกันอีก โตะๆ กันแล้ว มีอะไรก็คุยกันดีๆ เข้าใจ

ใหม่” เธอสั่งสอนพวกเขาปิดท้าย

“ครับ รับรองพวกเราไม่ทำอีกแล้ว”

เด็กทั้งสองรับคำอย่างยินดี ช่วยกันหอบข้าวของออกจากห้องแล้วรีบ
จำลองบันได ลิตาภาตามมาเป็นคนสุดท้าย หากแต่ก้าวลงบันไดมาได้เพียง
สองขั้น เธอก็ต้องชะงักอยู่กับที่ ปัญญาที่เดินลงไปถึงขั้นหนึ่งแล้วหันกลับ
มามองอย่างสงสัย และร้องถาม

“เป็นอะไรหรือเปล่าครับครู”

ลิตาภาไม่ตอบ หญิงสาวยืนนิ่งราวกับรูปปั้น สายตาหยุดอยู่ตรงแท่น
วางตุ๊กตาทานางรำบริเวณซอพักกึ่งกลางบันได หัวใจเต้นแรงจนคล้ายผิด
จังหวะ เมื่อเห็นว่าขณะนี้ใบหน้าขาวซีดของตุ๊กตากำลังเงยมองขึ้นมาที่
หัวบันได

เป็นไปได้ยังไง เธอจำได้ว่าตอนแรกมันหันมองไปยังพื้นชั้นหนึ่ง
ไม่ได้เงยหน้าขึ้นเช่นนี้!

ลิตาภาไม่อยากพูดเรื่องนี้ออกมาเพราะรู้ว่าจะทำให้นักเรียนทั้งสอง
ตกใจไปด้วย เท่ากับยิ่งแพร่สะพัดให้ข่าวลือกระจายไปไกลมากขึ้น เธอสะกด
ความหวาดหวั่น กลืนใจเดินผ่านลงไปยังชั้นหนึ่ง เอ่ยคำลา กับพลกาลที่กำลัง
จัดเก็บของเตรียมปิดพิพิธภัณฑ์ แล้วพานักเรียนทั้งสองคนเดินจากไปอย่าง
รวดเร็วโดยไม่ปรียากพูดถึงเรื่องนี้เลย

หญิงสาวได้แต่เก็บความสงสัยไว้ในใจ

หรือว่าข่าวลือเกี่ยวกับอาถรรพ์ในเคหาสน์ตุ๊กตาแห่งนี้จะมีมูล
ความจริง สิ่งที่เขาเห็นเป็นเพียงความเข้าใจคลาดเคลื่อน หรือว่าเกิดขึ้นจริง
กันแน่

๒

‘หนึ่งสี่ปาดาท้แห่งความสิ้นหวัง ครอบคร้วนกว่าให้ ไร่ร้อรงรอยน้อง
มิลิน’

ประโยคข้างต้นคือชาวพาดหัวของหนังสือพิมพ์หัวสี่ยอดขายอันดับ
หนึ่งของไทย ที่ลิตาภาเห็นวางอยู่บนโต๊ะภายในห้องสมุดของโรงเรียน ฉบับ
อื่นก็ล้วนเขียนในทำนองเดียวกัน เพราะมันเป็นข่าวใหญ่อันดับหนึ่งที่ได้รับ
ความสนใจจากสังคม

ลิตาภาจำจ้กกับเด็กที่หายไปโดยตรง มิลินเป็นเด็กหญิงชั้นประถมสี่
ของโรงเรียนแห่งนี้ เธอเคยพบหน้าพูดคุยและสอนหนังสืออีกฝ่ายมาแล้ว

เด็กหญิงมีรัญญาหรือที่คนทั่วไปจำจ้กในชื่อเล่นว่ามิลินเป็นเด็กหญิง
วัยเก้าขวบหน้าตาน่ารัก ช่างพูดช่างคุย เด็กน้อยดูโดดเด่นกว่าเพื่อนร่วมชั้น
คนอื่น ส่วนหนึ่งเพราะรูปลักษณ์และครอบครัวที่เป็นคนดัง แม่ของมิลินคือ
นก-สุกัญญา อดีตดาราสาวลูกครึ่งไทย-อเมริกัน ดีกรีนางเอกขวัญใจผู้ชม
มาหลายสิบปีตั้งแต่ยังเป็นวัยรุ่นจนกระทั่งลาวงการไปแต่งงานกับบรรพชน
นักธุรกิจตระกูลใหญ่ที่มีทรัพย์สินระดับพันล้าน แต่ก็ยังมีข่าวตามหน้า

แหวดวงสังข์คมมาโดยตลอด

เรื่องร้ายที่เป็นปริศนาและไม่มีใครหาคำตอบได้เกิดขึ้นเมื่อหนึ่งสัปดาห์ก่อนตามพาดหัวข่าว ช่วงค่ำวันศุกร์ที่สุกัญญาเดินทางมารับลูกสาวกลับบ้าน มิลินที่โดยปกติมักนั่งรออยู่แถวโต๊ะม้าหินใกล้ประตูโรงเรียนกลับไม่อยู่ตรงจุดนั้น เมื่อไม่เจอลูกสาวในจุดนัด สุกัญญาจึงสอบถามครูและพนักงานรักษาความปลอดภัยที่ยืนดูแลความเรียบร้อยอยู่บริเวณประตูทางเข้า ทั้งหมดช่วยกันค้นหาแต่ก็ไม่พบ

ยิ่งภาวะผิดปกติดำเนินผ่านไปเนิ่นนานเพียงใด ความหวาดกลัวในใจของคนเป็นแม่ก็ยิ่งเพิ่มพูนในอัตราเดียวกัน สุกัญญาติดต่อครูประจำชั้นให้เจ้าหน้าที่ฝ่ายธุรการช่วยประกาศตามตัวลูกสาว ลิตาภาจำได้ว่าช่วงหนึ่งพุ่มวันนั้น เธอกำลังนั่งตรวจการบ้านอยู่ในห้องพักครู หลังได้ยินเสียงประกาศหาตัวมิลิน เธอยังทำงานและออกไปช่วยตามหาด้วย

ทุกอย่างสับสนวุ่นวายเป็นอย่างมาก เมื่อผ่านหนึ่งชั่วโมงแรก สุกัญญาร้องไห้ด้วยความตื่นกลัว ตะโกนเรียกหาลูกสาวด้วยเสียงลั่นอย่างต่อเนื่อง

เมื่อผู้อำนวยการทราบเรื่องก็รีบระดมบุคลากรทุกฝ่ายที่ยังทำงานอยู่ในโรงเรียนช่วยกันออกตามหาทุกซอกทุกมุม ในตอนแรกทุกคนคาดเดาว่ามิลินอาจจะไปแอบเล่นซุกซนอยู่ที่ใดสักแห่ง หรือไม่ก็อาจได้รับบาดเจ็บจนไม่สามารถเคลื่อนไหวได้ ไม่มีใครคาดคิดถึงสิ่งร้ายแรงกว่านั้นเลยสักนิด จนกระทั่งสองชั่วโมงแรกผ่านไป ความกังวลในใจทุกคนจึงเริ่มมากขึ้น เป็นไปได้ว่าเด็กไม่ได้อยู่ในโรงเรียนอีกต่อไปแล้ว มิลินหายสาบสูญไปอย่างไร้ร่องรอยราวกับสลายเป็นอากาศธาตุ

หลังจากนั้นเรื่องราวก็ขยายไปไกล ตำรวจ เจ้าหน้าที่มูลนิธิกระทั่งเจ้าหน้าที่เชี่ยวชาญเรื่องการตามหาเด็กหาย รวมถึงเจ้าหน้าที่จากหน่วยงานต่างๆ ถูกตามมาช่วยเหลือ กลายเป็นเรื่องระดับประเทศที่ได้รับความสนใจจากสังคมมากเป็นพิเศษ ส่วนหนึ่งเป็นเพราะเด็กที่หายตัวไปเป็นลูกสาวเพียง

คนเดียวของอดีตดาราชื่อดัง ทั้งมีลินเองก็เคยปรากฏตัวให้เห็นตามสื่ออย่าง รายการโทรทัศน์หรือโฆษณาสินค้าต่างๆ บ่อยครั้ง ผู้คนทั่วประเทศจึงมองเธอเป็นดังลูกหลานคนหนึ่ง ทั้งหมดร่วมแรงกันสอดส่อง คอยส่งเบาะแส ให้แก่คนทำงาน

ทว่าสุดท้ายเวลาก็กว่งผ่านมาหนึ่งสัปดาห์แล้ว ไม่มีร่องรอยให้ขยายผลชัดเจน หลังจากเกิดเรื่องขึ้น บรรยากาศภายในโรงเรียนเทเวศวิวัฒนา วิทยาลัยก็เปลี่ยนไปจากเดิม มีแต่ความตึงเครียดวุ่นวาย ตำรวจและเจ้าหน้าที่มูลนิธิเกี่ยวกับเด็กเดินเข้าออกอยู่ตลอดเวลา สื่อมวลชนตั้งกรอทำข่าว อยู่แถวด้านหน้าโรงเรียน ผู้ปกครองเด็กนักเรียนคนอื่นก็หวาดระแวง ไม่ไว้วางใจระบบรักษาความปลอดภัยของที่นี่

เมื่อคิดถึงเรื่องนี้ที่ไร ลิตามาเป็นต้องเกิดอาการไม่สบายใจทุกครั้ง ถึงเธอจะไม่ได้เป็นคนในครอบครัว แต่ก็เคยสอนเด็กหญิงมาก่อนจึงมีความรู้สึกผูกพัน ไม่อยากให้เกิดเรื่องร้ายขึ้น

เด็กสาวชั้นมัธยมปลายสามคนเดินปราดเข้ามานั่งโต๊ะที่หนังสือพิมพ์ ฉบับดังกล่าววางอยู่ สาวผมสั้นที่ดูเหมือนเป็นหัวหน้ากลุ่มพูดเสียงเบา “หายเสียงดังให้เพื่อนได้ยินด้วย

“แย่นะ ยังหาตัวไม่เจอเลย” เพื่อนร่างท้วมออกความเห็น

“นั่นสิ สงสารน้องเขา” เด็กสาวผิวคล้ำที่สุดในกลุ่มพูดเสียงเบา “หายไปตั้งอาทิตย์หนึ่งแล้ว ไม่รู้ปานนี้เป็นยังไงบ้าง”

“กลัวเป็นเหมือนในข่าวที่เคยได้ยินมาก่อนหน้านี้ ถูกคนร้ายที่นิกามจับไปฆ่าข่มขืน” สาวร่างท้วมบอก

“ไม่หอรอกมั้ง น้องเขาเพิ่งแปดเก้าขวบเองนะ” เพื่อนอีกคนแย้ง

“สำหรับพวกโรคจิตชอบเด็ก อายุแค่นี้ถือว่าโตแล้ว” สาวผิวคล้ำบอก “เขาเรียกกันว่าโลลิตอนึง ผู้ชายสมัยนี้เป็นกันตั้งเยอะ”

“น่าเกลียด”

“แต่ฉันว่าไม่ใช่ฝีมือคนหอรอก” สาวผมสั้นพูดแทรกขึ้น

“พูดอะไรอย่างนั้น แกคิดว่าเหมือนชาวลิโอเทรอ”

“แน่สิ ฝีมือตุ๊กตาฝีมือจากพิพิธภัณฑ์ด้านหลังโรงเรียนนั่นแหละ”

“มันก็แค่ชาวลิโอ ฉันว่าเหลวไหล” สาวร่างท้วมว่า

“มันมีเหตุผลนะ คิดดูสิ โรงเรียนเราเข้มงวดเรื่องคนเข้าออกจะตาย กล้องวงจรปิดก็เยอะ แต่บันทึกภาพเอาไว้ไม่ได้เลย คิดว่าเป็นเพราะอะไร”

“อะไร” เพื่อนอีกคนย้อนถาม น้ำเสียงอยากรู้

“ผีลักซ่อนไง กล้องถึงถ่ายไม่ติดเพราะมันล่องหน ฉันได้ยินเด็กประถมบางคนบอกว่า เย็นวันนั้นมิลินอุ้มตุ๊กตาตัวหนึ่งอยู่ ไม่รู้มาจากไหน”

“โห น่ากลัว” คนผิวคล้ำพูดอย่างหวาดหวั่น “แล้วตุ๊กตาพวกนั้น พาน้องเขาไปไหน”

“มันก็เอาไปอยู่ด้วยนะสิ ตุ๊กตาพวกนั้นมิวิญญาณสิงอยู่ มันเหงาอยากได้เพื่อน”

สิตามาที่กำลังยืนอยู่หน้าชั้นนิทรรศการใกล้โต๊ะตัวนั้นได้ยินบทสนทนาของเด็กสาวทั้งสามชัดเจน เธอได้แต่ทอดถอนใจกับเรื่องเล่าเหลวไหลที่เด็กวัยรุ่นมักชอบนำมาเล่าต่อกัน แต่งเติมโดยไม่สนใจว่ามีข้อเท็จจริงเจือปนอยู่บ้างหรือไม่ ขอเพียงให้ได้พูดกันสนุกปากก็พอ

แต่ในสิ่งวุ่นวายหนึ่งของการคิดเธอก็รู้สึกว่ามันอาจเป็นไปได้ โดยเฉพาะเมื่อคิดโยงไปถึงประสบการณ์แปลกที่เธอเพิ่งสัมผัสมาโดยตรงในช่วงค่ำเมื่อวาน จนบัดนี้ครูสาวก็ยังไม่มั่นใจเลยว่าหุ่นนางรำบนชานพักบันไดขยับหัวเคลื่อนไหวได้จริง หรือเธอเพียงแค่อ้างไปเอง

“สวัสดีครับ คุณแพรว”

คำทักทายด้วยน้ำเสียงนุ่มตึงเธอหลุดจากภวังค์ความคิด คนพูดเป็นชายร่างสูงใหญ่ ผิวสีแทน สวมเครื่องแบบเจ้าหน้าที่ตำรวจเต็มยศ บุคลิกของเขาชวนให้นึกถึงภูผอันแข็งแกร่ง ยากจะทลายลงได้

“สวัสดีค่ะ ผู้กองปรการ” เธอยิ้มทัก

“ดีจังที่ยังจำผมได้ ผมนึกว่าคุณจะลืมไปแล้ว”

ปรากฏการคือตำรวจที่รับผิดชอบคดีการหายตัวไปของมิลิน เขาทำหน้าที่เป็นหน่วยปฏิบัติการที่เข้ามาติดต่อขอความร่วมมือกับทางโรงเรียนโดยตรง โดยทางตำรวจหยิบยืมพื้นที่ส่วนหนึ่งในห้องสมุดใช้เป็นฐานปฏิบัติงาน

“ไม่ลืมหรือคะ ผู้กองเข้ามาในโรงเรียนเด่นจะตาย จำง่ายอยู่แล้ว แพรวมมากกว่าที่ต้องชมผู้กองที่จำแพรว่าได้”

ตำรวจหนุ่มมีสีหน้าขัดเขินเล็กน้อย เขากระแอมก่อนตอบอ้อมอ้อม

“ผมอ่านข้อมูลประวัติครูและพนักงานทุกคนที่ทำงานอยู่ในนี้ และพยายามจำเพื่องานนะครับ”

“สอบสวนคนในโรงเรียนไปถึงไหนแล้วคะ” ลิตาภาถาม เมื่อหลายวันก่อนเธอได้พบกับนายตำรวจหนุ่มครั้งแรก ก็เพราะถูกเรียกตัวมาสอบถามข้อมูลต่างๆ

“อย่าใช้คำว่าสอบสวนเลยครับ ฟังดูแรงเกินไป เรียกว่าถามข้อมูลดีกว่า”

“ก็ได้ค่ะ” เธอยิ้ม “จะว่าไป...แพรไม่ควรถามใช้ไหมคะ ข้อมูลพวกนี้น่าจะต้องปิดเป็นความลับ”

“ตามหลักก็เป็นอย่างนั้นแหละครับ แต่ผมคิดว่าคุณแพรเชื่อใจได้”

“เพิ่งคุยกันคนเดียว ผู้กองมั่นใจเร็วเกินไปหรือเปล่าคะ” เธอทำหน้าที่ประหลาดใจ

“สัญญาตามกฎกับประสบการณ์ตามประสาตำรวจนะครับ วันๆ ต้องพูดคุยกับคนหลากหลายรูปแบบ ถึงมีโอกาสใช้เวลาแค่เพียงสั้นๆ ผมก็พอมองออกว่าแต่ละคนเป็นยังไง” นายตำรวจหนุ่มอธิบายด้วยน้ำเสียงนุ่มนวล ทำให้ลิตาภา รู้สึกดีไม่น้อยที่ถูกมองว่าน่าเชื่อถือ

“ฟังแล้วแพรตัวลอยเลยคะ”

“เรื่องจริงนะครับ” เขาทำหน้าที่ซึ่งขังแล้วก็หลุดยิ้มตอบ

“ตกลงว่ามีความคืบหน้าไหมคะ”

“เอาเข้าจริงแทบไม่มีอะไรเลยครับ ผมสอบถามคนที่ทำงานอยู่ใน

โรงเรียนนี้แทบหมดแล้ว แต่ไม่ได้ร่อยรอยเลย”

“ไม่มีผู้ต้องสงสัยเลยหรือคะ”

“ไม่มีครับ น่าเสียดายที่ไม่มีใครทราบชัดเจนว่าก่อนเด็กจะหายตัวไป แกพูดคุยหรือพบเจอใครบ้าง เท่าที่เรารู้คือผู้ใหญ่คนสุดท้ายที่เด็กพูดคุยด้วยคือคุณชดช้อย ครูประจำชั้น แต่ก็ไม่ใช่ผู้ต้องสงสัย”

ลีตาภายักหน้าเห็นด้วยกับความคิดของนายตำรวจ ครูชดช้อยที่ถูกเอ่ยถึงนั้นเป็นครูเก่าแก่ของโรงเรียนที่ใกล้เกษียณในอีกไม่กี่ปีข้างหน้าแล้ว ถือเป็นหนึ่งในครูขวัญใจเด็กประถมแทบทุกระดับชั้น หลังจากรู้ว่ามิลินหายตัวไป ครูชดช้อยก็ดูเสียใจมากไม่แพ้แม่เด็กเลยทีเดียว เธอนึกไม่ออกเลยว่าฝ่ายนั้นจะเป็นผู้ต้องสงสัยหรือเกี่ยวข้องกับเรื่องนี้ได้อย่างไร

“แย่จ้งเลยนะคะ”

“ครับ ทั้งผมและเจ้าหน้าที่ทุกคนก็ลุ่มใจมาก เพราะทุกอย่างมีดีแปดด้านไปหมด เราสอบถามผู้คนอย่างละเอียดแต่กลับไม่ได้อะไรเพิ่มเติมเลย ความจริงโรงเรียนนี้มีกล้องวงจรปิดอยู่หลายจุด แต่น่าเสียดายที่ตอนนั้นส่วนหนึ่งถูกถอดออกเพื่อเตรียมเปลี่ยนเป็นรุ่นใหม่พอดี นอกจากกล้องบริเวณด้านหน้าตึกเรียนประถมและถนนด้านหน้าโรงอาหารเล็ก ด้านหลังโรงเรียนแล้ว เราไม่ได้ภาพเด็กจากจุดอื่นอีกเลย”

“บังเอิญเหลือเกิน” ลีตาภารำพึง

“ครับ ทางครอบครัวเด็กและสังคมก็กดดันมาทุกด้าน”

ลีตาภ่าฟังแล้วรู้สึกเห็นใจไม่น้อย เธอเหลือบตาไปมองนักเรียนสาวสามคนที่เมื่อครูเพิ่งคุยเกี่ยวกับข่าวนี้กำลังเดินออกจากห้องสมุดไป บางอย่างกระตุ้นให้เธอเอ่ยคำถามถัดไป

“ผู้กองตรวจเคหาสน์ตุ๊กตาแล้วใช่ไหมคะ”

“ที่อยู่ด้านหลังโรงเรียนใช่ไหม ตรวจแล้วครับ ตั้งแต่วันแรกเลย”

“ตรวจละเอียดแค่ไหนคะ ทุกซอกทุกมุมเลยหรือเปล่า”

ปราวการขมวดคิ้วสงสัย จับสังเกตได้ว่านี่ไม่ได้เป็นเพียงคำถามปกติ

ลิตากาน่าจะมีอะไรบางอย่างในใจ

“คุณแพรวถามผมแบบนี้ เพราะเรื่องผีใช่ไหม”

“ผู้กองเคยได้ยินด้วยหรือคะ” เธอประหลาดใจ นึกเขินอายไม่น้อย
ที่เขารู้ทัน

“ถึงไม่สนใจก็ต้องได้ฟังผ่านหูมาบ้างแหละครับ ทั้งครู ภารโรงและ
นักเรียนหลายคน พอคุยกันไปสักพักก็เล่าให้ผมฟังว่า ตึกตาคาผีในพิพิธภัณฑ
์อาจจะเป็นตัวการจับเด็กไป”

“ผู้กองเชื่อไหมคะ” เธอถาม

“ตำรวจที่ทำงานสายสืบสอบสวนอย่างผม เชื่อในเหตุผลและ
หลักฐานมากกว่า แต่เราก็ฟังไว้แหละครับ ถือเป็นข้อมูล เชื่อได้ไม่ได้ว่ากัน
อีกที ผมกับลูกน้องไปตรวจที่นั่นตั้งแต่วันแรกๆ แล้ว เท่าที่เห็น คฤหาสน์
ที่ถูกใช้ทำพิพิธภัณฑ์ตึกตาค้างเก่าและวังเวง ไม่ใช่เรื่องน่าแปลกถ้าคนจะคิด
จินตนาการกันไปเอง”

“คะ ก็น่าจะเป็นอย่างนั้น” เธอตอบอ้อมอ้อม

“ตึกตาคาหลายตัวในนั้นก็ดูน่ากลัวอยู่ แต่จะให้ผมยึดเยียดข้อหา
ลักพาตัวให้พวกมันไม่ได้หรอก นอกจากว่า...”

“อะไรหรือคะ” เธอถามอย่างสงสัย เมื่อเห็นเขาพูดค้างไว้เช่นนั้น

“นอกจากคุณแพรวเคยเห็นด้วยตาตัวเองว่าตึกตาคาพวกนั้นทำร้ายคน
ผมถึงจะจับมันมาสอบสวนในฐานะผู้ต้องสงสัยได้” เขาพูดแล้วหัวเราะ

“โอ้ แพรวไม่เคยเห็นแบบนี้หรือคะ”

ถึงจะไม่ใช่ความจริงร้อยเปอร์เซ็นต์ แต่ลิตากาคิดว่านี่คือคำตอบ
ที่เหมาะสม เธอไม่กล้าเล่าให้เขาฟังหรือกว่า ตัวเองมีจิตสัมผัสพิเศษที่
ผิดแปลกจากคนทั่วไปอยู่บ้าง

ปรากฏarium กระแอมเบาๆ จากนั้นจึงปรับโทนเสียงจริงจังจะเป็นการ
เป็นงานขึ้น “ถ้าเป็นไปได้ ผมอยากให้ทุกคนช่วยกันคิดมากกว่า ว่าวันนั้น
เกิดอะไรขึ้น เด็กหายไปไหน ถ้าแม้แต่เชื่อเรื่องวิญญาณ เดี่ยวก็จะคิดโยง

ทุกอย่างไปหาผีสาวกันหมด แต่ต้องประสานงานกับเจ้าหน้าที่มูลนิธิและนักจิตวิทยาผมก็เหนื่อยแยะแล้ว ไม่อยากให้ครอบครัวเด็กไปเรียกหมอผีมาช่วยงานด้วยหรอกครับ”

“มีนักจิตวิทยามาช่วยตามหาமிลินด้วยหรือคะ”

“ครอบครัวมิลินเพิ่งติดต่อกับผมช่วยวันนี้ครับ คงเห็นว่ากำลังคนเท่าที่มีอยู่ยังหาตัวเด็กไม่ได้เสียที ผมก็เข้าใจและเห็นด้วยนะว่าต้องลองทุกทาง ทำอะไรได้ก็ทำ ขอแค่ไม่คอยมาถ่วงการทำงานกันก็พอ”

“ไปหานักจิตวิทยามาจากไหนหรือคะ ทำงานในกรมตำรวจหรือเปล่า”

“ไม่ใช่หรอกครับ ที่ถูกเรียกมาช่วยมีคนเดียว เห็นว่าเป็นอัจฉริยะจบมาจากเมืองนอก ทำงานอยู่ในโรงพยาบาลเอกชน เชี่ยวชาญเรื่องเด็กและครอบครัว เขาเคยคุยและช่วยบำบัดให้มิลินอยู่แล้ว”

“มิลินบำบัดกับนักจิตวิทยาอยู่หรือคะ”

สิตาภาแปลกใจ ข้อมูลส่วนนี้เธอไม่เคยได้ยินมาก่อน มองไม่ออกเลยว่า เด็กอายุไม่ถึงสิบขวบผู้มีครอบครัวสมบูรณ์พร้อมจนน่าอิจฉาในสายตาคนนอก จะมีเหตุจำเป็นใดต้องบำบัดกับนักจิตวิทยา

“ใช่ครับ แต่รายละเอียดในส่วนนี้ผมคงพูดอะไรไม่ได้”

“แพรวเข้าใจคะ ไม่ก้าวก่ายดีกว่า” สิตาภาเข้าใจดี

“ผมก็ได้แต่หวังว่านักจิตวิทยาคนนี้จะเก่งจริงอย่างคุณสุกัญญาหวังไว้ ขอให้หาตัวเด็กพบเถอะ ไม่ว่าเป็นฝีมือใครผมก็ยินดีทั้งนั้น”

ครูสาวมองสีหน้าและแววตาของนายตำรวจที่ยืนอยู่ตรงหน้าแล้วสัมผัสได้ว่าเขาคิดอย่างที่พูดจริง ไม่ได้เป็นเพียงประโยคคอดูดุดมการณส์สวยหรูไร้ความหมาย แต่ที่จริงแล้วแฝงความอยากได้ผลงานไว้นั้น

นาฬิกาเรือนใหญ่ที่ติดอยู่บริเวณผนังด้านหลังเคาน์เตอร์บรรณารักษ์ส่งเสียงตีเป็นจังหวะบอกเวลาห้าโมงเย็น ปรากฏการณ์นาฬิกาข้อมือตัวเองแล้วเอ่ยว่า

“ผมไปก่อนนะครับ ยังมีงานที่ต้องสะสาง”

“เซียมค่ะผู้กอง แพรวก็ชวนคุยเพลิน ระบายเวลาแย่”

“ดีเสียอีกที่คุณแพรวยอมคุยเป็นเพื่อนผม ช่วยคลายความเครียดจากงานได้บ้าง”

“ถ้าเป็นไปได้แพรวยากจะช่วยมากกว่านี้อีกค่ะ ถ้ามีอะไรที่พอจะทำได้ทำให้หาตัวมิลินเจอ บอกแพรว่าได้เลยนะคะ” เธอพูดอย่างแข็งขัน

“ช่วยเปิดหูเปิดตาคอยสังเกตรอบตัวไว้แล้วกันครับ ถ้ามีเหตุผิดปกติหรือบุคคลไม่น่าไว้วางใจ รีบบอกผมทันที”

“ตกลงค่ะ” ลิตามารับปาก

หลังจากปรากฏการแยกตัวไปแล้ว ลิตาก็จัดการยืมหนังสือและเดินออกจากอาคารห้องสมุด เธอรู้สึกว่ามันบรรยายการรอบตัวดูมืดทึมกว่าปกติ เมื่อเงยหน้าขึ้นมองฟ้าก็พบสาเหตุ นั่นคือเมฆดำกลุ่มใหญ่กำลังลอยมาจากท้องฟ้าด้านทิศตะวันตก

ระหว่างทางเธอสังเกตว่าวันนี้เด็กนักเรียนดูบางตากว่าปกติ แทบไม่มีคนจับกลุ่มอ่านหนังสือหรือเล่นกีฬาเลย ทั้งที่ปกติในช่วงวันหยุดกลางสัปดาห์เช่นนี้จะมีเด็กใช้ชีวิตอยู่ในเขตโรงเรียนค่อนข้างมาก เพราะโรงเรียนเทเวศวิฒนาวิทยาลัยมีเด็กส่วนหนึ่งเป็นนักเรียนประจำที่พักค้างคืนอยู่หอตลอดวันจันทร์ถึงศุกร์

สงสัยจะเป็นอย่างที่เธอเคยได้ยินมา หลังเรื่องที่เกิดกับมิลินกลายเป็นข่าวใหญ่ ผู้ปกครองบางคนโดยเฉพาะที่ลูกหลานยังมีอายุน้อยเกิดตื่นกลัว กังวลว่าจะเกิดเหตุการณ์ซ้ำอีก บางส่วนที่เคยให้ลูกอยู่เป็นนักเรียนประจำถึงกับเปลี่ยนใจมารับส่งทุกวัน อาจจะถูกตื่นตูมอยู่ แต่ก็ไม่ใช่เรื่องแปลกสำหรับคนเป็นพ่อแม่ซึ่งสิ่งสำคัญที่สุดในชีวิตก็คือลูก

ลักพักครูสาวก็มองเห็นเด็กนั่งจับกลุ่มอยู่ตรงโต๊ะไม้ข้างสนามฟุตบอล ใกล้ต้นहुกวางขนาดใหญ่ เธอมองเห็นไม่ถนัดนักกว่าเด็กที่นั่งอยู่ตรงนั้นก็มีคนเพราะถูกลำต้นहुกวางบางส่วนบังเอาไว้ ได้ยินเพียงเสียง

พุดคุยสลับกับเสียงหัวเราะร่าเริง เมื่อเดินเข้าไปใกล้เธอก็จำได้ว่าส่วนหนึ่งในนั้นเป็นเด็กกลุ่มเดียวกับที่เจอในห้องสมุดก่อนหน้านี้

“...ใช่ ตุ๊กตานั้นแหละเป็นคนร้าย ถึงได้ตามหาตัวเท่าไรก็ไม่เจอ”

ประโยคคำพูดของสาวผมสั้นลอยมาให้ลิตาภาได้ยินชัดเจน สิ่งแรกที่เธอคิดคืออีกฝ่ายคงกำลังโยนเรื่องการหายตัวไปของมิลินไปเกี่ยวข้องกับอาถรรพ์ตุ๊กตาอีกแล้ว

ทว่าเมื่อเดินมาถึงจุดที่พุ่มต้นไม้บัง ลิตาภาก็เห็นว่าคนที่นั่งอยู่ตรงนั้นไม่ได้มีแค่เด็กนักเรียนสามคนเท่านั้น หากยังมีชายหนุ่มหน้าตาดีนั่งอยู่ด้วย เธอไม่คุ้นหน้าอีกฝ่ายมาก่อน แน่ใจว่าไม่ใช่ทั้งครูหรือบุคลากรที่ทำงานอยู่ในโรงเรียนนี้ พุ่มคนนั้นบุคลิกสง่า ทั้งผิวขาวและการแต่งตัวทำให้รู้สึกว่าเขาช่างอยู่ผิดที่ผิดทาง แวบแรกเขาทำให้เธอนึกถึงคุณชายหรือไม่กี่คนในแวดวงไฮโซ แต่นั่นไม่ใช่เรื่องสำคัญ ที่เธอใส่ใจคือ เหตุใดคนแปลกหน้าคนนี้จะมานั่งอยู่กลางกลุ่มเด็กหญิงชั้นมัธยมปลายต่างหาก ลังเกตจากสีหน้าและเสียงหัวเราะคิกคักของเหล่าเด็กสาวแล้ว ท่าทางผู้ชายคนนี้จะทำตัวกลมกลืนเป็นพวกเดียวกันอย่างแนบเนียนทีเดียว

หากวัดจากรูปร่างหน้าตา เธอคิดว่าเขาไม่น่าจะแก่ถึงขนาดเป็นผู้ปกครองเด็กนักเรียนพวกนี้ได้ อย่างมากก็อายุไม่น่าเกินสามสิบ คิดได้ดังนั้นเธอจึงเดินเข้าไปใกล้มากขึ้น คำพูดของปราวการผุดขึ้นมาในหัวสมอง นั่นคือให้เปิดหูเปิดตาเข้าไป เพื่อเจอผู้ต้องสงสัย

“ฟังที่ห้องเล่ามาแบบนี้ แสดงว่านักเรียนหลายคนมั่นใจกันมากกว่าที่มิลินหายไปเป็นฝีมือของตุ๊กตาผี?” คุณชายถามเสียงนุ่มนวล ลิตาภาคิดว่าน้ำเสียงเขาช่างเข้ากับหน้าตาไม่น้อย ลักษณะอย่างนี้ทำให้คนเปิดปากพูดด้วยไม่ยากนัก

“ใช่ค่ะ หลายคนก็คิดเหมือนกัน แต่สงสัยตำรวจจะไม่เชื่อ”

“ตำนานสยองขวัญในโรงเรียนแบบนี้พี่เคยได้ยินอยู่บ่อยๆ นะ แต่ปกติมักไม่ได้มีแค่เรื่องเดียว นอกจากผีตุ๊กตา มีเรื่องอื่นอีกไหม”

“เรื่องอื่น?” เด็กสาวผมสั้นทวนคำถาม หันไปมองหน้าเพื่อนอีกสองคนเหมือนถามความเห็น “ยังไงคะ”

“ก็เช่นนักเรียนที่ตายเพราะอุบัติเหตุ หรือเด็กเกอร์ทำอะไรท่ามๆ จนเกิดเรื่องไม่ดี กลายเป็นตำนานเล่าขาน อะไรทำนองนี้มีบ้างไหม”

“คนตายไม่เคยได้ยินนะ” สาวร่างท้วมที่สุดในกลุ่มบอก

“ใครเป็นเด็กเกอร์ที่สุดในโรงเรียนนี้ พวกที่ทุกคนเรียกว่าหัวโจกนะ”

สามสาวมองหน้ากันแวบหนึ่ง แล้วก็ประสานเสียงให้คำตอบตรงกันอย่างรวดเร็ว

“เดียร์ นั่นแหละขาใหญ่ประจำโรงเรียน”

“เด็กผู้หญิงเหรอ”

“ค่ะ อยู่ ม.๕ เหมือนพวกหนู เขาเป็นทอม” สาวผมสั้นอธิบาย

“เขาเป็นลูกสาวผู้อำนวยการ พี่คิดดูแล้วกันว่าเก่าไหม” เพื่อนที่นั่งอยู่ข้างๆ พุดเสริม “กลุ่มเดียร์มีทั้งพวกเด็กเด่นๆ ผู้ชายที่เป็นนักเลงก็มี”

“จะว่าไปแล้ว...” คนผมสั้นดีดนิ้วดังเปาะ ทำท่าเหมือนคิดอะไรบางอย่างออก “ข่าวที่บอกว่าเห็นน้องมิลินกับตุ๊กตาก็มาจากกลุ่มเดียร์นะ”

“จริงเหรอ!” เพื่อนอีกสองคนถามเสียงสูง ท่าทางตื่นเต้น “ใครเป็นคนเห็น”

“โเจ้า หรือไม่ก็ต่อมมั้ง”

“ต่อมชอบไม้ตลอด พุดไปเรื่อย” คนร่างท้วมทำเสียงดูถูก

“ฟังดูน่าสนใจดีนะ พี่ขอถามแทรกหน่อย” ชายหนุ่มเอ่ยขึ้น น้ำเสียงนุ่มนวลนั้นเมื่อใช้ถูกจังหวะสามารถควบคุมการสนทนาได้โดยไม่ทำให้คนอื่นรู้สึกติดขัดแต่อย่างใด “แล้วกลุ่มของเดียร์เกี่ยวข้องกับพิพิธภัณฑ์ตุ๊กตาไหม”

“ไม่รู้สิคะ แต่เจ้าของพิพิธภัณฑ์ก็คือตายายของเขา ก็คงเรียกว่าเกี่ยวมั้ง” เด็กสาวร่างท้วมยกไหล่

“พี่ฟังพวกน้องพุดเมื่อก็แล้วก็อยากคิดต่อยอด สมมติว่าถ้าเรื่องการ

เห็นน้องมิลินอยู่กับตุ๊กตาเป็นแค่เรื่องแต่ง ทำไมพวกเดียร์ต้องแต่งเรื่องขึ้นมาด้วยล่ะ”

“ก็น่าคิดนะคะพี่” สาวผมสั้นพูดด้วยเสียงเบาลงกว่าเดิมจนเกือบเหมือนกระซิบ “หนูว่า...”

“นักเรียนคะ” ลิตาภาเดินเข้ามาแทรกก่อนเด็กสาวมีโอกาสได้พูดจบประโยค “พวกเธอเป็นนักเรียนประจำหรือไปกลับคะ”

“เอ่อ...พวกเราเป็นนักเรียนประจำคะ” เด็กสาวทั้งสามตอบ

“ใกล้ค่ำแล้ว ครูว่าพวกเธอไปหาข้าวเย็นกิน เตรียมตัวเข้าชั่วโมงสุดท้ายตอนหัวค่ำดีกว่านะ อย่ามัวมานั่งอยู่ตรงนี่เลย”

“ตอนแรกพวกหนูจะไปแถวหออยู่แล้วค่ะครู” เด็กสาวผิวคล้ำตอบเสียงอ่อย “แต่บังเอิญเจอพี่เขาชวนคุยก่อน”

“พี่ขอโทษนะ ถ้าอย่างนั้นพวกน้องไปเถอะ ขอบใจมากที่คุยเป็นเพื่อน”

หนุ่มหน้าตาดีพูดด้วยเสียงนุ่ม ทำให้ใบหน้าที่กำลังสลดเพราะถูกดูของเหล่าเด็กสาวกลับสดใสอีกครั้ง สาวร่างท้วมฉีกยิ้มกว้างก่อนพูดอย่างเขินอาย

“ไม่เป็นไรค่ะ พี่คุยสนุกดี”

“จริงค่ะ สนใจแลกเบอร์แลกไลน์กับหนูไหม จะได้คุยกันอีก” สาวผมสั้นเสนอตัว

“แรงอะแก พี่เขายังไม่ขอเลย” เพื่อนแซวเสียงสูง

โดยปกติลิตาภาไม่ใช่คนใจร้อน แต่เมื่อเห็นนักเรียนถูกชายหนุ่มดึงความสนใจไปอีกครั้ง เธอกลับหงุดหงิดจนผลอวางกองหนังสือที่เพิ่งยืมจากห้องสมุดกระแทกลงบนโต๊ะอย่างแรง เสียงจากการกระทำดังกล่าวทำให้เด็กทั้งกลุ่มหยุดกริ๊ดกร๊าดและหันไปสนใจเธออีกครั้ง ทั้งหมดรีบลุกขึ้นยกมือไหว้ลาแล้ววิ่งไปทางหอพักทันที

เมื่อเหลือแค่เธอกับคนแปลกหน้าเพียงสองคน ลิตาภาคิดจะเอ่ยปาก

ถามให้รู้เรื่องราวว่าเขาเป็นใคร แต่อีกฝ่ายกลับชิงพูดขึ้นก่อน

“ความจริงคุณครูไม่ต้องทำหน้าที่แบบนี้ก็ได้นะครับ เพราะแทนที่เด็กจะกลัว กลับรำคาญมากกว่า”

“คุณพูดแบบนี้ได้ยังไง” เธอมองเขาตาขุ่นขวาง

“ก็แค่อยากให้คุณเป็นครู” เขายกไหล่ ไม่สะทกสะท้านกับท่าที่ไม่เป็นมิตรของหญิงสาว “ผมเข้าใจว่าคุณเป็นห่วงเด็กๆ ถึงได้โผล่มาแทรกกระหว่างที่เราคุยกัน แต่สบายใจได้ครับ ผมไม่ใช่คนร้าย ดังนั้นไม่ต้องตั้งท่าวางตัวเป็นศัตรูหรอก ใครๆ เขาก็บอกว่าคุณเป็นคุณครูประถมาใจดีไม่ใช่หรือ”

สิตาภาชะงักหลังได้ยินสิ่งที่เขาพูด ชายหนุ่มรู้ข้อมูลส่วนตัวของเธออย่างการเป็นครูประถมาหรือมีนิสัยใจดีได้อย่างไร ในเมื่อไม่รู้จักกันมาก่อน เธอมั่นใจว่าเพิ่งพบหน้าเขาเป็นครั้งแรกอย่างแน่นอน หน้าตาอย่างนั้นคงยากจะมองผ่าน ถ้าเคยเห็น...ก็ต้องจำได้

อย่าบอกนะว่าเขาเที่ยวไปสอบถามคนอื่นเกี่ยวกับตัวเธอ สิตาภาเพิ่มความรู้สึกไม่ไว้วางใจผู้ชายตรงหน้ามากขึ้นไปอีก

“คุณเป็นใคร” เธอถามอย่างระแวง

“นั่งลงก่อนไหมครับ ยืมนานท่าจะเมื่อย” ชายหนุ่มวาดมือไปทางเก้าอี้ อีกฝั่งซึ่งว่างอยู่

สิตาภาส่ายหัวปฏิเสธ ไม่อยากทำตามข้อเสนอเขา

“กรุณาตอบคำถามฉันด้วยค่ะ” หญิงสาวยืมนกรานเสียงแข็ง

ชายหนุ่มไม่ตอบในทันที ทว่ายิ้มด้วยมาตสุขุม แกวตานั้นมีประกายราวกับสนุกเมื่อเห็นหญิงสาวหน้าหวานวางท่ากระด้างใส่ สิตาภาเห็นแล้วชักขวางตา นึกในใจว่าเธอคงไม่ถูกชะตากับผู้ชายคนไหนแน่ๆ

“ผมเป็นผู้ปกครองของเด็กในโรงเรียนนี้” เขายอมตอบ ก่อนเสริมว่า “แต่ผมคิดว่าคุณมีคำถามอื่นในใจที่อยากรู้มากกว่า”

“คุณหมายถึงอะไร”

“อย่างเช่น...ผมรู้ได้ยังไงว่าคุณสอนชั้นประถม บอกให้ก็ได้ว่าผม

รู้มากกว่านั้นเยอะ เพราะผมมีพลังอ่านใจคนได้”

“อ่านใจ?” ครูสาวขมวดคิ้ว ไม่แน่ใจว่าชายหนุ่มมาไม่ไหนกันแน่

“ท่าทางคุณจะไม่เชื่อ” เขาทำเสียงผิดหวัง

“คุณคงไม่คาดว่าฉันจะยอมเชื่อว่าคุณมีพลังวิเศษจริงหรืออะคะ”

“ผมอ่านใจคนได้จริงๆ ไม่เชื่อผมจะพิสูจน์ให้คุณดู”

พูดจบเขาก็หันกลับไป ใช้นิ้วชี้ข้างขวาจดบริเวณกึ่งกลางหน้าผาก ทำท่าเหมือนกำลังรวบรวมสมาธิเพื่อทำอะไรสักอย่าง ผ่านไปชั่วครู่ชายหนุ่มแปลกหน้าก็ลืมตาอีกครั้ง

“ผมรู้และเห็นทุกอย่าง คุณชื่อสิตามา ชื่อเล่นคือแพรว เป็นครูภาษาไทย สอนชั้นประถมสองและสี่ โดยปกติเป็นคนใจดี อ่อนโยน ทำให้เป็นขวัญใจเด็กนักเรียน แต่หลายครั้งคุณก็รู้สึกที่ตัวเองใจอ่อนเกินไปทำให้คุณเด็กไม่อยู่ ถ้าเป็นไปได้คุณอยากเรียนรู้หลักการใช้ไม้แข็งเพื่อให้เด็กเชื่อฟังมากกว่านี้”

“คุณรู้ได้ยังไง...” เธอเบิกตากว้าง

“ยังไม่หมดแค่นี้ละ” เขายกคิ้วแล้วพูดต่อ “สำหรับเรื่องตุ๊กตาผีในพิพิธภัณฑสถานหลังโรงเรียน แม้คุณจะปฏิเสธไม่ยอมเชื่อ แต่ในใจก็อดรู้สึกไม่ได้ว่ามันอาจมีมูลความจริงก็ได้ เป็นไงครับผมพูดถูกไหม”

สิตามาตื่นตะลึงเพราะทุกอย่างที่เขาพูดมานั้นถูกต้องแทบทุกอย่าง เป็นไปได้ทุกรากัน ผู้ชายคนนี้สามารถอ่านใจคนได้จริงอย่างนั้นหรือ!

“คุณเป็นใครกันแน่”

ชายหนุ่มไม่ตอบ ซ้ำยังวางมวดลึกลับต่อไป ท่าทางเขาสนุกกับการได้เห็นสีหน้าของเธอยามนี้ สิตามาเขม่นหน้าเขาเหลือทน ทว่าก่อนสมองจะคิดหาคำตอบหน้าแรงๆ บุคคลที่สามก็ก้าวเข้ามาระหว่างทั้งคู่เสียก่อน

“อ้าว! คุณแพรว ยังอยู่แถวนี้อีกหรือครับ”

ร่างสูงใหญ่ของปรากการกำลังเดินตรงมาทางนี้ ในมือขวานายตำรวจถือกระเป่าเอกสารใบใหญ่มาด้วย

“ผู้กอง” เธอเรียกเขา เดินเข้าไปหา

ปรากฏการเห็นสีหน้าท่าทางเธอแล้วรู้ว่าต้องเกิดเรื่องอะไรสักอย่าง เพราะตำรวจอย่างเขาคู่ชินกับแวตตาและน้ำเสียงเช่นนี้ยามประชาชนมีเรื่องทุกข์ร้อนเข้ามาขอความช่วยเหลือ

“มีอะไรหอรอครับ”

“แพรวเจอผู้ชายแปลกๆ ท่าทางไม่น่าไว้วางใจเข้ามาคุยกับเด็กนักเรียน ผู้กองช่วยไปดูหน่อยสิคะ”

“คนไหนครับ”

“ผู้ชายคนนั้นค่ะ” เธอหันไปทางโต๊ะข้างสนาม

ปรากฏการมองข้ามไหล่เธอไป “อ้อ นึกว่าใคร นั่นคุณชณัฐครับ”

“ผู้กองรู้จักเขาด้วยหอรอคะ” เธอถามอย่างประหลาดใจเมื่อเขารู้จักอีกฝ่าย

“ใช่ครับ เขาคือนักจิตวิทยาที่ผมเล่าให้คุณแพรวฟังก่อนหน้านี้ คนที่ครอบครัวคุณสุกัญญาต้องการให้มาช่วยตามหาหมิลิน”

นักจิตวิทยา? สิตามาคิดหลังจากได้ยินปรากฏการแนะนำ ถ้าอย่างนั้นเขาก็ไม่ใช่บุคคลต้องสงสัยอย่างที่เธอคิดเอาไว้ในตอนแรกนะสิ

“เลิกงานแล้วหรือครับผู้กอง” ชณัฐลุกจากโต๊ะมายืนอยู่ข้างสิตามา

“ใช่ วันนี้ผมสอบถามครูชั้นมัธยมหมดแล้ว คิดว่าครบถ้วนทุกคน”

“ได้อะไรเพิ่มเติมที่ผมควรรู้บ้างไหม”

“น่าเสียดายที่ไม่มีอะไรครับหน้านัก ส่วนใหญ่ไม่มีโอกาสเห็นเด็กในวันเกิดเหตุด้วยซ้ำ แล้วทางคุณเป็นยังไงบ้าง”

“ผมกำลังเริ่มหาข้อมูลตามแนวทางของผมอยู่ครับ พอได้อะไรมาบ้างแล้วก็เจอกับครูคนนี้เสียก่อน” เขาบอกแล้วหันไปมองหน้าสิตามา

“เดี๋ยวก่อนนะคะ” เธอพูดแทรก “ถ้าคุณเป็นนักจิตวิทยา แล้วที่บอกฉันว่าอ่านใจคนได้นั้นมันคืออะไรกัน”

“อ่านใจหอรอครับ” ปรากฏการทำหน้าง

ชณัฐยืมมูมปาก หลุดหัวเราะเบาๆ

“ผมล้อคุณเล่นนะ” ชายหนุ่มเฉลย “ผมอ่านใจคนไม่ได้หรอก แค่เห็นคุณมองผมเป็นคนร้าย เลยอยากแก้มองเล่นเท่านั้นเอง”

“แต่ว่าทุกอย่างที่คุณพูดก่อนหน้านี้...”

“ถูกต้องหมดทุกอย่างใช่ไหมครับ ผมแค่ใช้ทักษะการอนุมานแบบนักจิตวิทยาเท่านั้น”

“ฉันยังไม่ได้พูดอะไรสักคำเลยนะ คุณรู้ว่าฉันสอนเด็กประถม เป็นคนใจดี อยากทำตัวเข้มงวดกับเด็กให้มากขึ้น แถมยังสนใจเรื่องวิญญาณในพิพิธภัณฑ์ด้านหลังโรงเรียนได้ยังไงกัน”

“คุณชณัฐทำได้ถึงขนาดนั้นเลยหรือครับ” ปราการชักที่ง

“ทุกอย่างเป็นเหตุเป็นผลกัน อย่างแรกบุคลิกและน้ำเสียงของคุณมองปราดเดียวก็รู้แล้วว่าพื้นฐานน่าจะเป็นคนอ่อนโยน ใจดี อีกอย่างคือหนังสือที่คุณวางกระแทกโต๊ะเมื่อครู มันบอกอะไรหลายอย่าง”

สิตาภามองไปยังหนังสือเล่มที่ถูกวางทิ้งไว้บนโต๊ะ ไม่เชื่อว่ามันจะเป็นสิ่งที่ทำให้อีกฝ่ายสามารถอ่านความคิดของเธอได้เลยสักนิด

“คุณยังไม่เห็นปกหนังสือครบทุกเล่มด้วยซ้ำ มันจะช่วยอะไรได้”

“แค่เห็นชื่อจากสันปกก็เอามาใช้อุมนานได้แล้ว” เขาอธิบาย “หนังสือเล่มนั้น หนึ่งคือหลักภาษาไทยสำหรับเด็กประถมสี่ เดาคงเป็นแบบเรียนรุ่นเก่าที่คุณยืมมาศึกษาสำหรับการทำงาน ดังนั้นจึงทำให้รู้ได้ว่าคุณสอนเด็กชั้นไหน เล่มสองที่คุณยืมมาคือหนังสือเรียนรัฐจิตวิทยาเด็กประถม ส่วนเล่มสามชื่อว่า ‘สอนอย่างไรให้ลูกเชื่อฟัง’ ผมคาดว่าคุณยังไม่น่าจะมีลูก ดังนั้นคงอยากอ่านหนังสือแบบนี้เพื่อไปใช้คุมเด็กให้อยู่ในอวาท ส่วนเล่มสุดท้ายคือ ‘ตำนานผีและทฤษฎีทางวิทยาศาสตร์’ การยืมหนังสือที่แตกต่างจากเล่มอื่นๆ แสดงให้เห็นว่าคุณกำลังสนใจเรื่องผี แต่ขณะเดียวกันก็ไม่อยากเชื่อเต็มร้อย จึงอยากทำความเข้าใจอย่างเป็นเหตุเป็นผล ถึงได้เลือกหนังสือที่มีเนื้อหาผูกโยงกับวิทยาศาสตร์แทนที่จะยืมหนังสือแนวผีที่มีอยู่มากมาย

ตอนนี้มีเรื่องเกี่ยวข้องกับผีสิงอยู่เรื่องเดียว คือพิพิธภัณฑ์ตุ๊กตา ผมถึงได้คิดว่าคุณสนใจเรื่องนั้น”

ลิตาภาอ้าปากค้าง ถึงจะฟังดูเหลือเชื่อ แต่เมื่อเขาเฉลยอย่างเป็นลำดับก็มีเหตุผลรองรับทุกอย่าง ข้าเธอยังรู้สึกพลาดท่าที่ทุกการกระทำเป็นการเปิดเปลือยให้นักจิตวิทยาหนุ่มอ่านตัวตนออกหมดโดยไม่ได้ตั้งใจ

“ยอดเยี่ยมมากเลยครับ คุณชณัฐ” ปรากการชมอย่างจริงใจ ทั้งในความช่างสังเกตและหลักเชื่อมโยง อนุมานสิ่งต่างๆ ของอีกฝ่าย “สมแล้วที่ทางครอบครัวมิลินคาดหวังเอาไว้”

“ผมได้แต่พยายามทำให้เต็มฝีมือเท่านั้น”

“คุณบอกกับผมว่าขอเดินสำรวจในโรงเรียนเอง เจออะไรน่าสนใจบ้างไหม”

“ผมกำลังหาข้อมูลจากเด็กนักเรียนอยู่ แต่คุณครูมาแทรกเสียก่อนเลยเสียจังหวะไปหน่อย” เขาพูดเหมือนตำหนิ ทำเอาลิตาภารีบปกป้องตัว

“ตอนนี้โรงเรียนเรากำลังมีเรื่อง คุณเป็นคนแปลกหน้ามาจากไหนก็ไม่รู้ อยู่ๆ มาบังคับเด็กนักเรียน ฉันจะสงสัยคงไม่เรียกว่าแปลกมังคะ”

“ถ้าคุยกับเด็กไม่ได้ แต่คุยกับผู้หญิงมีอายุคงไม่มีปัญหาใช่ไหมครับ” ปลายเสียงเขาติดจะเข้ พลังมองเธอตรงๆ

พอได้ยินคำว่า ‘ผู้หญิงมีอายุ’ ความอดทนของลิตาภาก็แทบขาดฝั่ง

“ถ้าคุณหมายถึงฉัน ขอบอกว่าฉันอายุยังไม่เกินเบญจเพส ไม่น่าเข้าข่ายนะคะ”

“อย่าเถียงกันเลยครับ” ปรากการเข้ามาคั่นกลาง เมื่อเห็นแว่วว่าทั้งคู่อาจจะต่อปากต่อคำกันไม่ยอมลดราวาคอก

“แพรวไม่ได้อยากหาเรื่องใครนะคะ แต่คุณชณัฐสามารถเดินทั่วโรงเรียนได้อย่างอิสระเลยหรอคะผู้กอง”

“ก็ไม่เห็นแปลกนี่ครับ” ชณัฐตอบแทนคนถูกถาม “ผู้อำนวยการพร้อมให้ความร่วมมือทุกอย่างเพื่อตามหาน้องมิลินให้เจอ ตำรวจและ

เจ้าหน้าที่มูลนิธิต่างๆ ยังเดินเข้าออกโรงเรียนอยู่ตลอดได้ ผมที่ถูกเรียกมาช่วยเหลือนักย้อมทำได้เหมือนกัน”

“ช่วยได้จริงหรือเปล่าก็ไม่รู้”

“ผมเชื่อในศาสตร์ด้านการอ่านความคิดและพฤติกรรมของมนุษย์นะครับ และคิดว่าคุณน่าจะพอมองเห็นแล้วว่ามันมีประโยชน์อย่างไร”

สิตามาแหม่ปาก มันก็ใช้อยู่หรอก เธอเห็นว่ามันน่าฟังจริงๆ แต่ก็ไม่อยากรับมืออยู่ดี เลยเสกหนีไปหาเรื่องอื่นแทน

“คำพูดคุณไม่น่าเชื่อถือต่างหาก” เธอว่า “ตอนนั้นถามว่าคุณเป็นใคร คุณตอบว่าเป็นผู้ปกครองคนหนึ่งของนักเรียน”

“แล้วไงครับ” ชณัฐเล็กคิ้ว

“นั่นคำโกหกไม่ใช่หรือคะ”

ชณัฐส่ายหัวช้าๆ

“เปล่าครับ ผมไม่ได้โกหกคุณเลย ที่ผมบอกเป็นความจริง”

“คุณมีลูกเรียนอยู่โรงเรียนนี้หรือ” เธอพยายามต้อนให้เขาจนมุม

“เปล่าครับ ผมยังโสด แต่มีหลานอยู่โรงเรียนนี้ ผมแน่ใจว่าคุณรู้จักเขาแน่ อยู่ไหนนี่”

ชณัฐชี้ไปยังโต๊ะไม้อีกตัวใต้ต้นไม้ใหญ่ ห่างจากจุดที่พวกเขายืนคุยกันราวสิบเมตร สิตามาเพิ่งสังเกตเห็นว่ามีเด็กนักเรียนชายวัยประถมผิวขาว หน้าตาน่าเอ็นดูกำลังก้มหน้าเล่นเกมจากไอแพดอยู่

“นั่นต้นกล้า...” สิตามาจำได้ทันที เพราะเด็กชายอยู่ในชั้นเรียนที่เธอเป็นครูประจำชั้น ต้นกล้าเป็นเด็กโดดเด่น ด้วยนิสัยช่างพูด ำเรียงแจ่มใส ทำตัวเป็นผู้นำกลุ่มอยู่เสมอยามอยู่กับเพื่อน เธอหันขวับมามองชายหนุ่ม “เขาเป็นหลานคุณหรือ”

“ใช่ ลูกพี่สาวผม” นักจิตวิทยาหนุ่มบอกแล้วปรบมือ ดึงความสนใจจากหลานชาย “ต้นกล้า มานี่หน่อยสิ”

เด็กชายเงยหน้าขึ้นจากหน้าจอไอแพด หน้ามุ่มเล็กน้อยเพราะถูก

ชัดจึ่งหวัระหว่างเล่นเกม จากนั้นก็วิ่งมาหาชายหนุ่มตามคำสั่ง

“สวัสดิ์ครับครูแพรว สวัสดิ์ครับผู้กอง” ต้นกล้ายกมือไหว้เมื่อเห็น ลิตาภากับนายตำรวจยืนอยู่ด้วย “เรียกต้นกล้าทำไมเธอฮะ น้าหน้ท”

“ไม่มีอะไรหรอก ก็แค่เรียกมาไหว้ตัวหน่อยว่ามีหลานหล่อ”

“โหยน้าหน้ท แค่นี้ย กวนต้นกล้าตอนเล่นเกม” เด็กชายบ่นอุบ “เกือบ จะผ่านด่านอยู่แล้วเชียว”

“แหม ทำบ่น เครื่องของใครนะที่เล่นอยู่” ชายหนุ่มโผลงหัวต้นกล้า เบาๆ อย่างเอ็นดู

“ฉันไม่เคยรู้มาก่อนเลยว่าต้นกล้ามีน้ำด้วย” ลิตาภามวดคิ้ว จะว่า ไปเธอก็เห็นความคล้ายคลึงในตัวทั้งสองอยู่เหมือนกัน ต้นกล้าหน้าตาคล้าย น้ำชายมากกว่าพ่อแม่ที่เธอเคยเห็นผลัดกันมารับเสียอีก

“ผมเพิ่งกลับจากอเมริกาได้สามเดือน โดยปกติพี่สาวกับพี่เขยเป็นคนมารับมาส่งเจ้าตัวอยู่ แต่วันนั้นผมเห็นว่ายังไงก็ต้องมาที่นี่อยู่แล้ว เลยอาสา รับต้นกล้ากลับบ้านพร้อมกัน”

“คุณชณัฐจะกลับเลยไหมครับ” ปราการถาม

“ครับ ถ้าสำหรับวันแรกคงพอแค่นี้ก่อน ผมจะลองทบทวนข้อมูลที่ได้ มา แล้วค่อยคิดอีกทีว่าจะทำยังไงต่อ” ชณัฐตอบตำรวจหนุ่มอย่างเป็นการ เป็นงาน ต่างจากตอนพูดคุยกับหญิงสาวลิบลิบ

“ทางคุณสุกัญญาแจ้งเรื่องให้ทางโรงเรียนรู้แล้วใช่ไหมครับ”

“ครับ ผู้อำนวยการรับทราบแล้ว” เขาพยักหน้า “ผมขอตัวพาหลาน ชายกลับบ้านก่อนนะครับ ไปกันเถอะต้นกล้า”

“น้าหน้ทคุยกับครูแพรวเสร็จแล้วเธอฮะ” เด็กชายถาม

“เสร็จแล้ว ครูประจำชั้นของต้นกล้าเนี่ยเป็นคนคุยสนุกมากมาก วันหลังน้าคงต้องหาเวลามาคุยด้วยอีก”

ลิตาภามิ้มปากชัดหูกับคำพูดเขาเหลือเกิน นี่มันตั้งใจพูดกระทบกัน ชัดๆ เธอเลยตอบเขาไปด้วยน้ำเสียงหัวนเหมือนมะนาวไม่มีน้ำ

“ฉันคงไม่ค่อยมีเวลาว่างหรือก ปกติมีงานอื่นต้องทำเยอะแยะ”

“พูดจาตัดเยื่อใยจังเลยนะครับ ไหนต้นกล้าบอกหน้าว่าครูแพรวใจดี
ไง” ชณัฐหันไปถามหลานชาย

“ต้นกล้าพูดจริงๆ ฮะ” เด็กชายยืนยัน

“นั่นครูแพรวของต้นกล้าคงไม่ชอบหน้าหน้า” เขาพูดเบาๆ แต่ดังพอให้
ได้ยินกันทั่ว ลิตาภาทำหน้าที่ไม่ถูกเมื่อได้ยินเขาพูดออกมาอย่างนี้ ทว่า
ชายหนุ่มทำเฉย หันมาพูดกับเธอเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น “ไปก่อนนะครับ
คุณครู ผู้กอง เอาไว้พบกันใหม่”

เมื่อเอ่ยคำลาเรียบร้อยแล้วชณัฐก็จูงมือต้นกล้าเดินจากไป ลิตาภา
กับปรกการยืนมองจนกระทั่งน้ำหลานเลี้ยวหายไปลับตา ครูสาวคิดว่ามันก็เป็น
ภาพที่ดูน่ารักดีอยู่หรือก ถ้าไม่คิดว่าเธอเขม่นหน้าฝ่ายนั้นเสียแล้ว

“นักจิตวิทยาคนนี้เก่งไม่ใช่เล่นเลยนะครับ อ่านคุณแพรวออกโดย
มองแค่หนังสือที่ยืมมา”

“เก่งอยู่หรือกคะ แต่ทำทางนี้สิ...ฮะ!” เธอยอมรับอย่างไม่เต็มใจ แต่
แล้วก็ร้องอุทานเสียงดังเมื่อนึกอะไรบางอย่างออก

“มีอะไรครับ”

“แพรวเพิ่งคิดว่าเมื่อกี้ตอนคุยกับต้นกล้า เขาบอกว่าแพรวไม่ใจดี
อย่างที่เคยเล่าให้ฟัง”

“แล้วทำไมครับ” ตำรวจหนุ่มตามเรื่องไม่ทัน

“แสดงว่าเขาคุยกับต้นกล้ามาก่อน ไม่ได้เพิ่งรู้จักแพรวนะลึคะ แพรว
เองก็ลืมนิดไปเสียสนิท หนังสือพวกนั้นจะทำให้เขารู้ชื่อจริงกับชื่อเล่นแพรว
ได้ยังไง”

“จริงด้วย” นายตำรวจหนุ่มตอบ

“แสดงว่าที่คุยมาก่อนหน้านี้ก็แค่อวดตัวลึคะ คนแบบนี้จะช่วยให้จริง
หรือเปล่า” ลิตาภาวิจารณ์ตรงๆ อย่างดูแคลน

คืนนั้นภายในห้องนอนของชนัญญ์ ชายหนุ่มกำลังดูเอกสารข้อมูลและรูปภาพที่ได้รับมาหลังจากตกลงรับงานช่วยตามหาตัวมลินี หลักฐานเหล่านี้ส่วนใหญ่ตำรวจและเจ้าหน้าที่มูลนิธิต่างๆ เป็นผู้รวบรวมมา สุกัญญ์นำมาให้เขาเพื่อศึกษาข้อมูลรอบด้าน

โดยพื้นฐานนิสัยส่วนตัวรวมถึงอาชีพส่งผลให้ชนัญญ์เป็นคนละเอียด เขาดูหลักฐานทุกชิ้นอย่างตั้งใจ ใบหน้าซึ่งกำลังอาบแสงจากหลอดไฟบนโต๊ะทำงานดูเคร่งขรึม คิ้วขมวดเล็กน้อย สะท้อนถึงการใช้ความคิดอย่างหนัก

สักพักก็มีเสียงเคาะประตู ชายหนุ่มพอจะเดาได้อยู่แล้วว่าเป็นใคร จึงเอ่ยอนุญาตให้อีกฝ่ายเข้ามาได้ คนที่เปิดประตูเข้ามาคือธิดาพร พี่สาวของเขานั่นเอง

“พี่ซิงกาแพมาให้”

“ขอบคุณครับ” เขาบอก รับถ้วยกาแฟจากมือพี่สาว “พี่ดาของผมแสนดีที่สุดเลย”

“ไม่ต้องมาทำปากหวานหรอก พี่ไม่ใช่เด็กชอบคำชมสักหน่อย”

“นานๆ ผมก็อยากอ่อนพี่เขี้ยวบ้างสิครับ”

“ไม่ต้องเลย ตอนนี่พี่ให้ตันทกล้าอ่อนได้คนเดียว”

สองพี่น้องต่างหัวเราะขัน ชนัญญ์มองหน้าพี่สาว เห็นอีกฝ่ายยิ้มสดใสราวกับสาวแรกรุ่ง แม้อายุใกล้หลักสี่แล้ว แต่เธอยังดูอ่อนกว่าวัยอยู่มาก

“แล้วนี่ทำอะไรอยู่จ๊ะ งานที่โรงพยาบาลหรือเรื่องตามหาตัวเด็ก” ธิดาพรถามพลางมองเอกสารหลายแผ่นที่วางกองอยู่บนโต๊ะ

“เรื่องน้องมลินีน่ะครับ”

“เจอคนร้ายหรือยัง” พี่สาวยื่นหน้ามาอย่างสนใจ

“ถ่ายขนาดนั้นก็ดีสิครับ ผมเพิ่งหาข้อมูลได้วันเดียวเอง”

“แหม พี่เห็นน้องนุ่งกางเกง เลยคิดว่าน่าจะเจอคนร้ายแล้ว เป็นยังไงได้อะโรมาบ้าง”

“ยังคลำทางอยู่แค่จุดเริ่มต้นครับ”

“ความจริงนี่ไม่ใช่ตำรวจ ไม่ได้มีหน้าที่เกี่ยวข้องอะไรกับเขาด้วย ถ้าเป็นไปได้พี่ไม่อยากให้พื้นที่ทำงานนี้”

“ทำไมครับ”

“กลัวว่าถ้าหาเด็กไม่เจอแล้วครอบครัวเขาจะมาโทษเรา คนผิดหวังนะ ก็พร้อมหาใครสักคนมาเป็นคนผิดทั้งนั้น พี่ไม่อยากให้พื้นที่เป็นคนนั้น”

“ผมอาจมีมุมมองและวิธีการสืบหาความจริงที่แตกต่างไปจากคนอื่น”

“คนช่วยมองหากันทั้งประเทศ ชาวก็บอกว่าตำรวจทุ่มกำลังเต็มที่ยังไม่เจอกระทั่งเงา นัทคนเดียวจะทำอะไรได้”

“ผมอยากลองพยายามครับ แต่จะสำเร็จหรือเปล่านั้นก็ไม่กล้ารับประกัน” เขาพูดกลางก้มลงพิจารณาภาพถ่ายใบหนึ่ง

“เฮ้อ เรื่องแบบนี้ไม่รู้เกิดขึ้นได้ยังไง ปกติโรงเรียนนี้มีชื่อเสียงเรื่องดูแลเด็กได้ดีมากเลยนะ”

“เท่าที่ผมเห็น ระบบก็ดีจริงๆ นั่นแหละครับ มีพนักงานรักษาความปลอดภัยเฝ้าประตูทุกจุดอย่างเข้มงวด ขนาดผู้ปกครองเข้าออกยังต้องแลกบัตร แคมยังมีกล้องวงจรปิดเต็มไปหมด แต่นั่นทำให้เรื่องที่เกิดขึ้นกับน้องมิลินยิ่งเป็นปริศนาที่ซับซ้อนขึ้นอีก”

“ทำไมล่ะ”

“เพราะขาดทั้งหลักฐานหรือผู้ต้องสงสัยนะสิครับ ไม่น่าแปลกใจเลยถ้าจะมีคนคิดว่าเป็นฝีมือของผี”

“อ้อ! ที่เขาว่าเป็นฝีมือตุ๊กตาใช่ไหม”

“พี่ที่เคยได้ยินด้วยหรือครับ ต้นกล้าเล่าให้ฟังสิ”

“เปล่าหรือก ห้องรวมกลุ่มพ่อแม่เด็กโรงเรียนนี้ที่อยู่ในเฟซบุ๊กเขาพูดกัน พี่ก็เลยได้อ่านด้วย แล้วเป็นไงบ้าง นัทไปดูพิพิธภัณฑณ์นั้นหรือยัง”

ชดฐ์ส่ายหัว นึกขึ้นในความเป็นไปของโลกยุคสมัยนี้ ความเจริญของเทคโนโลยีทำให้ข่าวสารกระจายได้เร็ว ต่อให้เรื่องนั้นฟังดูเหลือเชื่อหรือเหลวไหลแค่ไหนก็ตาม

“ยังครับ ผมคิดจะไปดูพรุ่งนี้”

“พี่เคยเห็นภาพตุ๊กตาในพิพิธภัณฑ์ที่มีคนถ่ายมาลง ดูน่ากลัวเหมือนกันนะ แต่เดี๋ยวนี้คงไม่เชื่อใช้ไหม” ธิดาพรพอจะรู้ว่านิสัยน้องชายว่าเป็นคนยึดหลักเหตุผลเพียงใด

“ผมเปิดกว้างสำหรับความเป็นไปได้ทุกอย่างครับ ต่อให้เรื่องผีไม่มีจริง แต่มันอาจจะเชื่อมโยงกับอะไรบางอย่างก็ได้”

“แล้วพี่จะทำยังไงต่อ”

“ขั้นแรกต้องหาคนในช่วยเป็นหูเป็นตาคอยสืบข่าวให้ ตอนนั้นผมมีผู้ช่วยแล้ว”

“ใคร ตำรวจหรือ”

“ไม่ใช่ ลูกชายของพี่นั่นแหละ”

“ต้นกล้าเนี่ยนะ เด็ก ป.๔ จะไปช่วยอะไรได้” ธิดาพรสงสัย

“เด็กนี่แหละครับเป็นประโยชน์ที่สุด เพราะพวกเขามองเห็นสิ่งต่างๆ ในมุมมองเดียวกับน้องมิลิน เด็กๆ มีโลกเฉพาะ มีสังคมของตัวเองที่ผู้ใหญ่อย่างเราเข้าไม่ถึง”

“นี่ทำงานด้านนี้คงรู้ดีกว่าพี่”

“ต้นกล้าเป็นเด็กฉลาด คงช่วยผมได้มาก”

“ฉลาดแค่ไหนก็ยังเป็นแค่เด็กอยู่ดี มองสิ่งต่างๆ ไม่ถึงถ้วนเท่าผู้ใหญ่อย่างเราหรอก แต่ขอให้ระวังหน่อยนะ พี่ไม่อยากให้ต้นกล้าเสี่ยงอันตรายจนหายไปด้วยอีกคน”

“วางใจเถอะครับ ผมคิดถึงความปลอดภัยของหลานเป็นอันดับแรกอยู่แล้ว อีกอย่างผมตั้งใจจะหาคนมาช่วยเพิ่มอีก”

“ใครจ๊ะ”

ใบหน้าของธิดาภาผุดขึ้นมาในความคิดของชณัฐ ยามหน้าหวานนั้น แสร้งทำเป็นดูต้นขณะวางมาดกับคนแปลกหน้าอย่างเขา หรือตอนที่เธอ ขุนเคืองเมื่อถูกเขาแกล้ง ช่างน่าเอ็นดูไม่แพ้เด็กเล็กๆ เลยทีเดียว

“ผมยังคิดๆ อยู่ครับ”

“นี่” ธิดาพรวางมือลงบนพาน้องชาย “พยายามให้เต็มที่แล้วกันนะ พี่เข้าใจหัวอกคนเป็นแม่ ถ้าต้นกล้าหายไปพี่ก็คงร้อนใจเหมือนกัน”

“ครับ ผมจะทำให้สำเร็จ” ชายหนุ่มรับปากอย่างมุ่งมั่น

๓

เย็นวันถัดมาหลังจากจบการสอนประจำวันแล้ว ลิตาภา กลับเข้ามานั่งในห้องพักครู เมื่อเห็นว่าไม่มีใคร เธอก็หยิบหนังสือตำนานผีและทฤษฎีทางวิทยาศาสตร์ที่ยืมมาจากห้องสมุดขึ้นมาอ่าน ระหว่างไล่สายตาไปตามตัวอักษรที่เรียงรายอยู่ในหน้ากระดาษ มีหลายครั้งที่เธอคิดโยนไปทิ้ง เหตุการณ์ในเคหาสน์ตึกตาเมื่อวันก่อน

เสียงประหลาดไร้ที่มา... หุ่นนางรำยับเปลี่ยนทำตัวเอง มันเกิดขึ้นได้อย่างไร เนื้อหาในหนังสือยังไม่สามารถให้คำตอบเธอได้ มีบางครั้งที่หญิงสาวนี้สงสัยว่าเธอกำลังพยายามหนีความจริงอยู่หรือเปล่า ทั้งที่รู้อยู่ว่าตัวเองมีจิตสัมผัสพิเศษกว่าคนอื่น

จากประสบการณ์ที่ผ่านมา เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นบ่งบอกว่าพิพิธภัณฑ์ตึกตาวรรณาไม่ได้เป็นแค่เคหาสน์หลังใหญ่เก่าแก่ธรรมดาเท่านั้น แต่น่าจะมีอะไรบางอย่างอยู่ภายใน มันอาจมีวิญญาณสิงสู่ก็เป็นได้ ตึกตาวรรณาในนั้นมีเป็นร้อยเป็นพัน ล้วนแล้วแต่เป็นของเก่า ไม่มีทางรู้ว่ามันมีมาอย่างไรบ้าง

“อ่านอะไรอยู่หรือครับครูแพรว”

เสียงจากด้านหลังทำเอาเธอสะดุ้งโหยงด้วยความตกใจ คนถามคือ ศิวภาค ครูสอนวิชาคณิตศาสตร์วัยสามสิบกลาง เขามีรูปร่างลั่นทัด สวมแว่นตา ไขมันแก้มข้าง

“หนังสืออ่านเล่นที่แพรวยืมมาจากห้องสมุดนะคะ” เธอรีบปิดหนังสือแล้วหันกลับไปใต้เอกสารอื่น ไม่อยากให้เห็นเพราะกลัวจะถูกมองว่าเชื่อเรื่องเหลวไหล

“ผมเห็นครูแพรวดูตั้งใจอ่าน ขนาดเดินเข้ามาใกล้ยังไม่รู้ตัวเลยคิดว่าคงสนุกมากนะครับ” เขายิ้มอย่างคนอารมณ์ดี

“ความจริงแพรวแค่เปิดเอาไว้อย่างนั้นเอง แต่กำลังคิดถึงเรื่องอื่นมากกว่า”

“อ้อ”

สิตามากลัวเขาจะถามว่าเธอคิดอะไรอยู่ จึงชิงเปลี่ยนเรื่องเสียก่อน

“ครูภาคไปประชุมกับผู้อำนวยการและกลุ่มผู้บริหารโรงเรียนมาใช้ใหม่คะ มีการเปลี่ยนแปลงนโยบายอะไรที่แพรวควรรู้อะไรบ้างหรือเปล่า”

“เรื่องนโยบายทั่วไปไม่มีอะไรหรอกครับ ตอนนี้อายุกันแต่เรื่องเด็กที่หายตัวไปมากกว่า”

“นั่นสินะคะ นี่คงเป็นเรื่องสำคัญที่สุด”

“ใช่ครับ ยิ่งสื่อมวลชนเล่นข่าวหนักมากเท่าไร ก็หลีกเลี่ยงไม่ได้ที่โรงเรียนเราจะได้รับผลกระทบไปด้วย เพราะถูกมองจากผู้ปกครองและสังคมทั่วไปว่าเป็นต้นเหตุทำให้ลูกหลานเขาหายไป คุณพ่อท่านกลุ่มใจเรื่องนี้ถึงขนาดมาร่วมประชุมคราวนี้ด้วย”

ความจริงศิวภาคเป็นลูกชายคนสุดท้ายของภาสกร ผู้ก่อตั้งโรงเรียนนี้ แม้มีส่วนร่วมในการคิดนโยบาย วางแผนการบริหารโรงเรียน แต่โดยปกติเขามักปิดซ่อนตัวตน ทำเหมือนตนเป็นแค่เพียงครูสอนคณิตศาสตร์ธรรมดา ไม่ออกหน้าในตำแหน่งใหญ่โตเหมือนพี่สาวและพี่ชายอย่างนาตยา และสุธี

“คุณตาภาสกรถึงกับมาประชุมด้วยตัวเองเลยหรอคะ” ลิตาภาเคยได้ยินว่าอีกฝ่ายวางมือไปแล้ว

“ครับ ความจริงคุณพ่อก็ไม่อยากยุ่งหรอก สามปีมานี้ตั้งแต่คุณแม่เสียไป ท่านตั้งใจมอบหน้าที่การบริหารโรงเรียนให้พวกเราสามคนพี่น้อง และหันไปทุ่มเทความสนใจให้แก่พิพิธภัณฑณ์อย่างเดียว แต่เรื่องที่เกิดขึ้นคราวนี้นั้นใหญ่จริงๆ เลยเข้ามาควบคุมความเสียหายเอง”

“ที่ประชุมสรุปว่าจะทำยังไงกันคะ”

“ส่วนใหญ่ก็คงเป็นเรื่องการดูแลภาพลักษณ์ เรื่องครั้งนี้ถึงโรงเรียนจะไม่ได้ผิดโดยตรง แต่ก็คงปฏิเสธความรับผิดชอบไม่ได้ เดี่ยวอีกไม่กี่ชั่วโมงที่นัดคงส่งจดหมายเวียนถึงครูทุกคนเรื่องการปฏิบัติตัวในกรณีเจอนักข่าว นอกนั้นก็เป็นเรื่องเกี่ยวกับการให้ความร่วมมือในการสืบสวน”

“โรงเรียนเราคงไม่กลับไปสู่ภาวะปกติง่ายๆ นะคะ” ลิตาภาฟังที่เขาพูดมาแล้วรู้สึกว่ายุ่งยากไม่น้อย

“ก็คงมีตำรวจและคนที่เกี่ยวข้องกับงานสืบสวนเดินเข้าเดินออกอยู่ตลอด พี่รับบ่ใหญ่ เพราะไม่ชอบให้คนนอกมาบ่นบ่นเขียน แต่ก็ช่วยไม่ได้ ทางครอบครัวคุณสุกัญญาขอให้ใครหรือหน่วยงานไหนมาช่วย โรงเรียนเราก็ปฏิเสธไม่ได้หรอกครับ ไม่อย่างนั้นจะถูกมองไม่ดีเอา”

“มีปริมาณแต่ด้อยคุณภาพก็ไม่ไหวนะคะ ไม่รู้เข้าตำรามากคนมากความหรือเปล่า” เธอแค้นเสียด

“ครูแพรวพูดแบบนี้ไปเจออะไรมาหรือเปล่าครับ” ศิวภาคเลิกคิ้ว

“อ้อ เมื่อวานแพรวเจอนักจิตวิทยาคนหนึ่งค่ะ เห็นมานั่งคุยอยู่กับนักเรียนเรา ทำทางไม่น่าไว้วางใจเลยเข้าไปทัก”

“คุณชณัฐใช้ไหมครับ ในห้องประชุมพูดถึงเขาเหมือนกัน เห็นว่าจบมาจากต่างประเทศ ได้ยินมาว่าเก่ง”

“ไม่รู้ว่แค่ราคาคุยหรือเปล่านะคะ บางคนเห็นใครจบมาจากนอกก็คิดว่าเก่งหมด”

“ไอ้โฮ คุณคนนี่ต้องทำอะไรให้ครูแพรวโกรธแน่ๆ”

“ไม่มีอะไรหรอกค่ะ แค่พูดจากวนิดหน่อย แพรวว่าผู้ชายคนนั้น ทำตัวเด็กกว่าหลานชายที่แพรวเป็นครูประจำชั้นอีกนะค่ะ”

“บางเรื่องต่อให้จบปริญญาเอกก็ไม่ฉลาดไปกว่าเด็ก ป.๔ หรือครับ”

เสียงชายคนหนึ่งพูดแทรกขึ้น ทำเอาทั้งสิตามาและศิวภาคถึงกับสะดุ้ง หญิงสาวกะพริบตาถี่แบบใช้ความคิด แม้ไม่เห็นหน้า แต่น้ำเสียงที่ได้ยินฟังดูคุ้นไม่น้อย เธอหน้าเจื่อนทันทีเมื่อหันไปมองแล้วพบว่า เป็นชนลฐจริงๆ

“คุณมาตั้งแต่เมื่อไร”

“ก็สักพัก ตั้งแต่คุณพูดว่ามากคนมากความ จบเมืองนอกไม่ได้แปลว่าเก่ง และข้อสังเกตว่าผมทำตัวเด็กกว่าต้นกล้า” เขาไล่เรียงด้วยน้ำเสียงไม่แสดงอารมณ์ใด ดวงหน้าหล่อเหลามองเธอนิ่งๆ สิตามาเสียอีกที่เป็นฝ่ายอยากหลบตา รู้สึกละอายที่โดนจับได้ว่านินทาเขาซึ่งหน้า

“มาแล้วทำไมไม่ทักล่ะคะ” เธอเสพพูดเป็นอย่างอื่น

“เห็นพวกคุณกำลังคุยกันออกรส ผมเลยไม่อยากขัดจังหวะ”

โกหกชัดๆ เธอคิดอย่างหงุดหงิด อยากหักหน้าเราต่างหาก ตั้งใจให้เราอับอาย ถึงปล่อยให้นินทาอยู่ได้นานสองนานขนาดนั้น

แค่เห็นหน้าหนึ่งก็ทำให้เธอนึกเขม่นชายหนุ่มมาดคุณชายอีกแล้ว ถ้าเขาทำท่าโกรธ เธอคงไม่รู้สึกลึกผิดเท่านี้เลย แย่ชะมัด!

“ฉันว่าคุณอยากแอบฟังมากกว่า” เธอค่อน

“ผมไม่ตั้งใจหรอกครับ ประตู่ห้องพักครูเปิดค้างเอาไว้ต่างหาก ฝึเท้าผมคงเข้าไปหน่อย พวกคุณเลยไม่ได้ยิน”

“ขอโทษจริงๆ นะครับ” ศิวภาคพูดอย่างรู้สึกผิด “คุณชนลฐมีธุระอะไรกับทางโรงเรียนหรือเปล่าครับ บอกมาเลย ผมยินดีช่วย”

“ที่จริงแล้ว...ผมมีธุระกับคุณแพรวนะครับ ถ้าเป็นไปได้ขอยืมตัวหน่อยได้ไหม”

สิตามาเลิกคิ้วน้อยๆ นึกไม่ถึงว่าเขาจะมาเพื่อ ‘คุย’ กับเธอจริงๆ ผู้ชายคนนี้อย่างงานหนักหรือใจ ถึงได้คอยตามทวงประสาทไม่รู้จักหยุด เธอชกสงสัยแล้วว่าเขื่อนักจิตวิทยาหรือคนโรคจิตที่ต้องรับการบำบัดเองกันแน่

“เชิญเลยครับ” คิวภาคตกลง ระหว่างที่หญิงสาวคนเดียวนั่งเงิบ ผู้ชายทั้งสองกลับเข้ากันได้ดีเป็นปีเป็นขลุ่ย ครุหนุ่มไม่ได้เขม่นหน้าชนู้สึอย่างเธอเลยสักนิด สิตามารู้สึกราวกับว่ามีเธอคนเดียวที่ไม่ชอบหน้าเขา

คิวภาคแยกตัวไปทำงานที่โต๊ะ จึงเหลือแค่เขากับเธอนั่งอยู่ด้วยกัน

“คุณมีธุระอะไร” เธอถามหัวนๆ

“ผมมีเรื่องอยากปรึกษา...เกี่ยวกับต้นกล้า”

“ต้นกล้ามีปัญหาอะไรหรือคะ” พอเห็นเขาทำหน้าจริงจัง สิตามารู้สึกเป็นห่วงเด็กที่เธอดูแลขึ้นมา

“คุณเป็นครูประจำชั้นของเขา ถ้าเป็นไปได้ขอคุยเป็นการส่วนตัวข้างนอกได้ไหม ถ้าคุณไม่ติดงานอะไร”

“ได้ค่ะ” สิตามารับบอก สำหรับเธอแล้วไม่มีอะไรสำคัญกว่าเรื่องเด็กนักเรียนอีกแล้ว

ชนู้สึลาคิวภาค เดินนำครูสาวออกมานอกห้อง ลงบันไดมาชั้นล่างของตัวอาคารเรียน ตลอดทางเขาไม่พูดอะไรเลย

“คุณชนู้สึคะ ตกลงมีปัญหาวะไรเกี่ยวกับต้นกล้าที่อยากปรึกษาฉันหรือคะ”

“ลงไปให้ถึงชั้นล่างก่อนนะครับ หลานผมรออยู่”

ฟังเขาพูดแบบนี้ สิตามาก็ยังเป็นห่วงต้นกล้า ในที่สุดทั้งสองก็เดินลงมาถึงชั้นหนึ่ง ต้นกล้ากำลังนั่งรออยู่ตรงเก้าอี้ไม้ที่อยู่บนระเบียงชั้นหนึ่ง เมื่อเห็นหน้าชายกับครูประจำชั้นเดินลงมาก็โบท้อมีให้อย่างร่าเริง

“ต้นกล้าเป็นอะไรหรือเปล่าคะ” สิตามาถามเด็กชายอย่างร้อไนใจ

“เปล่าครับครูแพรว ต้นกล้าสบายดี”

“อ้าว” เธอร้องอย่างงุนงง “แต่คุณหน้าของต้นกล้าบอกว่า...”

หญิงสาวชะงักคำพูด เริ่มตระหนักได้ว่าโดนเขาหลอกเข้าแล้ว เธอละสายตาจากเด็กชายหันมามองเขาตาขุ่น ทว่าคนถูกมองกลับไม่สะทกสะท้าน ทั้งยังพูดอย่างสบายอารมณ์ราวกับไม่มีอะไรเกิดขึ้น

“ผมกับต้นกล้าจะไปสำรวจพิพิธภัณฑสถานตุ๊กตา แต่คิดกันว่าไปสองคนคงไม่สนุก เลยอยากจะชวนคุณครูไปด้วย”

“คุณเห็นว่าฉันว่างมากหนักหรือไง”

“ผมถามแล้ว คุณบอกว่าไม่ติดงานนี่”

“นั่นเพราะฉันคิดว่า คุณมีเรื่องสำคัญ”

“เรื่องนี้ก็สำคัญนะ ผมชวนคุณเพราะระหว่างทางจะได้ถามข้อมูลเรื่องน้องมิลินด้วย” เขาชี้แจงเหตุผล “ถ้าผมไม่อ้างต้นกล้า กลัวว่าคุณจะไม่ยอมทิ้งแฟนมา”

“แฟนครูแพรวคือใครอะ” ต้นกล้าถามด้วยน้ำเสียงอยากรู้อยากเห็น

“ครูศิวภาคไง” ชณัฐตอบหน้าตาเฉย

“ต้นกล้าเพิ่งรู้นะเนี่ย ว่าครูแพรวกับครูภาคเป็นแฟนกัน” เด็กชายเสียงอ่อย

“ไม่ใช่ซะนะ” ลีตาทารีบปฏิเสธ หันไปทำตาเขียวใส่ชายหนุ่ม “คุณน้ำของต้นกล้าจับต้นขนปลายเอาเอง ครูกับครูภาคเป็นแค่เพื่อนร่วมงานกัน ต้นกล้าอย่าเอาไปพูดกับใครอย่างนั้นนะคะ”

“ถ้าไม่ใช่ก็ค่อยโล่งใจหน่อย” ชณัฐยิ้มกว้าง

“ฉันจะคบกับใครแล้วมันเกี่ยวอะไรกับคุณด้วย”

“เพราะผมเกิดรู้มามีคนแอบชอบคุณนะสิครับ ถ้าคุณมีใครอยู่แล้ว เขาคงเสียใจมาก”

“ใครคะ” หญิงสาวถามอย่างระแวง

เขาคงไม่ได้กำลังจะบอกว่าอยากจีบเธอหรอกนะ แม้จะเชื่อแน่ว่า ต่อให้พูดเขาคงตั้งใจขี้แยะเธอเล่นอย่างคราวก่อนๆ แต่หัวใจเธอก็เปลือ

เต้นแรงขึ้นมาจนได้ แต่ก่อนเธอจะคิดไปไกล ชายหนุ่มก็เฉลย

“นายคนนี่ไงครับ” ชณัฐวางมือบนไหล่หลานชาย “ต้นกล้าชอบคุณ
มากเลย”

“น้ำหนักพูดอะไรก็ไม่รู้” คนถูกพาดพิงไวย ทำหน้ามึนหันหนีไปมอง
ทางอื่น แก้มขาวของเด็กชายมีสีแดงเรื่อเหมือนเอาลูกมะเขือเทศสุกปลั่ง
มาแปะสองข้างแก้มก็ไม่ปาน

“น้ำหนักพูดความจริง ต้นกล้าชมให้น้ำฟุ้งอยู่ทุกวันว่าครูแพรวทั้งสวย
ทั้งใจดี” นักจิตวิทยาหนุ่มเย้าแหย่หลานชายที่กำลังอาย

สิตามาหน้าบึ้ง บอกไม่ถูกเหมือนกันว่าไม่พอใจที่เขาใช้เธอมาเป็น
เรื่องล้อเล่นกับหลาน หรือผิดหวังกับคำพูดของเขากันแน่ เธอตั้งท่าจะหัน
หลังเดินกลับขึ้นบันได แต่ถูกมือเล็กๆ คว่ำข้อมือเอาไว้เสียก่อน

“ครูแพรวไปพิพิธภัณฑด้วยกันนะครับ ต้นกล้าอยากให้คุณไปด้วย...
นะครับ” เด็กชายออกตัวอ่อน มองเธอด้วยดวงตากกลมโตน่าเอ็นดู และเธอก็
ใจอ่อนเข้าจนได้

ระหว่างทางเธอนึกตำหนิตัวเองว่าไม่น่าใจอ่อนเลย ทั้งที่คิดหลีกเลี่ยง
ไปไม่อยากไปพิพิธภัณฑตุ๊กตาแท้ๆ แต่กลับเสียท่ายอมทำตามที่อีกฝ่าย
ต้องการเข้าจนได้

ต้นกล้าวิ่งนำอยู่ข้างหน้าอย่างกระตือรือร้น ในขณะที่สิตามากับชณัฐ
เดินตามหลังโดยไม่มีใครพูดอะไรกันสักคำ ชายหนุ่มแอบลอบสังเกตใบหน้า
ด้านข้างของสาวหน้าหวานเป็นพักๆ ครู่หนึ่งสิตามารู้สึกลึกลับ เธอจึงหันมามอง
เขาแล้วถาม

“มีอะไรติดหน้าฉันหรือ”

“เปล่า แต่เดินกันเงียบๆ มันน่าเบื่อ ผมเลยหาอะไรมองไปเรื่อย”

“ก็มองทางข้างหน้าสิ มามองฉันทำไม”

“มองคุณลึกลับ ได้รู้ว่าเมื่อไรคุณจะทนไม่ไหวและยอมพูดกับผมไง”

“ฉันไม่อยากคุยกับคนที่ชอบหลอกคนอื่นหรอก”

“พูดเหมือนผมเป็นมิจจาซีฟ”

“ก็คล้ายอยู่ไม่ใช่หรือ คุณคุยโวว่าสามารถอ่านตัวตนฉันได้หมด แต่ที่จริงแล้วคุณหลอกถามข้อมูลจากต้นกล้ามาต่างหาก”

“คุณช่างสังเกตไม่เบา” เขาทำท่าชื่นชม ประมอให้

“ยอมรับแล้วสิ เมื่อก็คุณยังหลอกให้ฉันลงมาข้างล่างอีก เพิ่งรู้ว่านักจิตวิทยาเขาทำกันอย่างไร” “ไม่มีความจริงใจบ้างเลยหรือไง”

“โดยพื้นฐานเราย่อมต้องจริงใจกับคนที่มาขอคำปรึกษาอยู่แล้ว แต่ปัญหาที่เกิดขึ้นเพราะจิตใจมนุษย์ยากเกินหยั่งถึง บางครั้งการเข้าหาแบบนั้นใช้ความจริงอย่างที่อูๆ ช่วยอะไรไม่ได้หรอกครับ ต้องผสมนกลยุทธ์หลายอย่าง ทั้งผลักทั้งดึงไปพร้อมกัน”

คำพูดเปรียบเปรยที่ออกมาจากปากเขา ลิตามาก็ออเข้าใจอยู่หรอก แต่ก็ยังทำใจยอมรับได้ไม่เต็มที่อยู่ที่

“ฉันไม่ใช่คนใช้ของคุณนะคะ ไม่เห็นจำเป็นต้องหลอกกัน”

“ผมอยากทดสอบว่าคุณมีคุณสมบัติตรงตามที่ผมหาอยู่หรือเปล่า”

“พูดแบบนี้หมายความว่ายังไง”

“เมื่อวานผมตั้งใจพูดกับต้นกล้าอย่างนั้น ถ้าคุณจับผิดได้ก็แสดงว่าเป็นคนช่างสังเกต ส่วนที่บอกว่าอยากปรึกษาเรื่องต้นกล้า มองเผินๆ อาจจะถูกเหมือนเป็นแค่เรื่องหลอกธรรมดา แต่ความจริงผมต้องการดูว่าคุณมีจิตใจเป็นห่วงเป็นใยเด็กนักเรียนแค่ไหนแม้กระทั่งนอกเวลาเรียน”

“แล้วเป็นยังไงคะ”

เขายิ้มพราวอย่างที่ชอบทำก่อนตอบ

“คุณทั้งช่างสังเกตและมีความห่วงใยเด็ก ตรงกับที่ผมคาดหวังไว้ไม่มีผิด”

“ฉันก็ยังไม่เข้าใจอยู่ดีว่าคุณเสียเวลาทำทั้งหมดนี้เพื่ออะไร”

“ตั้งแต่แรกที่ผมถูกร้องขอให้ช่วยตามหาน้องมิลิน ผมก็คิดอยู่แล้วว่าคงไม่สามารถทำเพียงคนเดียวได้สำเร็จ จำเป็นต้องหาผู้ช่วย”

“ตำรวจหรือเจ้าหน้าที่ทุกคนก็พร้อมให้ความช่วยเหลือคุณอยู่แล้ว

นี่คะ”

“ไม่ได้ผลหรอกครับ ต่อให้ทั้งผม ตำรวจ หรือเจ้าหน้าที่หน่วยงานต่างๆ พุ่มกำลังกันขนาดไหน สุดท้ายก็เป็นการมองด้วยสายตาค้นนอกที่เพิ่งเข้ามาในพื้นที่ ต่อให้ฉลาดอย่างไรก็ไม่มีทางมองทุกอย่างได้ครบถ้วน แถมยังมีบางสิ่งที่ต้องพึ่งพามุมมองของคนในเท่านั้น ต้นกล้าอาสาเป็นผู้ช่วยคนหนึ่งแล้ว แต่ผมยังขาดผู้ใหญ่อีกสักคน”

“คุณอยากให้ฉันช่วยคุณหรือคะ” เธอถามอย่างไม่อยากเชื่อ

“ร่วมมือกับผมได้ไหมครับคุณแพรว มาช่วยกันตามหาตัวน้องมิลิน พาเด็กกลับบ้านอย่างปลอดภัย หรืออย่างน้อยก็ไขปริศนาให้ครอบครัวได้รู้ว่าเกิดอะไรขึ้นกับลูกของพวกเขากันแน่ ผมเชื่อว่ามันเป็นสิ่งที่คุณเองก็ต้องการเหมือนกัน”

ชายหนุ่มจ้องมองสิตามาด้วยแววตาจริงจัง ประสาทสัมผัสที่ไวเป็นพิเศษของเธอรู้ได้อย่างชัดเจนว่าเขาพูดออกมาจากใจจริง ไม่มีการล้อเล่นอีกแล้ว

“ทำไมคุณถึงเลือกฉัน”

“เมื่อรับงานนี้แล้ว ผมเริ่มจากการอ่านประวัติครูและบุคลากรทุกคนที่ทางตำรวจรวบรวมมา จากนั้นจึงคัดคนที่น่าจะใช้ได้มาประมาณห้าคน คุณก็ติดหนึ่งในนั้นด้วย นอกจากนี้คุณยังเป็นครูประจำชั้นของหลานชายผม ต้นกล้ายืนยันว่าคุณเป็นคนใจดี ใสใจเด็ก ผมเลยคิดว่าคุณเหมาะสมกว่าใคร”

สิตาภาพังที่เขาพูดมาก็อดปลื้มใจไม่ได้ที่เขาเห็นว่าเธอมีคุณสมบัติเหนือกว่าคนอื่น แต่ก็ใจความน้อยใจมาด้วยหน่อยๆ เพราะทุกอย่างผ่านการประเมินอย่างสมเหตุสมผล ถูกต้องตามหลักการไปเสียทุกอย่าง ราวกับเป็นการคัดเลือกเข้าทำงานอย่างนั้นละ

“คุณขอความร่วมมือจากครูทุกคนเลยไม่ดีกว่าหรือคะ” สิตาภาพุดออกไปอย่างประชดประชันนิดๆ

“ผมถือว่าคุณภาพสำคัญกว่าปริมาณ และเหตุผลสำคัญคือคุยกับคุณแล้วรู้สึกถูกชะตาที่สุด”

“ข้อนี้ไม่น่าเอามาใช้ตัดสินได้นะคะ”

“บางครั้งมนุษย์เราก็ต้องใช้ความรู้สึกหรือลางสังหรณ์เอาครับ” เขายิ้ม “ว่าแต่คุณจะยอมให้เกียรติร่วมมือกับผมไหมครับ”

“ไม่รู้สิคะ” เธอตอบอย่างลั้งเล “ฉันเป็นแค่ครูสอนภาษาไทย ไม่รู้จะช่วยอะไรคุณได้สักแค่ไหน”

“ผมก็เป็นแค่นักจิตวิทยา ไม่ใช่ตำรวจหรือนักสืบที่มีดีกรีเก่งกาจมาจากไหน แต่ผมเชื่อในความมุ่งมั่น ทางครอบครัวเด็กเองก็ไม่ได้หวังให้ผมแทนที่คนเหล่านั้นหรอก เขาแค่ต้องการทางเลือก เพื่อจะมีคนใช้วิธีแตกต่างที่นำไปสู่คำตอบได้” เขาว่า “ใช้สายตาที่ชวนให้คนถูกมองคล้อยตามได้มองหญิงสาว “ผมคิดไม่ผิดใช่ไหมว่าคุณเป็นคนใจดี เป็นห่วงเป็นใยผู้อื่น แม้ไม่ใช่หน้าที่ของตัวเองโดยตรงก็ตาม”

“ค่ะ” เธอยอมรับตามตรงว่าเป็นเช่นนั้น

เหตุผลหนึ่งที่ลีลาภาเลือกอาชีพครูเพราะเธอเป็นคนรักเด็ก ไม่ใช่เหตุผลที่พูดออกมาส่งๆ เพื่อสร้างภาพลักษณ์ดีงามในสายตาผู้อื่น หากเนื่องจากเธอเกิดมาในครอบครัวอบอุ่น มีความทรงจำดีๆ ในวัยเด็ก ซึ่งเป็นพื้นฐานให้เธอเติบโตมาเป็นคนเช่นนี้ได้ ทำให้หญิงสาวรู้สึกว่ายเยาว์มีความสำคัญมาก และเห็นว่าผู้ใหญ่ควรดูแลเอาใจใส่เด็กให้มาก สร้างเสริมบรรยากาศสดใสให้แก่พวกเขา อย่างน้อยก็จนกว่าจะถึงเวลาที่ต้องเผชิญโลกด้วยตัวเองเมื่อเติบโตใหญ่

“ในเมื่อเรามีเป้าหมายเดียวกัน มาร่วมมือกันเถอะครับ” ชณัฐร้องขอในที่สุดเธอก็ยอมใจอ่อน

“ตกลงค่ะ”

“ขอบคุณมากครับ”

“ฉันต้องทำยังไงบ้างคะ” เธอถาม

“พยายามเปิดหูเปิดตาไว้ ถ้าเจออะไรน่าสนใจก็เล่าให้ผมฟัง นอกนั้นก็ช่วยตอบคำถามบางอย่าง”

“แต่ฉันว่าถ้ามีอะไรน่าสนใจ ผู้กองปรាកการคงเล่าให้คุณฟังไปก่อนแล้ว”

“ผมอยากให้คุณใส่ใจกับโลกของเด็กนักเรียนมากกว่าครับ หลายครั้งผู้ใหญ่อย่างเรามักมองข้าม คิดว่าไม่มีสาระ แต่ความจริงเด็กหรือวัยรุ่นนั้ มักมีโลกส่วนตัว มีมุมมองและสังคมเฉพาะกลุ่ม ถ้าเราไม่สังเกตไม่พยายามทำความเข้าใจให้ถ่องแท้ ก็จะมีพลาดข้อมูลไปเยอะ”

“ถึงจะยังไม่ค่อยเห็นภาพเท่าไร แต่เอาเป็นว่าฉันจะพยายามนะคะ”

“ขอบคุณมาก ทีนี้คุณช่วยตอบคำถามผมหน่อยนะ ความสัมพันธ์ระหว่างคุณกับน้องมิลินเป็นยังไงครับ”

“ก็เหมือนกับครูและลูกศิษย์ทั่วไปนั่นแหละคะ ฉันเคยเป็นครูประจำชั้นของมิลินตอนชั้นประถมสอง จากนั้นก็เป็นครูสอนวิชาภาษาไทยมาตลอดสองปีมานี้”

“อธิบายได้ไหมครับว่าในสายตาของคุณ น้องมิลินเป็นเด็กอย่างไร”

“ก็เหมือนที่คนทั่วไปรู้จักนั่นแหละคะ หน้าตาน่ารัก ไม่ว่าจะอยู่ที่ไหนก็จะเด่นกว่าคนอื่นเสมอ เพราะรูปร่างหน้าตาและการมีแม่เป็นคนดังอย่างนั้น”

“น้องมิลินเคยแสดงพฤติกรรมก้าวร้าวให้คุณเห็นบ้างหรือเปล่า”

“เอ...ไม่แน่ใจนะคะ” เธอตอบอย่างลังเล “ปกติเด็กประถมมักอารมณ์ไม่มั่นคงเหมือนเด็กโต บางทีก็หัวเราะหรือไม่ก็ร้องไห้ เกิดขึ้นได้ตลอดวัน”

“นอกจากเด็กในชั้นเดียวกันแล้ว น้องมิลินคบหากับเด็กโตกว่าบ้างไหมครับ อย่างเช่นเด็กชั้นมัธยม”

“ทำไมคุณถึงถามอย่างนี้ล่ะคะ” ลิตาภาจับสังเกตได้ว่าชายหนุ่มกำลังใช้คำถามอ้อม ปิดบังจุดประสงค์บางอย่างเอาไว้ “ฉันจำได้แล้ว เห็นว่ามิลินเป็นคนใช้ของคุณ เรื่องนั้นจริงไหมคะ”

“ผู้กองปรាកการคงเป็นคนบอกสินะครับ” เขาพยักหน้ายอมรับ “ใช่ครับ พ่อแม่พาน้องมิลินเข้ามาปรึกษากับผมได้ราวหกเดือนแล้ว”

“มิลินมีปัญหาอะไรคะ”

“เป็นความลับ ผมคงเล่าไม่ได้หรอกครับ”

สิตาภาพอเข้าใจหลักการดังกล่าว ทว่าเธอไม่อาจหักห้ามความ
อยากรู้ได้

“บอกสักนิดไม่ได้หรือคะ ฉันตั้งใจช่วยคุณนะ เพราะฉะนั้นคุณก็
น่าจะเล่าข้อมูลทางคุณให้ฉันฟังบ้าง”

ชณัฐไม่ตอบตกลงในทันที เขาตริตรองสักพักก่อนตัดสินใจ

“ถ้าคุณสัญญาว่าจะไม่เล่าให้ใครฟังต่อ ผมคงพอบอกได้นิดหน่อย”

“รับรองค่ะ ฉันไม่พูดแน่ แค่อยากรู้ข้อมูลไว้สำหรับค้นหามิลิน”

“ครอบครัวน้องมิลินมาปรึกษาเรื่องพฤติกรรมของเด็กเป็นส่วนใหญ่
ช่วงปีหลังพ่อแม่รู้สึกว่าคุณสาวก้าวร้าวขึ้น บางครั้งอยู่ดีๆ ก็แสดงพฤติกรรม
แข็งกระด้างหรือพูดคำหยาบ”

“จริงหรือคะ” สิตาภาตกใจไม่น้อย ด้วยไม่นึกมาก่อนว่ามิลินจะเป็น
เด็กอย่างนั้น

“มันเพิ่งเกิดขึ้นช่วงหลัง บางทีคุณอาจไม่สังเกต ความจริงแล้วปัญหา
พวกนี้ไม่ใช่เรื่องแปลกอะไร อายุเกือบสิบขวบจัดอยู่ในกลุ่มเด็กโตแล้ว อยู่
ในวัยที่กำลังเรียนรู้ เลียนแบบพฤติกรรมจากสิ่งรอบตัวไม่ว่าจะเป็นเพื่อน
พี่องหรือจากสื่อ น้องมิลินเองก็เข้าวงการบันเทิงตั้งแต่เด็ก ย่อมเผชิญความ
กดดันมากกว่าคนอื่น”

“คุณช่วยได้หรือเปล่าคะ”

“หลังจากบำบัดอย่างต่อเนื่อง ทุกอย่างก็เริ่มดีขึ้น ผมพยายามหาทาง
ให้ทั้งพ่อแม่และเด็กเข้าใจกัน แต่นอกจากเรื่องพฤติกรรมก้าวร้าวแล้ว
ในเคสน้องมิลินยังมีปัญหาอีกอย่าง”

“อะไรคะ”

“น้องมิลินเล่าให้ผมฟังว่า บางครั้งเธอโดนเด็กโตกว่าแกล้ง เด็ก
มัธยมนะครับ”

“โดยปกติเด็กประถมกับมัธยมจะไม่ค่อยยุ่งเกี่ยวกันนะคะ เพราะอาคารเรียนอยู่คนละฝั่ง โรงเรียนมีกฎเข้มงวดไม่ให้นักเรียนรบกวนกันด้วย”

“กฎและระบบต่างๆ ถึงวางเอาไว้ดีแค่ไหน แต่เด็กก็หาทางแหกมันจนได้นั่นแหละครับ”

“มีลิ้นระบุชื่อเลยหรือเปล่านั้น ว่าเด็กโตที่แก๊งเขาชื่อใคร”

ชณัฐพยักหน้า

“เด็กชั้นมัธยมห้าชื่อเดียร์ กับกลุ่มเพื่อน”

“เดียร์...ที่มีชื่อจริงว่าธัญสุดาหรือเปล่านั้น” ลิตาถาม

“ครับ ลูกสาวของผู้บริหาร เมื่อก่อนคุณเห็นผมคุยกับเด็กสามคนนั้นก็มีส่วนเหตุมาจากเรื่องนี้แหละ ผมพยายามตีสนิทเพื่อสืบข่าว”

“ฉันไม่ได้สอนเด็กมัธยม เลยบอกไม่ได้ว่าเดียร์มีพฤติกรรมแบบไหน แต่เคยได้ยินครูคนอื่นพูดต่อกันมาว่าแอบอยู่ไม่น้อย ผู้อำนวยการท่านก็กลัวใจที่ลูกสาวนิสัยแบบนี้ แต่เดียร์จะแก๊งมีลีนทำไมคะ ถ้าเป็นเด็กมัธยมด้วยกันก็ว่าไปอย่าง”

“เด็กอายุมากแก๊งเด็กเล็กเป็นเรื่องปกติที่เกิดขึ้นได้ทั่วไป เท่าที่ผมสังเกตเด็กประถมกับมัธยมของโรงเรียนนี้ค่อนข้างแยกจากกันอย่างที่ว่าคุณ ว่าแต่สำหรับน้องมีลีนคงต้องนับเป็นกรณีพิเศษ เพราะความโดดเด่นที่อาจจะไปเตะตา ทำให้เด็กโตอิจฉาหรือหมั่นไส้เอาได้”

“คุณคิดว่าเดียร์เป็นผู้ต้องสงสัยหรือคะ”

“ผมมองหาความเป็นไปได้ในทุกรูปแบบครับ ยังไม่ชี้ชัดหรือตัดใครทิ้งทั้งนั้น”

“ยังไงฉันก็ไม่คิดว่าเป็นฝีมือเด็กด้วยกัน ต่อให้แก๊งกันก็ไม่พวักหน้าหน้าถึงขั้นทำให้หายสาบสูญไปเลย”

“จิตใจมนุษย์ยากแท้หยั่งถึงครับ บางครั้งเรื่องที่เราไม่คาดคิดก็เกิดขึ้นได้” น้ำเสียงของชณัฐขณะพูดประโยคนี้แฝงด้วยความหมองเศร้า “คุณคงรู้จากข่าวแล้วใช่ไหมครับ ว่ากล้องวงจรปิดไม่สามารถบันทึกภาพ

ตอนน้องมิลินหายตัวไปได้เลย”

“ค่ะ ผู้กองปรាកการยังบอกว่าน่าเสียดายมาก”

“ไม่ใช่แค่นั้นหรอกครับ เท่าที่เห็น ในโรงเรียนนี้มีกล้องวงจรปิดติด อยู่เยอะมาก แถมมีการตรวจเช็คเป็นประจำให้ใช้ได้หมด ภาพสุดท้ายที่ กล้องวงจรปิดเห็นคือน้องมิลินวิ่งอ้อมไปด้านหลังตึกโรงอาหารเล็กหลัง โรงเรียน แล้วจากนั้นก็ไม่มีกล้องตัวไหนบนตึกไว้ได้อีก”

“ใช่ค่ะ หลายคนพูดกันว่าเหมือนล่องหน”

“ถ้าไม่ได้เป็นผีมือของผี ก็น่าจะเป็นคนในนั้นแหละครับ”

ลิตาภาตกใจที่เขากล้าพูดอย่างม่นอกม่นใจถึงเพียงนี้

“อะไรทำให้คุณคิดอย่างนั้นคะ”

“โรงเรียนนี้วางระบบรักษาความปลอดภัยเอาไว้อย่างดี โดยปกติห้าม คนนอกเข้ามาเดินเฟ่นพ่น ขนาดผู้ปกครองที่มารับส่งนักเรียนยังต้องแลก บัตรเข้าออกประจำ ดังนั้นถ้ามีใครรู้เส้นทางที่จะหลบจากกล้องวงจรปิด ได้หมดก็ต้องเป็นคนที่ใช้ชีวิตอยู่ในนี้ จึงมีเวลาศึกษาตำแหน่งกล้องได้โดย ไม่ผิดสังเกต”

ลิตาภาหัวใจเต้นแรงเมื่อได้ฟังข้อสันนิษฐานของเขา ทุกอย่างที่เขาพูด ฟังดูสมเหตุสมผลจนไม่อาจปฏิเสธได้ ทว่าหากเชื่อตามนี้ก็แสดงว่าคนร้าย อาจเป็นคนที่อยู่ใกล้ตัว ไม่แน่อาจพบเจอกันเป็นประจำด้วยซ้ำ ความคิดนี้ ทำให้หญิงสาวรู้สึกเย็นวบไปทั้งตัว

เธออยากถามว่าเขาคะระหืออะไรไปมากกว่านี้หรือไม่ แต่เด็กชาย เพียงคนเดียวในขณะพูดขึ้นมาด้วยน้ำเสียงร่าเริงเสียก่อน

“ถึงแล้วฮะ”

รู้ตัวอีกที ทั้งสามก็มายืนอยู่ตรงด้านหลังพิพิธภัณฑ์ตุ๊กตาวรรภา เรียบร้อยแล้ว

ทันทีที่ได้เห็นคุณหาสน์หลังเก้าตั้งตระหง่านอยู่ตรงหน้า ความรู้สึกหวาดหวั่นก็พลันเข้าครอบคลุมนจิตใจลิตาภาอีกครั้ง เมื่อเงยหน้าเห็นแสงสีส้มจากท้องฟ้าไร้เมฆบ่งบอกว่าใกล้เวลาโพล้เพล้ ยิ่งขับเน้นบรรยากาศรอบพิพิธภัณฑท์ให้ดูวังเวงขึ้นกว่าเดิม เธอไม่อยากยอมรับเลยว่า...เกิดอาการกลัวอยู่ไม่น้อย นึกเสียใจว่าไม่น่ายอมมาตามคำชวนของชนัญ ทั้งที่มีความกลัวติดค้างในใจเพราะคุณหาสน์เก่าหลังนี้อยู่แท้ๆ ซ้ำยังมาเยือนในเวลาเดิมอีก

อย่างไรก็ตามดูเหมือนพิพิธภัณฑท์จะปิดช้ากว่าวันก่อน เพราะเมื่อเธอมองไปที่ชั้นสองก็เห็นว่าหน้าต่างหลายบานยังเปิดค้างอยู่ สายตาของหญิงสาวหยุดที่หน้าต่างบานหนึ่ง และเห็นบางอย่างตรงบริเวณขอบวงกบ วนาที่แรก เธอคิดว่าเป็นเด็กที่ยังเที่ยวเล่นอยู่ในพิพิธภัณฑท์ แต่แล้วเพียงครู่เดียวสมองก็แย้งว่าไม่ใช่... ใบหน้านั้นขาวซีดและเล็กเกินกว่าจะเป็นมนุษย์ ขนาดเทียบเท่าทารกแรกเกิดเท่านั้น!

เมื่อเธอเพิ่งสายตามองจึงเห็นภาพชัดขึ้น ภาพที่เห็นทำให้ลิตาภา

ถึงกับผงะ ดวงหน้าซีดเผือดทันควัน เพราะสิ่งที่เธอเคยคิดว่าเป็นเด็กนั้น คือตุ๊กตาเด็กผู้หญิง ดวงตากลมโตสีฟ้าใสของมันจ้องเขม็งลงมาเบื้องล่าง... สบตากับเธอเข้าพอดี!

“ฮะ!” เธอหลุดอุทาน

“มืออะไรหรือเปล่าครับ” ชณัฐที่เดินนำไปเล็กน้อยหันกลับมาถาม

“ตรงหน้าต่างห้องนั้น...”

เธอชี้ไปยังหน้าต่างบานดังกล่าว ชณัฐมองตาม แต่ไม่เห็นสิ่งใด นอกจากห้องที่ค่อนข้างมืดสลัว

“ไหนครับ ไม่เห็นมีอะไรเลย”

“เมื่อก็ฉันเห็นตุ๊กตาตัวหนึ่งไหล่ออกมา”

“คุณพูดเล่นหรือเปล่า”

“เปล่านะ ทำไมฉันต้องทำอย่างนั้นด้วย” ลิตากาทำเสียงเข้ม นึกจนเข่าขึ้นมากะทันหัน เธอตกใจแทบแย่อยู่แล้ว ยังถูกกล่าวหาหลายๆ ว่าโกหกอีก เธอหันหลังขวับ บอกเสียงขุ่นว่า “ฉันกลับดีกว่า”

“เดี๋ยวก่อนสิ” ชณัฐเอื้อมมือไปจับข้อมือหมายจะรั้งเธอเอาไว้ สัมผัสอุ่นของชายหนุ่มทำให้ลิตากาชะงักงัน พอคนถือวิสาสะรู้ตัวก็รีบคลายมือออก เพราะรู้ว่าตัวเองทำไม่เหมาะสม “ขอโทษครับ”

“ช่างเถอะค่ะ” เธอตอบเบาๆ “แต่ฉันเห็นจริงๆ นะ คุณไม่เชื่อก็ตามใจ”

“เราขึ้นไปดูพร้อมกันดีไหม” เขาเงยหน้ามองหน้าต่างบานเจ้าปัญหาก็อีกครั้ง

“ไม่เอา” เธอส่ายหัวดิก จะหาว่าซี้ซลาดก็ช่าง เธอมั่นใจว่าตัวเองเห็นจริงๆ ยังจำได้ถึงเส้นผมดัดลอนสีน้ำตาลอ่อนขยับไหว ไม่ใช่แค่เพราะกลัวจึงคิดหลอนไปเองแน่

“ไม่ต้องกลัว มีผมอยู่ทั้งคน”

“ฉันไม่ยก้รู้ว่าคุณเป็นหมอมือดีด้วย” เธอค่อนข้าง

“ผมเป็นพวกจิตแข็ง ไม่กลัวผีอยู่แล้ว”

“คุณไม่กลัวแต่ฉันกลัว ขอรออยู่ข้างนอกก็แล้วกัน” ลิตามาต่อรอง
 “มาถึงนี่แล้ว รออยู่ข้างนอกหรือเข้าไปข้างในก็ไม่ต่างกันหรอก
 เผลอๆ ยืนอยู่มีตๆ สลัวๆ คนเดียว ฝึมันจะหาเรื่องมาหลอกเองง่ายๆ นะ
 ไม่เคยได้ยินหรือว่ามีมัทลอกคนที่แยกตัวอยู่คนเดียว” เขาแก้งแหง “ไป
 ด้วยกันเถอะ”

เธอมองเขาอย่างขุ่นเคือง มีอย่างทีไหนเอาความกลัวของคนอื่นมา
 ล้อเล่นเสียได้ แต่เธอก็ยอมรับว่าชักหัวันตามที่เขาพูดอยู่เหมือนกัน คนเยอะ
 ย่อมดีกว่า เมื่อมีอะไรจะได้ช่วยเหลือกัน ถึงอย่างไรก็ดันดันมาถึงที่นี่แล้ว
 บรรยากาศข้างนอกก็ชวนประหวั่นไม่แพ้ข้างในนักรอก

เมื่อชณัฐเห็นเธอไม่ตัดสินใจ ก็ก้มหน้าลง พุดเสียงอ่อนโยนให้พอ
 ได้ยินกันสองคน

“ไม่เชื่อหรือครับว่าผมปกป้องคุณได้”

ถ้าหากไม่ได้กำลังกลัวกับเหตุการณ์ก่อนหน้า ลิตามาคงหัวใจเต็นแรง
 กับคำพูดของหนุ่มหน้าตาดีไปแล้ว ทว่าตอนนี้เธอไม่มีอารมณ์คิดถึงเรื่องใด
 นอกจากคิดหาทางเลือกที่ดีที่สุดให้ตัวเอง

รอข้างนอก...หรือเข้าไปข้างในดีนะ

“น้ำนัท ครูแพรว เร็วเข้าสิยะ เดียวพิพิธภัณฑ์ปิดก่อนหรอก”
 ต้นกล้าร้องเรียกเมื่อเห็นผู้ใหญ่ทั้งสองคนไม่ยอมเดินตามมาเสียที

“ไปเถอะคุณแพรว เห็นไหมขนาดต้นกล้ายังไม่กลัวเลย”

ตอนที่ทั้งสามคนเดินอ้อมมาถึงบริเวณทางเข้าด้านหน้าอุทยานก็
 ส่วนกับคนกลุ่มหนึ่งเข้าพอดี ทำทางคงเพิ่งออกมาจากพิพิธภัณฑ์ คนกลุ่ม
 นั้นมีทั้งชายหญิงวัยกลางคน หญิงชรา และเด็กชายวัยประถมปลายสองคน
 ดูจากการแต่งตัวด้วยชุดลำลอง บางคนคล้องกล้องไว้ที่คอ ทำให้เดาได้
 ไม่ยากว่าคงเป็นนักท่องเที่ยว

“ดูท่าข่าวลือเรื่องตุ๊กตาผีที่กระเจายออกไป คงทำให้มีคนมาเที่ยวที่นี่
 มากขึ้น” ชายหนุ่มตั้งข้อสังเกต

“คงอย่างนั้นคะ” ลิตาภาเห็นด้วย “ปกติที่นี้ไม่ค่อยมีคนรู้จักมากนัก” ชณัฐรอให้นักท่องเที่ยวกลุ่มนั้นเดินผ่านไป จากนั้นจึงเงยหน้ามองสำรวจอาคาร เขาคิดว่าคาถาสน์หลังนี้แม้จะมีอายุไม่น้อยแต่ก็ยังคงสวยงามมากทีเดียว แสดงให้เห็นว่าเจ้าของพยายามดูแลรักษาอย่างดีด้านทานกับการผูกพันตามกาลเวลา

เมื่อทั้งสามเปิดประตูเข้าไปภายในพิพิธภัณฑสถาน พลกาลซึ่งยืนอยู่ด้านหลังเคาน์เตอร์ไม้กัลกัมหน้าเขียนอะไรบางอย่างในสมุดก็เงยหน้าขึ้นมามอง คนดูแลพิพิธภัณฑสถานยิ้มบางๆ เพราะจำได้ว่าเป็นใคร

“สวัสดีครับ คุณลิตาภา” เขาทัก

“เมื่อครู่แพรวเดินสวนกับคนกลุ่มใหญ่ พวกเขามาเที่ยวชมพิพิธภัณฑสถานหรือคะ”

“ใช่ครับ ช่วงนี้คนเยอะกว่าเดือนก่อนเท่าตัวเลย ส่วนใหญ่มาเพราะได้ยื่นข่าวจากโทรทัศน์” คำตอบของเขาตรงกับที่ชณัฐคาดเอาไว้ก่อนหน้า “คุณครูมาเสียเย็นปานนี้มีอะไรหรือเปล่าครับ หรือว่าพาเด็กมาลงโทษอีก”

“ไม่ใช่หรอกค่ะ เด็กคนนี้เป็นเด็กดี” ลิตาภาบอกพร้อมหันไปมองทางต้นกล้า ซึ่งเด็กชายก็ยิ้มรับคำชมนั้นด้วยความภาคภูมิใจ

“พวกเราอยากมาสำรวจดูภายในนี้หน่อยนะคะ” ชณัฐแนะนำตัวเอง “ผมชณัฐเป็นนักจิตวิทยาที่ครอบครัวยังมีลินขอให้มาช่วย”

“นักจิตวิทยาเหรอครับ” พลกาลทวนคำอย่างไม่ค่อยเข้าใจเท่าไร “ผมนึกว่าเป็นหน้าที่ของตำรวจกับเจ้าหน้าที่มูลนิธิเด็กเสียอีก”

“ในเมื่อยังหาตัวลูกสาวไม่เจอ คุณสุภัทญญา ก็พยายามลองทุกทาง คุณคงพอเข้าใจความรู้สึกของคนเป็นแม่”

“ครับ ผมเข้าใจ” พลกาลพยักหน้าตอบรับ

“อันที่จริงเมื่อเข้ามาร่วมทีมแล้วผมก็เทียบเท่าเจ้าหน้าที่คนหนึ่ง ทั้งคุณหนายาและคุณสุภัทญญา ก็พร้อมให้ความร่วมมือกับผมเต็มที่”

“ถ้าต้องการให้ผมช่วยอะไรก็บอกได้เลยนะคะ” พลกาลเสนอตัว

“ขอบคุณมากครับ ผมขอเดินสำรวจดูสักหน่อย มีพื้นที่ส่วนไหน
ที่แสดงประวัติความเป็นมาของพิพิธภัณฑ์หรือเปล่าครับ”

“ห้องด้านนั้นเลยครับ” พลกาลขึ้นไปทางห้องด้านขวา

ชณัฐพยักหน้าและเดินเข้าไปสำรวจ มันเป็นห้องขนาดเล็กทรง
สี่เหลี่ยมจัตุรัส กว้างยาวด้านละสี่เมตร ภายในนั้นไม่มีตุ๊กตาจัดแสดง มี
เพียงรูปภาพแขวนอยู่บนผนังโดยรอบ โดดเด่นที่สุดคงเป็นภาพขาวดำของ
ชายหญิงในกรอบสี่ทองติดไว้คู่กันตรงกลางผนังตรงข้ามกับประตูทางเข้า
ห้อง ดูจากลักษณะการแต่งกายและทรงผมคาดได้ไม่ยากว่าคงเป็นภาพที่
ถ่ายไว้นานแล้ว ฝ่ายชายมีใบหน้ายาวเรียว ดวงตาสีดำประกายแวววาวเหมือน
มองกล้องด้วยแววมุ่งมั่น ส่วนฝ่ายหญิงนั้นใบหน้ากลม ดวงตาโต ริมฝีปาก
แย้มยิ้มรับกับผมสั้นตัดลอน มองแล้วรู้สึกถึงความอ่อนโยน

“ท่านทั้งสองเป็นคนก่อตั้งพิพิธภัณฑ์นี้ค่ะ คุณภาสกรกับคุณวรรภา
เด็กนักเรียนมักจะเรียกพวกท่านว่าคุณตาคุณยาย” ลีตาภาพูดเบาๆ เป็นเชิง
อธิบาย

ชณัฐอ่านประวัติที่ติดอยู่ใต้รูปภาพแล้วพูดว่า

“ในนี้บอกว่าคุณตาแทบทั้งหมดเป็นของสะสมของคุณวรรภา”

“ค่ะ เล่ากันว่าคุณยายวรรภาเกิดในตระกูลผู้ดี ครอบครัวมีฐานะร่ำรวย
พอมีความรักความชอบด้านนี้ก็สะสมเรื่อยมา เก็บรักษาอย่างดี ท้ายที่สุด
จึงคิดเปิดพิพิธภัณฑ์เพื่อแสดงของสะสม”

คดีหลังนี้เป็นมรดกตกทอดมาจากครอบครัวของวรรภา ก่อสร้าง
ขึ้นตั้งแต่ยุคปลายรัชกาลที่หก ส่วนภาสกรมาจากครอบครัวพ่อค้าชาวจีน
ที่สร้างตัวจนร่ำรวย ทั้งสองพบรักและร่วมกันก่อร่างสร้างตัว ต่อมาจึงเริ่ม
กิจการด้านการศึกษา ก่อตั้งโรงเรียนเทเวศร์พัฒนวิद्याลัยขึ้นมาขึ้นมายืนหยัด
จนถึงปัจจุบันนี้

ชณัฐเดินดูรูปถ่ายและข้อมูลประวัติของพิพิธภัณฑ์ รวมถึงความเป็น
มาของตุ๊กตาที่น่ามาจัดแสดง ซึ่งไม่พบอะไรน่าสนใจนัก ทั้งหมดเป็นเพียง

ข้อมูลบอกเล่าเรียบง่าย ไม่ทำให้เขารู้ข้อมูลเชิงลึกมากนัก

“มีรูปแฟนคุณติดอยู่ด้วย”

เขาเข้าไปที่รูปในกรอบไม้สีเข้มติดเรียงกันในแนวตั้งสามรูป มีคำบรรยายว่าเป็นภาพบุตรทั้งสามของผู้ก่อตั้ง ซึ่งได้แก่ นาทยา สุธี และศิวกาศ

“บอกแล้วว่าครุภาคกับฉันไม่ได้คบกัน” ลิตาภาลสิ่งตาบอกเสียงขุ่น

“เชื่อแล้วๆ ไม่ต้องทำสายตาพิฆาตอย่างนั้นก็ได้อ ผมไม่ใช่เด็กนักเรียนที่คุณต้องขู่ให้กลัวหรอก”

“ถ้าอย่างนั้นทำไมอยากทำตัวเด็กเสียเองล่ะคะ” เธอย้อน

“ดูเหมือนคุณศิวกาศจะอายุห่างจากพี่น้องค่อนข้างเยอะนะ” เขาเปลี่ยนเรื่อง หันไปตั้งข้อสังเกตแทน หลังลงนบอายุจากปีเกิดแล้วพบว่า นาทยาอายุห้าสิบห้า ในขณะที่สุธีอ่อนกว่าพี่สาวเพียงสองปี ศิวกาศกลับอายุเพียงสามสิบแปดเท่านั้น “เด็กกว่าผู้อำนวยการเกือบยี่สิบปี”

“ครุภาคเคยเล่าว่าเขาเป็นลูกหลงค่ะ เกิดตอนพ่อแม่อายุมากแล้ว”

“น้ำหนัก ต้นกล้าเมื่อแล้วเราไปดูห้องอื่นกันเถอะ” หลานชายโอดครวญ

“ได้ ไปกันเถอะ” ชณัฐตามีใจหลานชาย เพราะเห็นว่าห้องนี้ไม่ค่อยมีประโยชน์ต่อการค้นหาของพวกเขานัก

ชายหนุ่มเห็นว่าพลกาลออกจากด้านหลังเคาน์เตอร์มายืนรอสองสงบเสียงยืนอยู่กลางทางเดิน ชณัฐมองอีกฝ่ายแล้วรู้สึกได้ว่าภายใต้ท่าทางสงบเสียงย่ม ตั้งใจทำงานประหนึ่งมีอาชีพ ผู้ดูแลพิพิธภัณฑ์คนนี้อาจจับตามองเขาและลิตาภาทุกการเคลื่อนไหวเลยทีเดียว เขานึกอยากลองถามอีกฝ่ายดูสักหน่อย

“คุณพลกาลดูเหมือนอายุน้อย ทำงานที่นี่นานหรือยังครับ”

“เพิ่งมาทำได้สองเดือนครับ ผมอายุยี่สิบแปด”

“ปกติที่นี่มีเด็กนักเรียนเข้ามาชมเยอะไหม”

“ไม่ครับ ถึงอยู่ในรั้วเดียวกัน แต่พิพิธภัณฑ์ค่อนข้างห่างจากตึกเรียน เด็กมักเข้ามาเยอะตอนช่วงต้นเทอมที่เพิ่งเปิดการศึกษาใหม่ คิดว่าเพราะ

เพิ่งเข้าโรงเรียนนี้เลยอาจจะอยากมาเดินๆ ดู”

“เป็นนโยบายตั้งแต่สมัยคุณนายอรุณาท่านยังอยู่ค่ะ” ลิตาภาช่วยอธิบายเพิ่มเติม “เด็กนักเรียนของที่นี่แค่แสดงบัตรก็เข้าชมได้โดยไม่ต้องเสียเงิน บางครั้งครูก็พานักเรียนมาเที่ยวชมพร้อมกันทั้งห้อง อย่างชั่วโมงศิลปะก็อาจจะสั่งให้วาดรูปตุ๊กตาพวกนี้”

“แสดงว่ายังมีเด็กวิ่งเข้าออกอยู่ตลอด แล้วน้องมิลินล่ะครับ” ชณัฐรุทถามเข้าเป้า “เธอเข้ามาในนี้บ้างหรือเปล่า”

“ไม่เลยครับ ตั้งแต่ทำงานที่นี่ ผมยังไม่เคยเห็นเธอเลยสักครั้ง” พลกาลตอบอย่างรวดเร็ว

“แน่ใจนะครับ เด็กนักเรียนมีตั้งมาก คุณอาจจำได้ไม่หมด”

“เด็กหน้าตาแบบนี้เห็นครั้งเดียวผมก็จำได้แล้วครับ ผมเคยเห็นจากโฆษณาในโทรทัศน์อยู่บ่อยๆ ด้วย” พลกาลเพิ่มเติมเหตุผล “อีกอย่างถึงเข้าฟรี แต่เด็กนักเรียนจะต้องแสดงบัตรและเขียนชื่อลงสมุดเยี่ยมชมอยู่ดีครับ”

ผู้ดูแลพิพิธภัณฑ์ซึ่งไปยังสมุดปกแข็งที่วางเปิดอ้าอยู่บนเคาน์เตอร์พนักงาน สิ่งแรกที่ชณัฐคิดคือพวกเขาทั้งสามคนยังไม่เห็นต้องเซ็นชื่อเลย แต่ก็ไม่ได้พูดออกไป เพราะมืออย่างอื่นที่อยากถามมากกว่า ไม่อยากสร้างความรู้สึกเป็นปฏิบัติตั้งแต่แรกๆ

“ผมถามเพราะ...เอ่อ คุณคงพอได้ยินว่ามีคนลือกันเยอะว่าน้องมิลินหายตัวไปเพราะพิพิธภัณฑ์นี้”

“เรื่องตุ๊กตาผีใช่ไหมครับ ก็พูดกันไปเรื่อย ผมว่าส่วนใหญ่มาจากเด็กนักเรียนนั่นแหละ” ลีหน้าพลกาลดูระอาไม่น้อยขณะเล่าเรื่องนี้ “ช่วงนี้ผมเจอทุกวัน มากันเป็นกลุ่มซึ่งชวนกันดูตุ๊กตาแล้วก็เที่ยวพูดกันไปเองว่า ตัวนั้นตัวนี้มีวิญญาณสิงอยู่”

“คุณจะบอกว่าเรื่องพวกนี้ไม่จริง”

“โธ่! ไม่จริงอยู่แล้วครับ พวกคุณคงไม่เชื่อไปตามข่าวลือนั้นใช่ไหม”

“ผมเปิดกว้างสำหรับทุกความเป็นไปได้ครับ” ชณัฐตอบนิ่งๆ “ต่อให้

ผีตุ๊กตาไม่มีจริง ถ้ามองในอีกแง่ ชาวพวกนั้นก็อาจสะท้อนความรู้สึกที่
เด็กๆ มีกับที่นี่ก็ได้”

“ทั้งคฤหาสน์และตุ๊กตาล้วนเป็นของเก่า คนก็เลยจินตนาการกันไป
เอง”

“ใครเข้ามาที่นี่บ่อยสุดครับ”

“คุณนาสกรจะเข้ามาอาทิตย์ละสองหน ท่านหวังที่นี่มาก คอยบอก
ผมให้ดูแลรักษาให้ดี แล้วก็ มีผู้อำนวยการและคุณสุธีเข้ามาตรวจดูความ
เรียบร้อยอยู่เรื่อยๆ”

“ลูกสาวผู้อำนวยการกับเพื่อนเข้ามาบ้างหรือเปล่า”

เป็นครั้งแรกที่พลกาลชะงัก คิ้วขมวด มองพวกเขาอย่างสงสัย เขา
ใช้เวลาคิดพึกหนึ่งกว่าจะตอบ

“ทำไมคุณถามถึงน้องเดียร์ครับ”

“เรียกกันสนิทสนมแบบนี้ แสดงว่าคำตอบคือใช่สินะ” ชนัญฐวรวัต

“สำหรับน้องเดียร์เป็นกรณีพิเศษครับ เห็นว่าเธอวิ่งเล่นอยู่ในนี้ตั้งแต่
เด็กแล้ว คฤหาสน์หลังนี้เป็นทรัพย์สินของคุณยาย ดังนั้นจะเข้ามาเยี่ยม
บ่อยๆ ก็ไม่แปลก บางครั้งก็พาเพื่อนมาด้วย แต่เข้ามาในนี้ก็ต้องปฏิบัติตัว
เหมือนคนอื่น ไม่ได้มีสิทธิพิเศษ ผู้อำนวยการท่านย้ำกับผมเอง”

“คุณเคยเจอผีบ้างไหม”

“หา!!” พลกาลร้องเสียงดัง

“ผมคิดว่าในนี้บรรยากาศมันก็น่ากลัวอยู่” ชนัญฐพูดหน้าตาเฉย เหมือน
สิ่งที่เอ่ยออกไปเป็นเพียงแค่คำถามแสนธรรมดา “ถ้าบอกว่ามีวิญญาณสิงอยู่
ก็ไม่ใช่เรื่องแปลก และถ้ามีจริง คนที่ทำงานอยู่ในนี้ทุกวันตั้งแต่เช้ายันค่ำ
น่าจะมีสิทธิ์เจอมากกว่าคนอื่น”

“ไม่ครับ ผมไม่เคยเจอสักตัว ดังนั้นไม่มีจริงแน่นอน”

“แล้วมีเรื่องผิดปกติอะไรอื่นบ้างไหม”

“ไม่มีอะไรหรอกครับ” คราวนี้พลกาลรีบตอบพลางหลบตาเป็นอนหน้า

มองไปอีกทาง

“ขอบคุณมาก เตี่ยผมขอเดินดูต่อก่อน เสร็จแล้วจะได้รีบกลับ”
ชณัฐตัดบทแล้วเดินไปยังห้องอีกด้านหนึ่ง

สิตาภารีบเดินตามเขาไป เมื่อห่างจากพลกาลพอสมควร เธอก็จึงค่อย
พูดคุยกับชณัฐ

“คุณสอบสวนอย่างกับเขาเป็นผู้ต้องหาเลยนะ”

“ผมต้องการข้อมูลและตั้งใจตรวจสอบปฏิกิริยาเขาด้วย”

“ยังไงคะ”

“ทักษะที่นักจิตวิทยาจำเป็นต้องฝึกให้คล่องคือการอ่านภาษากาย
รวมทั้งความหมายแฝงเร้นต่างๆ ที่อาจหลบซ่อนอยู่ในคำพูด หลายครั้ง
มนุษย์เราไม่ได้เล่าทุกอย่างออกมาอย่างซื่อตรงหรอกครับ ไม่ว่าจะเป็ผล
จากความจงใจหรือจากจิตใต้สำนึกก็ตาม”

“คำตอบของเขาก็ดูปกตินี่คะ”

“แค่บางส่วนเท่านั้น” ชณัฐบอกแล้วเหลือบตามองไปข้างหลังให้แน่ใจ
ว่าพลกาลไม่ได้ตามมา “ช่วงที่ผมถามว่าเขาเคยเห็นผีหรือสิ่งผิดปกติบ้าง
หรือเปล่า เขาดูมีพิรุณทีเดียว”

“คุณสงสัยพลกาลหรือคะ”

“เขาเป็นคนหน้าใหม่เพิ่งมาทำงานได้สองเดือน จากนั้นก็มีเด็กหายตัว
ไป ผมว่าช่วงเวลามันพอดีเกินไป”

สิตาภาคิดตามคำอธิบายของชายหนุ่มแล้ว ก็พอมองเห็นความ
เชื่อมโยง ความคิดที่ว่าใครอยู่เบื้องหลังการกระทำเลวร้ายนั้นชวนให้เธอรู้สึก
ไม่ค่อยสบายใจนัก

“จิตวิเคราะห์แบบคุณอยู่ตลอดคงปวดหัวน่าดู ปกติฉันทำงานกับเด็ก
พวกเขาคิดหรือรู้สึกยังไงก็แสดงออกมาอย่างนั้น ง่ายๆ ตรงๆ ไม่ต้องมา
คอยมองหาวาซ่อนเร้นอะไรไว้บ้าง”

“ถ้าผู้ใหญ่ซื่อสัตย์กับความรู้สึกและการกระทำของตัวเองเหมือนเด็ก

ทุกอย่างคงง่ายขึ้นเยอะครับ แต่ทุกคนล้วนสูญเสียความไร้เดียงสาไปตามกาลเวลา”

ห้องที่พวกเขาเดินเข้ามาตอนนี้เป็นสถานที่จัดแสดงตุ๊กตาลัทธิประเภทต่างๆ เวลาพานักเรียนมาเยี่ยมชมพิพิธภัณฑ์ ลิตาภาและเด็กๆ ชอบห้องนี้มากที่สุด ตุ๊กตาลัทธิอย่างเช่นตุ๊กตาหมีหน้าตาน่ารักนั้นคนส่วนใหญ่คุ้นเคยกันดี ไม่สามารถคิดโยงไปถึงผีसानางไม้ที่ไหนได้

ชณัฐยืนอยู่หน้าตู้บรรจุตุ๊กตาลัทธิประเภทสุนัขหลากชนิด เขากอดอกยกมือขวาขึ้นลูบคางด้วยท่าทางครุ่นคิดก่อนอุทานออกมาเบาๆ ดึงความสนใจจากลิตาภา

“มีอะไรคะ” เธอถามอย่างตื่นเต้น เตวว่านักจิตวิทยาคงเจอร่องรอยอะไรเข้าแล้ว

“ตุ๊กตาหมาตัวนี้เหมือนที่ผมมีตอนเด็กๆ เลย”

เขาพูดพลางชี้ที่ตุ๊กตาเล็กๆ ตัวหนึ่ง ลิตาภามองตาม เห็นว่าสิ่งที่เขาพูดถึงคือตุ๊กตาสุนัขยาวสีน้ำตาล ปากที่ถักร้อยด้ายสีด้ายเข้มแฉ่ง สวมเสื้อผ้าสีเหลืองเขียนข้อความว่า “I LOVE YOU”

“นึกว่าอะไร ทำเสียงชวนตกใจเชียว” เธอแค้นเสียง

“เวลาได้เห็นอะไรที่ห่างหายไปนานมันน่าตื่นเต้นออกนะครับ มองตุ๊กตาตัวนี้แล้วคิดถึงตอนเป็นเด็ก ผมจำได้ว่ารักมันมาก ถึงกับตั้งชื่อให้มันด้วย”

“คุณตั้งชื่อตุ๊กตาว่าอะไรคะ” เธอถามดูเล่นๆ เพราะอยากรู้เกี่ยวกับตัวเขามากขึ้น เธอมองหน้าชณัฐตอนนี้แล้วนึกไม่ออกเลยว่าสมัยวัยเยาว์เขาเคยมีด้านอ่อนไหวแบบเด็กๆ อยู่ด้วย นึกว่าเกิดมาก็เคร่งขรึม เป็นพวกเด็กอัจฉริยะ วันๆ ใช้แต่ความคิดเสียอีก

“ผมตั้งชื่อมันว่าหมีน้อย”

“ตุ๊กตาหมาแต่ตั้งชื่อว่าหมีน้อยเนี่ยนะ” เธอหัวเราะคิก

“ตอนเป็นเด็กผมมองเราเปิดกว้าง ไม่คิดถึงขอบเขตข้อจำกัดใดๆ”

“แก่ตัวมากกว่า” ลิตาภาได้ที่แกลิ่งเขากลับบ้าง “เป็นเด็กผู้ชายแท้ๆ แต่ชอบเล่นตุ๊กตา”

“ผลวิจัยบอกว่าตุ๊กตาทำให้เด็กลดความเครียดได้นะครับ ผมยังซื้อตุ๊กตามาให้ต้นกล้าเลย”

“จริงหรือเปล่าคะ ต้นกล้า” ครูสาวหันไปถามลูกศิษย์ ทว่าเด็กชายไม่อยู่กับพวกเขา “อ้าว หายไปไหนแล้ว”

“บอกให้อยู่ด้วยกันแท้ๆ เดี่ยวหายไปอีกคนจะทำยังไง” ชนัฐบ่น หลานชายจอมยุ่ง

“ฉันไปถามพลกาลก่อนดีกว่าว่าเห็นต้นกล้าไหม” เธอว่า แล้วเดินผละออกไป ลักพักก็เดินกลับมา “พลกาลบอกว่าเห็นเดินขึ้นไปข้างบนแล้วค่ะ”

“จริงๆ เลย ไม่ยอมเชื่อฟังกันเลย กลับบ้านต้องให้แม่ดูหน่อยแล้ว” ชายหนุ่มบ่น ก่อนบอกกับเธอว่า “เราตามขึ้นไปข้างบนกันเถอะครับ เท่าที่ดูตรงนี้คงไม่มีอะไร”

ลิตาภาเดินตามชายหนุ่มไป เมื่อเดินมาถึงตรงบันไดทางขึ้นชั้นสองอยู่ดีๆ เธอก็รู้สึกหนาวสั่นขึ้นมาราวกับอุณหภูมิรอบตัวลดลงอย่างฉับพลัน ทั้งที่ไม่มีกระทั้งลมพัดผ่านเข้ามา แถมยังครั่นเนื้อครั่นตัวอย่างไม่สามารถอธิบายได้ หญิงสาวหัวใจเต้นรัวด้วยความหวาดหวั่น เพราะคุ้นชินกับอาการแปลกประหลาดเหล่านี้ดี มันเกิดขึ้นกับเธอตั้งแต่เด็ก และทุกครั้งที่สัมผัสความรู้สึกเหล่านี้ เป็นต้องเจอกับเรื่องแปลกประหลาดอยู่เสมอ

“ได้ยินเสียงของฉันหรือเปล่า...”

เสียงแหบแห้งของใครบางคนเอ่ยถาม ลิตาภาสะดุ้ง เหลียวมองรอบตัว แต่ไม่เห็นใครนอกจากชนัฐและพลกาล ครูเดียวเธอก็ได้ยินเสียงลึกลับอีกครั้ง

“ฉันอยู่ตรงนี้...เธอได้ยินฉันใช่ไหม”

ไม่แน่ ไม่เอา ฉันไม่อยากได้ยิน อย่าเกิดเรื่องประหลาดแบบนี้กับฉันได้ไหม เธอรำร้องอยู่ในใจ พยายามสุดลมหายใจกำหนดจังหวะเข้าออก

ประคองสติให้อยู่กับตัว หัวใจให้หัวใจไม่เตลิดและสัมผัสกับเรื่องแปลกประหลาดเข้าอีก

“มองฉันสิ หันมองฉันหน่อยเถอะ” เสียงนั้นไม่ยอมหายไปอย่างใจหวัง ลิตาภาไม่อาจหลอกตัวเองว่าเธอไม่ได้ยินเสียงนั้น มันดังชัดเจนกว่าเดิมด้วยซ้ำ...จนสามารถแยกแยะออกว่าเป็นเสียงหญิงชรา ที่สำคัญเธอรู้ด้วยว่าเสียงนั้นกำเนิดมาจากจุดไหน

หญิงสาวเงยหน้าช้าๆ อย่างหวาดหวั่น มองไปตรงบริเวณซานพักบันไดที่อยู่กลางทาง บนแท่นโศว์ตุ๊กตาดานางรำหน้าชาวตัวเดิมที่สร้างความหวาดผวาก็เธอเมื่อคราวก่อน ขณะนี้มันยังคงเงยหน้าขึ้นมองบนชั้นสอง ไม่มีท่าทีจะขยับเขยื้อน แต่เสียงลึกลับน่าสะพรึงที่เธอได้ยินดังมาจากมันอย่างแน่นอน

“คุณแพรว เป็นอะไรครับ” ชนลู่ถามเมื่อเห็นเธอยืนนิ่ง “หน้าซีดเขียว ไม่สบายหรือเปล่า”

พลกาลสังเกตเห็นความผิดปกติจึงเดินตรงดิ่งมาหาอีกคน

“ต้องการให้ช่วยอะไรไหมครับ คุณลิตาภา”

บรรยากาศเย็นยะเยือกที่ล้อมรอบตัวเธอเมื่อครู่สลายไปแล้ว ทั้งความอึดอัดและเสียงประหลาดนั้นด้วย ลิตาภารู้สึกได้ว่าทุกอย่างกลับสู่ภาวะปกติอีกครั้ง

“ฉันไม่เป็นอะไรค่ะ” เธอตอบเสียงแห้ง

“สีหน้าคุณไม่ค่อยดีเลย ถ้าไม่ไหวรอที่นี้ก่อนก็ได้ เดี่ยวผมขึ้นไปตามตึกล่างก่อนแล้วค่อยกลับกัน”

“ไม่เป็นไรค่ะ ตั้งใจมาแล้วก็เดินให้ทั่วเถอะ อย่าให้เสียเวลาเพราะฉันเลย”

ลิตาภาตั้งใจทำน้ำเสียงให้ฟังดูมุ่งมั่น ไม่เข้าใจตัวเองเหมือนกันว่าทำไมต้องวางท่าแบบนี้ โดยปกติถ้าเกิดเรื่องแปลกอย่างนี้ขึ้น สิ่งที่เธอมักทำคือรีบถอยหนีมากกว่า ทว่าหนนี้เธอกลับเลือกเดินหน้าต่อด้วยเกิดความ

รู้ลึกลึกๆ บางอย่าง

ถ้ามีสิ่งแฝงเร้นอยู่ในนี้ มันอาจเกี่ยวข้องกับกาหยาตัวไปของมิลิน
ก็เป็นได้

๕

ขณะเดินผ่านบริเวณซานพักบันได ลิตาภาจ้องมองตุ๊กตานางรำตรงหน้าอย่างตั้งใจ มันเป็นแค่ตุ๊กตาตัวหนึ่งเท่านั้น ไม่ได้ลำแดงอิทธิฤทธิ์แปลกประหลาดอันใดทั้งสิ้น บริเวณนี้ก็ไม่น่าจะมีช่องทางลับให้เด็กเข้าไปหลบซ่อนหรือหายตัวได้

“ตุ๊กตาตัวนี้มีอะไรพิเศษหรือครับ” ชณัฐถาม เมื่อสังเกตเห็นเธอตั้งใจจ้องมันมากกว่าปกติ

“ฉันแค่คิดว่า...หน้าตามันดูน่ากลัว”

“ตุ๊กตาแนวไทยโบราณก็เป็นอย่างนี้แหละ ความจริงที่เราคิดว่ามันน่ากลัว เกิดขึ้นเพราะผลกระทบจากสื่ออย่างละครหรือภาพยนตร์ ที่เชื่อมโยงมันเข้ากับสิ่งลึกลับ เรียกได้ว่าทำให้เกิดภาพจำมากกว่า”

“คุณพูดจาเป็นนักจิตวิทยาตลอดเลย”

“อาชีพผมนี่ครับ” เขายกไหล่ หัวเราะเบาๆ “ผมแค่อยากบอกคุณว่าไม่มีอะไรต้องกลัวหรอก”

ชายหนุ่มยิ้มให้เธออย่างอ่อนโยน เขาไม่อาจล่วงรู้ได้ถึงขนาดว่าเธอ

กำลังคิดอะไรอยู่ แต่สังหรณ์ว่ามีบางอย่างผิดปกติเกิดขึ้น เพราะสีหน้าของหญิงสาวสะท้อนว่าไม่สบายใจอย่างเห็นได้ชัด ตั้งแต่ก่อนเหยียบย่างขึ้นมาชั้นบนพิพิธภัณฑ

“รีบขึ้นกันเถอะคะ”

ลิตาภาละสายตาดูจากตุ๊กตานางรำ สาวเท้าฉับขึ้นไปยังชั้นสอง เธอไม่กล้าเล่าเรื่องจิตสัมผัสพิเศษของตนให้ใครฟัง ถึงอย่างไรทั้งสองก็เพิ่งรู้จักกันไม่นาน เธอไม่แน่ใจว่าถ้าชนชั้นสูงเรื่องนี้เข้าจะรู้สึกอย่างไร มีความเป็นไปได้สูงว่านักจิตวิทยาจะมองว่าเธอเป็นคนมีปัญหาทางจิต ชายหนุ่มดูเหมือนไม่ใช่คนเชื่อเรื่องเหนือธรรมชาติ หรือสิ่งที่อยู่นอกเหนือขอบเขตความเข้าใจตามปกตินัก

เมื่อผู้ใหญ่ทั้งสองคนเดินขึ้นมาถึงชั้นบนก็เห็นต้นกล้าวิ่งออกมาจากห้องน้ำที่อยู่ใกล้บันได

“ต้นกล้า ทำไมขึ้นมาจากคนเดียว ไม่รอกลับกับน้ำก่อน” เธอสวมบทบาทครูตำหนักลูกศิษย์

“ขอโทษครับครูแพรว ต้นกล้ามาเข้าห้องน้ำ”

“คราวหน้าจะไปไหนก็บอกกันก่อน” ชณัฐเตือนหลานชาย “เขาลีอกันว่าในนี้มีผี ไม่งลัวโดนจับตัวไปหรือไง”

“อย่าแก๊งหลานอย่างนั้นลึคะ” หญิงสาวปราม

“ต้นกล้าไม่กลัวผีครับ” เด็กชายยึดดอกตอบจะฉาน

“กล้าจริงๆ ถ้าอย่างนั้นพยายามเปิดหูเปิดตาเอาไว้วันละ ถ้าเห็นอะไรผิดปกติให้รีบตะโกนเรียกน้ำกับครูแพรวทันที เข้าใจไหม”

“รับทราบค่ะ” ต้นกล้ารับคำแข็งขัน จากนั้นก็วิ่งไปสำรวจห้องเก็บตุ๊กตานานาชาติที่อยู่อีกด้านทันที

“เราไปดูห้องนั้นกันดีกว่า” ชณัฐชวนลิตาภาแล้วชี้ไปทางห้องตุ๊กตาไทย

“ปล่อยต้นกล้าให้ไปคนเดียวจะดีหรือคะ”

“บอกให้ระวังตัวแล้ว แถมอยู่ซึ้นเดี๋ยวกันอย่างนี้ไม่เป็นไรหรอกครับ ผมคิดว่าควรรีให้อิสระเด็กบ้าง ถ้าคอยคุมตลอดจะกลายเป็นพวกไม่มั่นใจ ไม่กล้าทำอะไรเปล่าๆ”

ทั้งสองเดินเข้าไปในห้องเก็บตุ๊กตาไทย บรรดาตุ๊กตาที่เก็บอยู่ภายใน ล้วนมีคุณสมบัติตรงตามชื่อห้อง นั่นคือเป็นตุ๊กตาที่มีรูปร่างหน้าตา ทรงผม สวมใส่เสื้อผ้าที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมไทย ตัวอย่างเช่นกลุ่มตุ๊กตาเด็กไทย โบราณที่จำลองการละเล่นสมัยก่อน หรือหุ่นปั้นยักษ์และสัตว์ประหลาดจากวรรณคดีชื่อดังต่างๆ

“คุณวราภาคงรักตุ๊กตามาก ของสะสมพวกนี้รวมกันแล้วมีจำนวน ไม่น้อย แต่ยังคงดูแลให้อยู่ในสภาพดีมากได้ขนาดนี้” ชณัฐเอ่ยขณะกวาดตามองทั่วห้อง ถึงเขาไม่มีความรู้เรื่องตุ๊กตานั้น แต่ก็พอมองออกถึงความรัก ความเอาใจใส่ผ่านสภาพอันสมบูรณ์ของพวกมัน

“ใช่ค่ะ สะสมมาขนาดนี้ ตอนอายุมากจึงรู้สึกเสียดาย ถึงได้เปิดพิพิธภัณฑ์ซึ้น”

“ชีวิตคนเราก็อย่างนี้แหละครับ ไม่ว่าจะรวยหรือยากจน ต่อให้สะสม ใ้ไว้มากแค่ไหน ตอนตายก็เอาอะไรไปด้วยไม่ได้ อย่างน้อยท่านก็ได้แบ่งปัน ให้คนอื่นเห็นของน่าทึ่งพวกนี้ด้วย”

“ฉันก็คิดแบบนี้เหมือนกัน”

สิตาภาหยุดชะงักเมื่อคิดอะไรบางอย่างออก นี่คือห้องที่วันก่อนเธอพานักเรียนมาทำความสะออด ทว่าสิ่งสำคัญยิ่งกว่าคือ ก่อนหน้าที่เธออยู่ข้างนอกและเงยหน้าซึ้นมาเห็นตุ๊กตาตัวหนึ่งยื่นหน้ามอง เธอเพิ่งนึกได้ว่า หน้าต่างบานนั้นอยู่ในห้องนี้!

ทันทีที่ตระหนักถึงเรื่องนี้ซึ้นมา ความกลัวส่งผลให้ร่างกายสั่นสะท้านอย่างไม่อาจควบคุมได้ หญิงสาวแทบก้าวทำไม่ออก ได้แต่ยืนนิ่งอยู่บริเวณ หน้าห้อง ทว่าชณัฐไม่ทันสังเกตเห็นความผิดปกตินี้ เพราะเขากำลังเดินสำรวจตุ๊กตาที่ตั้งอยู่ในตู้รอบห้องอย่างสนอกสนใจ

ใจเย็นไว้ ไม่มีอะไรหรอก...

ลิตาภาปลูกปลอบใจตัวเอง กวาดตามองทั่วห้องพร้อมกับพยายามคิดถึงภาพตุ๊กตาที่มองเห็นเมื่อครั้งยังอยู่ข้างล่าง รื้อฟื้นความทรงจำอีกครั้ง สิ่งที่เขาจำได้คือมันมีใบหน้าขาวซีด ดวงตากกลมโตสีฟ้าใส ผมดัดลอนสีน้ำตาล

แปลก...รายละเอียดเหล่านี้ทำให้เธอคิดได้ถึงความคิดผิดปกติ หน้าตาและทรงผมของมันบ่งบอกว่าเป็นตุ๊กตาฝรั่ง พิพิธภัณฑน์นี้มีการจัดกลุ่มตุ๊กตาตามประเภทอย่างดี เป็นไปไม่ได้ที่ตุ๊กตาฝรั่งจะเข้ามาปะปนอยู่ในห้องตุ๊กตาไทย ข้าเมื่อเธอสำรวจดูในตอนนั้นก็ไม่เห็นตุ๊กตาตัวดังกล่าวเลย

ถ้าอย่างนั้นก็ต้องมีใครบางคนย้ายตุ๊กตาตัวนั้นมาที่ห้องนี้ จับยื่นให้มันโผล่หน้าออกมาทางหน้าต่าง หรือไม่...ตุ๊กตาก็เดินเข้ามาในห้องนี้เอง!

“ผมเจออะไรบางอย่าง” ชณัฐพุด ปลูกหญิงสาวให้ตื่นจากภวังค์ความคิด

“มีอะไรคะ”

ลิตาภารีบสาวเท้าไปสมทบ ชายหนุ่มยืนอยู่หน้าตู้กระจกหลังหนึ่งซึ่งแบ่งออกเป็นสี่ชั้น สูงประมาณระดับศีรษะของเขา

“ดูนี่สิ” ชายหนุ่มชี้ไปยังบานกระจกตรงชั้นที่สูงระดับสายตา แต่สูงจนลิตาภาต้องเงยหน้ามอง

“ไหนคะ” เธอยังไม่เห็นว่าเขาต้องการให้ดูอะไรกันแน่

“ฝุ่นที่เกาะอยู่บนบานกระจก เหมือนมีคนใช้นิ้วป้ายเขียนอะไรบางอย่าง”

“จริงด้วย” เธอร้อง สามารถสังเกตเห็นได้ชัดเจนขึ้นหลังฟังเขาอธิบาย ฝุ่นที่เกาะบนบานกระจกส่วนหนึ่งถูกปาดออกเป็นเส้นสาย “อาจเป็นคนมือบอนมาเขียนก็ได้ล่ะคะ”

“ผมคิดว่ามันแปลกชอบกล” เขาพูดอย่างครุ่นคิด “กระจกของทุกตู้ใสสะอาด ถ้าผมได้ข้อมูลไม่ผิด พิพิธภัณฑน์นี้ได้รับการดูแลเป็นอย่างดี”

“ค่ะ มีการทำความสะอาดทุกวัน”

“นั่นสิ ทุกที่ก็ดูสะอาดดี แต่มีแค่เพียงบานนี้บานเดียวที่มีฝุ่นเกาะ”

“บางที่คนทำความสะอาดอาจจะหลงลืมไปจุดหนึ่งก็ได้ ในห้องหนึ่งมีตู้อยู่ตั้งหลายหลัง”

“มีอีกอย่างหนึ่งที่แปลก”

“อะไรหรือคะ”

ชณัฐเงียบไปครู่หนึ่ง เหมือนซึ่งใจว่าควรบอกเธอดีหรือเปล่า ในที่สุดเขาก็หันมาพูดด้วยเสียงเบา “ตัวหนังสือพวกนี้ถูกเขียนจากข้างในตู้”

คำพูดของชณัฐเงียบทำหน้าที่เหมือนสวิทช์เปิดจิตสัมผัสพิเศษที่ลิตามายพยายามปิดกั้นเอาไว้ ผิวกายเธอร้อนผ่าวกะทันหันราวกับมีลมอ้าวพัดผ่านหน้าต่างเข้ามา ทั้งที่ภายนอกนั้นถึงไม่ยั้งนึ่งสนิทไม่เคลื่อนไหวแม้แต่หยดพร้อมกันนั้นเธอก็ได้ยินเสียงแว่วอีกครั้ง หนนั้นเป็นเสียงเล็กๆ ต่างจากเสียงแหบแห้งอย่างคนชราเมื่อคราวก่อน ลิตามานั่นใจว่าเป็นเสียงของเด็ก

“ช่วยด้วย...พวกเราอยากออกไป”

“เหงา...เหงาเหลือเกิน...”

“อยากมีเพื่อน”

ร่างบอบบางสันสะท้าน ตระหนักว่าเสียงดังกล่าวมีไม่ต่ำกว่าสามเสียง หญิงสาวเหลียวมองรอบตัวอย่างหวาดระแวงด้วยไม่แน่ใจว่าเสียงดังกล่าวมาจากไหน ฟังดูเหมือนมันดั่งขึ้นจากผนังทั่วห้อง

แม้พยายามตั้งสติ กำหนดลมหายใจเข้าออก แต่หนนี้วิธีการเดิมไม่อาจบรรเทาสัมผัสผิดแปลกได้ เธอยังรู้สึกได้ว่าภายในห้องไม่ได้มีเพียงแคเธอกับชณัฐเงียบ ต่างข้างซ้ายของเธอเห็นใครบางคนยืนอยู่ตรงนั้น ลิตามาตัดสินใจหันไปมองซ้ำๆ ด้วยความหวาดหวั่น

สิ่งที่เธอพบคือหญิงชราผมขาวยี่หนึ่งไม่ไหวติงอยู่ตรงมุมห้อง ดวงตาเธอเบิกกว้าง ลนลานขยับเท้าถอยหนี ตระหนักว่าบุคคลที่ไพล่มานั้นเป็นคน que รู้จัก หากแทนที่จะทำให้อุ่นใจ กลับยิ่งน่าหวาดหวั่นมากกว่า

หญิงชราคนนั้นคือวราภา!

อีกมุมหนึ่งของห้องชนัญญ์กำลังพยายามอ่านตัวหนังสือบนบานกระຈก หลังจากคิดว่ามันถูกเขียนขึ้นจากข้างใน เมื่อมองจากข้างนอกตัวหนังสือ จึงสลับด้านซ้ายขวาเหมือนการส่องกระຈก เขาใช้ความพยายามเพ่งอยู่ พักใหญ่กว่าจะอ่านตัวหนังสือดังกล่าวได้สำเร็จ

มันเขียนว่า ‘ช่วยปล่อยเรา’

ชนัญญ์ขมวดคิ้ว สงสัยครมครันว่าใครเป็นคนเขียนข้อความนี้ เด็กนักเรียนมือบอนอย่างนั้นหรือ แต่ข้อความนี้ถูกเขียนขึ้นในระดับสายตาของผู้ชายสูงหนึ่งร้อยแปดสิบกว่าเซนติเมตร ต่อให้เป็นเด็กก็คงไม่ใช่ชั้นประถมตัวเล็กอย่างต้นกล้าแน่ จะว่าเป็นเด็กโต ตัวหนังสือก็เล็กจนไม่น่าเขียนด้วยนิ้วมือได้ ที่สำคัญผู้ถูกล็อกอยู่ ถ้าไม่ใช่ผู้ดูแลพิพิธภัณฑ์คงไม่สามารถหากุญแจมาเปิดออกได้ง่ายๆ แต่เขาคิดไม่ออกว่าพลกาลจะทำเรื่อง พรรคนี้เพื่ออะไร อารมณ์ขันเล็กๆ ของคนดูแลพิพิธภัณฑ์ที่ล็อกกันว่ามีผีสิง อย่างนั้นหรือ

ภายในชั้นวางนั้นมีตุ๊กตาเด็กผู้ชายผมจุกแต่งกายด้วยชุดไทย สวมเสื้อคอกลมสีขาว นุ่งโจงกระเบนต่างสีอยู่สามตัว ทว่าจุดที่ทำให้เขาสะดุดตาคือปลายนิ้วขนาดเล็กของตุ๊กตาตัวที่หนึ่งอยู่ตรงกลางซึ่งปกติมีสีขาว ตอนนี้เป็นฝุ่นหนาจนจับเป็นสีดำ

ชาวสื่อเรื่องผีผุดขึ้นในความคิดของชายหนุ่มอย่างช่วยไม่ได้...

เขามัวแต่หมกมุ่นกับเรื่องราวตรงหน้าจนไม่ทันสังเกตเห็นปฏิกริยาของ ลิตาภาที่อยู่ในห้องเดียวกัน ตอนนั้นหญิงสาวกำลังถอยหนีออกจากวิญญาน วรภาจนเกือบชนเข้ากับตู้ใส่ตุ๊กตาที่ตั้งอยู่ชิดผนังด้านนั้น ปากคอสั้น พุดอะไรไม่ออก ในขณะที่คนตายจ้องมองเธอด้วยแววตาอันวอน

“หนูเห็นใช่ไหม” เสียงหญิงชราดังก้องในหูโดยไม่ต้องเปิดปากพูด

ลิตาภาไม่รู้ตัวเลยว่าประตูตู้เก็บตุ๊กตาด้านหลังค่อยๆ เปิดอ้าอย่าง

เงียบเซียบ ราวกับมีมือที่มองไม่เห็นผลักมันเปิดออก จากนั้นมือขาวซีดขนาดเล็กก็ยื่นมาสัมผัสด้านหลังคอเธออย่างแผ่วเบา

“กรี๊ดดดด!”

สติของหญิงสาวขาดผิงหลุดลอยไปอยู่ที่ไหนไม่รู้ เธอได้แต่กรี๊ดร้องสุดเสียงด้วยความกลัวทั้งหมดที่สะสมมาตลอดค่านั้น

ย้อนกลับไปช่วงห้าปีก่อน หลังแยกจากน้ำชายและครูประจำชั้นแล้ว ต้นกล้าวิ่งเข้ามาในห้องตุ๊กตานานาชาติ สิ่งแรกที่เตะตาคือกลุ่มตุ๊กตาทหารอังกฤษที่ตั้งอยู่ใกล้ประตูทางเข้า เด็กชายยื่นหน้าเข้าไปใกล้โต๊ะไม้ที่ถูกรอบด้วยกรอบกระจกขนาดใหญ่อย่างตื่นตาตื่นใจ

“...หมายความว่าเธอออกไปไม่ได้เหรอ”

ต้นกล้าได้ยินเสียงใครบางคน เขาเหลียวไปมองด้านหลัง ประหลาดใจเพราะคิดว่าในห้องนี้ไม่มีใครอื่นอยู่แล้ว เสียงที่ได้ยินเมื่อครั้งนั้นเป็นเสียงเด็กผู้หญิงวัยเดียวกับเขา เด็กชายยื่นนิ้วสักพักก็ได้ยินเสียงพูดดังขึ้นอีกถึงฟังไม่เป็นประโยค แต่เพียงพอให้มั่นใจได้ว่ามีคนอื่นอยู่ในนั้นจริง

เด็กชายคิดถึงสิ่งที่น้ำชายสั่งเอาไว้ว่าให้เปิดหูเปิดตาสังเกตสิ่งต่างๆ เขาเดินไล่ตามเสียงพูด อ้อมโต๊ะแสดงแบบจำลองรถไฟขนาดใหญ่ไปอีกฝั่งหนึ่งของห้อง แล้วก็เห็นเด็กผู้หญิงประมยยืนอยู่หน้าตู้ใส่ตุ๊กตาหลังใหญ่ที่มีความกว้างร่วมสองเมตร

ต้นกล้าจำอีกฝ่ายได้ นั่นคือขนมขิง เพื่อนร่วมชั้นของเขานั่นเอง จากทิศที่เด็กชายเดินมา ขนมขิงหันหลังให้จึงไม่เห็นว่าเขายืนอยู่ตรงนั้น

“...เธออยากให้อันช่วยยังไง บอกมาสิ”

เด็กหญิงเอ่ยประโยคนี้อขึ้น แต่ต้นกล้าไม่เห็นแม้เงาใครสักคน ภายในห้องนี้มีแค่เขากับเธอเพียงสองคน ไม่ก็วินาทีถัดมาขนมขิงก็ได้ยินเสียงฝีเท้าของต้นกล้า เธอสะดุ้งเฮือก หันกลับมามอง สีหน้าในแวบแรกนั้นดูตกใจเหมือนคนทำอะไรผิดแล้วถูกจับได้

“ต้นกล้านี้เอง ตกใจหมดเลย”

ขนมชิงพูดเสียงแผ่ว เธอเป็นเด็กผู้หญิงที่มีแววตาเศร้าทำให้บุคลิกดูไม่ค่อยสดใสสัก

“ขอโทษที่ทำให้ตกใจ” ต้นกล้าบอก “ขนมชิงอยู่คนเดียวเหรอ”

“ใช่ เราอยากดูตุ๊กตา ต้นกล้าล่ะ”

“เรามากับน้ำแล้วก็ครูแพรว”

“ครูแพรวอยู่ที่นั่นด้วยเหรอ” เด็กหญิงหน้าตื่นเมื่อได้ยินชื่อครูประจำชั้น “อืม” ต้นกล้าพยักหน้าพลางเหลียวมองรอบๆ “เมื่อไหร่เราได้ยินเสียงเธอพูด เธอคุยกับใครอยู่เหรอ”

ขนมชิงไม่ยอมตอบ เธอแหม้มปาก หลบตา เป็นอนหน้าหันไปมองพื้นแทน ท่าทางเหมือนคิดไม่ออกว่าควรจะพูดอย่างไรดี

“เปล่านี่ ต้นกล้าคิดไปเองมั้ง”

“ไม่ละ เราได้ยินจริงๆ” ต้นกล้าไม่ยอมแพ้ “ตอนเดินเข้ามาใกล้ เธอยังพูดอยู่เลย”

“ในห้องนี้ไม่มีใคร ต้นกล้าก็เห็นอยู่”

เด็กชายยอมรับว่าสิ่งที่ขนมชิงพูดมานั้นถูกต้อง ไม่มีใครอยู่เลย... นอกจากตุ๊กตา เด็กชายมองไปยังตุ๊กตารูปผู้ใหญ่ที่เพื่อนร่วมชั้นยื่นจ้องอยู่ตอนแรก ในนั้นมีตุ๊กตาเด็กผู้หญิงตั้งเรียงรายอยู่เต็มไปหมด เมื่อทั้งหมดหันหน้ามาทางเดียวกันสายตาของพวกมันดูเหมือนจับจ้องมาข้างหน้า ชวนให้คนมองรู้สึกขนลุกชอกชอก

ต้นกล้าเดินเข้าไปใกล้ ตุ๊กตาพวกนี้ถูกออกแบบมาให้คล้ายกับมนุษย์ตัวจริง ผิวกายทำด้วยพลาสติกอ่อน ดวงตากกลมโตขนตาางอน ริมฝีปากบาง สีสดเผยอเล็กน้อย ต้นกล้าไม่เข้าใจเลยว่าเด็กผู้หญิงชอบตุ๊กตาพวกนี้เข้าไปได้อย่างไร สำหรับเขามันดูเหมือนคนถูกสาปให้ร่างแข็งทื่อ จะปิดตาลงยังไม่ได้เลยด้วยซ้ำ

ตุ๊กตาแต่ละตัวมีรายละเอียดต่างกันนิดหน่อย อย่างเครื่องหน้า

รอยกระ สีผิว สีตา ทรงผม และชุดที่สวยงามไว้ หากแต่ทุกตัวล้วนถูกออกแบบมาให้มีคุณสมบัติอย่างเดียวกัน นั่นคือเป็นตัวแทนเด็กผู้หญิงที่สวยงามตามหลักอุดมคติ

“เธอชอบตุ๊กตาพวกนี้หรือ” ต้นกล้าเลียบเคียงถาม

“ใช่ พวกมันน่ารักมากเลย”

“เมื่อไหร่เธอคุยกับตุ๊กตาอยู่ใช่ไหม” เด็กชายรุกรถาม

“เปล่านะ เราไม่ได้คุย”

ขนมขิงปฏิเสธเสียงแข็งว่าเหลือบตาไปมองทางตู้ ทำให้ต้นกล้าสังเกตเห็นว่าเธอจ้องมองตุ๊กตาตัวใดเป็นพิเศษ...ตุ๊กตาเด็กผู้หญิงที่วางอยู่ชั้นสอง สูงระดับสายตาดे็กอย่างพวกเขาพอดี ตุ๊กตาตัวนั้นมีผิวขาว ผมนวลลอนสีน้ำตาลอ่อนผูกโบสีขาว สวมชุดฟูฟ่องสีดำสนิท รองเท้าสีเข้มเช่นเดียวกับชุด ตอนที่หันมองตุ๊กตา เด็กชายรู้สึกราวกับว่าเขากำลังสบตากับตุ๊กตา

เด็กชายขยับเข้าไปใกล้ เอียงคอมองสำรวจตุ๊กตาตัวนั้น ไม่เห็นสิ่งผิดปกติหรืออะไรที่แสดงให้เห็นว่าสามารถพูดจาตอบโต้ได้ สุดท้ายต้นกล้าจึงตัดสินใจยื่นมือออกไป คิดจะหยิบตุ๊กตาเด็กผู้หญิงลงมาดู

“หยุดนะ! เธอคิดจะทำอะไร”

ประโยคคำสั่งด้วยน้ำเสียงเข้มทำให้เด็กชายสะดุ้งโหยง มือชะงักค้างกลางอากาศ หันกลับไปเจอพลกาลทำหน้าที่ จ้องด้วยสายตาดำทมิฬ ก้าวฉับๆ เข้ามาหา

“เอ่อ...” ต้นกล้าคิดไม่ออกว่าจะแก้ตัวยังไงดี

“เธออ่านป้ายที่ติดอยู่บนผนังไม่ออกหรือไง ตุ๊กตาพวกนี้ดูได้อย่างเดียว ห้ามแตะต้อง ถ้าเสียหายหรือสกปรกขึ้นมาจะทำความสะอาดยา...”

พลกาลยังตำหนิเด็กชายไม่ทันจบประโยค พวกเขาก็ได้ยินเสียงกริ๊ดร้องของผู้หญิงดังมาจากอีกห้องหนึ่ง ต้นกล้าจำได้ว่านั่นคือเสียงครูประจำชั้นของตัวเองจึงรีบวิ่งออกไปเป็นคนแรก พลกาลวิ่งตามไป ในขณะที่ขนมขิงยืนนิ่งสงบ รอจนเหลือแค่เพียงตัวเองคนเดียว จากนั้นเธอก็หันกลับ

ไปมองตุ๊กตามหยิกบนตู้แล้วพูดกับมันเบาๆ
“เกือบไปแล้วไหมล่ะ”

สิ่งแรกที่ตันทกล้าเห็นหลังจากวิ่งเข้ามาในห้องตุ๊กตาไทยคือ ชณัฐ
กำลังประคองร่างสิตามาที่นอนหมดสติอยู่บนพื้นไว้ในอ้อมกอด

“น้าหน้ท ครูแพรวเป็นอะไรฮะ”

“เกิดอะไรขึ้นครับ” พลกากลที่วิ่งตามมาติดๆ ถามอีกคน

“ผมก็ไม่รู้เหมือนกัน อยู่ดีๆ คุณแพรวก็กรี๊ดร้องแล้วล้มหมดสติไป
เลย” ชณัฐพูดอย่างสับสน ใช้มือสัมผัสแก้มหญิงสาวแผ่วเบา หวังปลุกให้
เธอรู้สึกตัว “แพรว...คุณแพรวครับ”

“แย่แล้ว เหมือนจะไม่รู้สึกตัวเลยนะครับ ทำยังไงดี เรียกหมอมมา
ดีไหม” พลกากลบอก

“อุ้มลงไปข้างล่างก่อนดีกว่า อากาศจะได้ถ่ายเทกว่านี้” ชณัฐบอกแล้ว
รีบซ้อนร่างสิตามาออกจากห้องไปทันที ตอนเขาลงบันไดไปนั้น ชนมขิงที่ยัง
ยืนหลบอยู่ในห้องตุ๊กตาดานานาชาติยื่นหน้าออกมามองด้วยแววตาที่อ่าน
ไม่ออกว่า เด็กหญิงกำลังคิดอะไรอยู่กับเหตุการณ์ตรงหน้า

จิตสัมผัสอันอ่อนไหวและพิเศษกว่าคนอื่นของสิตามา นั้นเกิดขึ้นตั้งแต่
เธอยังเด็ก เธอค้นพบมันครั้งแรกตอนอายุเพียงแปดขวบ เมื่อแม่พาไปร่วม
งานศพเพื่อนร่วมงานคนหนึ่ง ท่ามกลางผู้คนแต่งกายชุดดำที่มาร่วมไว้อาลัย
และฟังพระสวดอยู่นั้น เธอมองเห็นหญิงวัยกลางคนนั่งแยกห่างจากคนอื่น
สิ่งที่เตะตาเด็กหญิงตอนนั้นคือท่ามกลางผู้คนที่สวมเสื้อผ้าสีหม่นเพื่อไว้ทุกข์
ผู้หญิงคนนั้นกลับสวมชุดสีแดงจนดูแปลกแยก

“แม่คะ งานศพแต่งชุดสีแดงได้ด้วยเหรอ” สิตามาเก็บความสงสัย
ในใจไว้ไม่ได้ เธอหันไปถามมารดาที่นั่งอยู่ข้างๆ

“ไม่ได้สิลูก มางานศพต้องแต่งชุดดำไว้ทุกข์”

“แล้วทำไมคุณป้าคนนั้นถึงแต่งชุดแดงมาคะ”

“ไหนลูก...” นันทวัน แม่ของลิตาภาหันไปมองทางเก้าอี้ที่ลูกสาวชี้ แต่ไม่เห็นสิ่งใดนอกจากเก้าอี้ว่างเปล่าตั้งเรียงรายเป็นแถวหน้ากระดาน “ไม่เห็นจะมีใครเลย อย่าพูดเล่นอย่างนี้สิ ตั้งใจฟังพระสวดไป”

“นั่นไงคะ คุณป้าผมสั้น สวมชุดแดง”

ลิตาภายืนยัน ตอนนั้นเธอยังไร้เพียงสาเกिनไป สงสัยเพียงว่าเหตุใด จึงมีคนแต่งกายด้วยชุดประหลาด ซ้ำผู้เป็นแม่ยังไม่สามารถมองเห็นได้อีก ด้วยไม่ได้สังเกตเลยสักนิดว่าผู้หญิงคนนั้นหน้าตาเหมือนรูปถ่ายหน้าโลงศพ และเธอสามารถรับรู้การมีอยู่ของวิญญาณได้

เมื่อเข้าสู่ช่วงวัยรุ่น ลิตาภาจึงเข้าใจในความพิเศษที่ตัวเองมีอยู่นอกจากเรื่องการได้ยินหรือมองเห็นคนตายแล้ว จิตสัมผัสที่ไวเกินปกติของเธอยังรวมไปถึงลางสังหรณ์หรือการรับรู้ยามจะมีภัยอันตรายเกิดขึ้น โดยจะมาในรูปแบบความรู้สึกอึดอัด ทำให้ไม่สบายเนื้อสบายตัว

อย่างครั้งหนึ่งตอนเธอเรียนอยู่ชั้นมัธยมสาม พวกเด็กเกเรคิดแกล้งเธอกับเพื่อนในกลุ่มด้วยการเอาถุงน้ำไปหยอ้วไว้เหนือประตูตู้เก็บอุปกรณ์กีฬา โดยหวังให้มันตกลงมาตอนพวกเธอเปิดตู้หยิบของ แต่เมื่อมือเธอสัมผัสกับประตูตู้ ฝ่าพลันก็เกิดความรู้สึกปั่นป่วนในท้อง ทั้งร้อนและหนาวในเวลาเดียวกัน ลิตาภาผู้เรียนรู้อันพอเข้าใจจิตสัมผัสพิเศษที่มีอยู่จึงรู้ได้ทันทีว่ามีบางอย่างผิดปกติ และนั่นทำให้เธอกับเพื่อนรอดพ้นจากการถูกกลั่นแกล้งมาได้

ในตอนแรกเด็กสาวรู้สึกหวั่นใจในจิตสัมผัสพิเศษที่ตัวเองมี ด้วยนิสัยเป็นคนเรียบง่ายและชอบทำตัวกลมกลืนกับคนอื่น เธอไม่ใช่คนประเภทที่ต้องการโดดเด่นเหนือกว่าใครสักคน ดังนั้นลิตาภาจึงพยายามปิดบังความพิเศษนี้เอาไว้ ไม่เคยบอกใครแม้แต่คนในครอบครัว เธอฉลาดและรู้จักคิดพอจะเข้าใจโลกว่าถ้าเที่ยวประกาศออกไป คนอาจมองว่าเธอป่วยทางจิตได้ อย่างน้อยเธอก็ไม่อยากให้พ่อแม่มองลูกสาวเพียงคนเดียวเป็นตัวประหลาด

ทว่าสุดท้ายเธอก็ไม่สามารถปิดความลับนี้ไว้ได้ ในช่วงปิดเทอมภาคฤดูร้อนของชั้นมัธยมสี่ ขณะกำลังนอนอ่านหนังสืออยู่บนเตียงในบ้านตามลำพังท่ามกลางบรรยากาศร้อนอบอ้าว ลิตาภาารู้สึกเหมือนได้ยินเสียงอะไรบางอย่าง

“ปล่อย...ปล่อยฉัน...”

เธอละสายตาจากหนังสือหลังจากได้ยินเสียงดังกล่าว ขมวดคิ้วหันซ้ายแลขวา พยายามเงี่ยหูฟังว่าเสียงมาจากไหน เมื่อไม่ได้ยินอะไรก็คิดว่าคงหูผาดไปเอง จึงเปิดหนังสืออ่านอีกรอบ

“ปล่อยกูออกไป ไอ้ชั่วสม มึงปล่อยกูเดี๋ยวนี้ละ!”

ปรากฏว่าหนังสือเสียงตะโกนด้วยความเคียดแค้นของผู้หญิงดังชัดเจนทำให้ลิตาภาสะดุ้งโหยง เธอรีบเปิดประตูและเดินสำรวจดูในบ้าน ด้วยกลัวว่าจะมีใครแอบลอบเข้ามา เพราะเสียงนั้นดังชัดเจนมาก ฟังเหมือนคนตะโกนอยู่ภายในบ้านนี้เอง แต่เธอก็ไม่พบใคร

เย็นวันนั้นขณะนั่งรับประทานอาหาร เธอเล่าเรื่องเสียงที่ได้ยินให้พ่อกับแม่ฟัง สุปัทธน์ ผู้เป็นพ่อซึ่งประกอบอาชีพตำรวจออกความเห็นว่าเป็นเสียงจากบ้านหลังข้างๆ

“คงทะเลาะกันอีกตามเคย ผัวเมียคู่นี้ตีกันบ่อยๆ”

“แต่แปลกจัง แพรวได้ยินเหมือนดังจากในบ้านเราเลย”

“บ้านอยู่ติดกันมีแคร์รั้วกันนิดเดียว เสียงมันก็ผ่านถึงกันได้แบบนี้แหละ” นั่นห้วนออกความเห็น “จะว่าไปแล้วคู่นี้ก็ทะเลาะกันบ่อยนะ”

“ประจํานั่นละ ตัวผู้เป็นพวกขี้เมา เมียเลยด่าเข้าให้อยู่บ่อยๆ เห็นว่าเคยไปลากถึงวงเหล้า คนเขาก็ระอากันหมดแล้ว” สุปัทธน์ว่า “ทะเลาะอยู่ในบ้านตัวเองไม่เท่าไรหรอก แม่จำได้ไหมว่าเมื่อเดือนก่อนเคยไล่ตีกันมาถึงถนนข้างนอก เตือดร้อนชาวบ้าน ดินะวันนั้นพ่อกลับมาจากโรงพักพอดีพอเห็นชุดตำรวจเข้าถึงยอมเลิกกรากลับเข้าบ้านตัวเอง”

“ฝ่ายชายชื่อสมนี่นา เสียงที่แพรวได้ยินก็ตะโกนด่าคนชื่อนี้ใช่ไหม”

นั้นทวนหันมาถามลูกสาว

“ใช่ค่ะ ผู้หญิงโวยวาย บอกผู้ชายชื่อสมให้ปล่อย เสียงดังลั่นเลยค่ะ”

“ถ้าอย่างนั้นก็คงใช่” สุปัทพ์บอกแล้วหัวเราะขึ้นๆ “คราวหน้าได้ยินเสียงอีก แพรวก็หลบอยู่แต่ในบ้านนะ เพื่อทะเลาะกันแรงขึ้นมาจะได้ไม่โดนลูกหลงไปด้วย ยังไงมีรั้วกันคงไม่เลยเถิดมาถึงบ้านเราหรอก”

“เราควรจะทำอะไรไหมพ่อ” นั้นทวนถามสามี

“ของแบบนี้พูดยาก ปัญหาระหว่างผัวเมีย บางคู่เห็นทะเลาะกันหนักแบบๆ ก็ตีกันอีกแล้ว คนยื่นมือเข้าไปยุ่งจะเสียเปล่าๆ”

“นั่นสินะ”

“ทางที่ติดย่าไปยุ่งดีกว่า แพรวจ๋าไว้นะลูก” สุปัทพ์หันมากำชับลูกสาว

“เข้าใจแล้วค่ะ” ลิตามารับคำ

เธอคิดทำตามคำแนะนำของพ่อ แต่เรื่องราวไม่ง่ายอย่างนั้น บ่ายวันถัดมาเสียงโวยวายจากผู้หญิงข้างบ้านก็ดังขึ้นอีกครั้ง

“ช่วยด้วย ใครก็ได้ช่วยที ไอ้ผัวชั่วมันฆ่ากู กร๊อตตตต!”

ผู้หญิงคนเดิมกรีดร้องเสียงดังยิ่งกว่าคราวก่อนเสียอีก เสียงโหยหวนเหมือนคนทุกข์ทรมานแสนสาหัสทำให้เธอไม่อาจทำเป็นไม่สนใจได้อีกต่อไป ลิตาภาเดินเข้าไปในครัวซึ่งอยู่ติดกับเพื่อนบ้าน พยายามชะเง้อมองผ่านหน้าต่างว่าเกิดอะไรขึ้น

เสียงร้องจากบ้านหลังนั้นยังคงดังอย่างต่อเนื่อง เด็กสาวนึกร้อนใจว่าเหตุใดถึงไม่มีคนอื่นออกมาช่วยเลย ทุกคนพากันเมินเฉยเพราะถือว่าไม่ใช่ธุระตนกันหมดหรือ แต่ถ้าหากว่าเพื่อนบ้านเดือดร้อนจริงๆ ละ ตลอดเวลาเธอได้ยินแต่เสียงฝ่ายหญิง ขณะที่ฝ่ายชายเงยบกริบ ถ้าเป็นการทะเลาะกันควรมีเสียงของทั้งสองฝ่ายไม่ใช่หรือ คิดแล้วลิตาภาก็ไม่อาจนิ่งเฉยได้อีก ในที่สุดเธอก็ตัดสินใจโทรศัพท์เรียกพ่อ

สถานีตำรวจที่สุพัทธ์ทำงานอยู่ไม่ห่างจากบ้านนัก ทำให้เขามาถึงที่หมายในเวลาเพียงครึ่งชั่วโมง ตลอดเวลานั้นลิตาภายังคงได้ยินเสียงร้อง

จากข้างบ้านอยู่ตลอดเวลา หลังจอตระกกระยะเทียบถนนข้างทาง คนเป็นพ่อ
ซึ่งอยู่ในชุดเครื่องแบบตำรวจรีบวิ่งลงมาหาลูกสาวที่ยืนกระลั่นกระสาย
รออยู่ด้านหน้ารั้วบ้าน

“เกิดอะไรขึ้น”

“ข้างบ้านคะพ่อ เสียงผู้หญิงร้องเหมือนคนเจ็บปวดมาก แพรวกลัว
ว่าเขาอาจลงไม้ลงมือกันหนักจนเป็นอะไรร้ายแรง”

“ไม่มีใครออกมาห้ามเลยเหรอ”

“แพรวไม่เห็นใครเลยคะ เสียงร้องยังดังอยู่ตลอด เพิ่งเงียบไปได้
ก่อนพ่อมาลี้กห้านทีเอง”

“แพรวรออยู่ตรงนี้นะ เดี่ยวพ่อไปดูก่อน”

ถึงจะสั่งไว้แบบนี้ ทว่าลิตาภาไม่อาจทนยืนรออยู่เฉยๆ ได้จึงเดิน
ตามไปด้วย สู้พัฒนน์กดกริ่งเรียกเพื่อนบ้านสามสี่ครั้ง แต่ไม่มีใครออกมาเปิด
ประตู

“มีใครอยู่ไหมครับ!” นายตำรวจตะโกนพร้อมเอามือตบประตูรั้ว
สแตนเลสเพื่อให้เกิดเสียง หวังดึงความสนใจจากเพื่อนบ้าน

“เป็นยังไงบ้างคะพ่อ” ลิตาภาถาม

“ไม่มีคนออกมาเลย เดี่ยวพ่อจะลองปีนข้ามรั้วเข้าไปดู”

ก่อนสู้พัฒนน์จะทำตามที่บอกกับลูกสาว ลิตาภาได้ยินเสียงใครบางคน
เดินมาจากทางด้านหลัง ชายเจ้าของบ้านชื่อสมหน้าตาดีเมื่อเห็นตำรวจ
กำลังตั้งทำป็นรั้วบ้านตัวเอง จึงรีบสาวเท้าเข้ามาใกล้ทันที

“คุณจะทำอะไร”

“ไม่อยู่บ้านหรือ” สู้พัฒนน์กระโดดลงมาจากรั้ว เดินไปหาด้วย
ใบหน้าเคร่งเครียด บอกเสียงเข้ม “ผมได้รับการร้องเรียนว่าภรรยาคุณ
ทำเสียงหนวกหูรบกวนชาวบ้าน”

นายสมตัวแข็งที่อย่างฉับพลัน ถูงพลาสติกจากมือทั้งสองข้างหลุด
ร่วงกระแทกพื้น ทำให้ข้าวของที่อยู่ภายในนั้นซึ่งเป็นข้าวของเครื่องใช้ในบ้าน

อย่างเช่นैयाทำความสะอาด ถูขยะ รวมถึงเบียร์หล่นกลิ้งออกมา

“มะ...เมียบผมหรือ เป็นไปไม่ได้” เพื่อนบ้านตอบกลับเสียงลั่นพร่า

“อย่าเพิ่งปฏิเสธ” นายตำรวจแย้ง “คุณกับภรรยาทะเลาะกันบ่อย ลูกสาวผมได้ยินเสียงภรรยาคุณกรี๊ดร้องให้ช่วย”

สมไม่พูดอะไร ทว่าเหลือบตามองไปทางสิตาภาที่ยืนอยู่ด้านหลัง สู้พจน์ด้วยแวตาแปลกๆ เด็กสาวรู้สึกว่ามีบางอย่างไม่ชอบมาพากล ผู้ชายคนนี้ทำให้เธอรู้สึกอึดอัด ขยะเขยง อาจจะเป็นเพราะผมเผ้าไม่ได้หวี เสื้อผ้าที่สวมใส่ก็ยับย่น สังกลิ้นเหม็นอับทั้งที่ยืนห่างกันระยะไกล แสดงให้เห็นว่าเขาไม่ดูแลตัวเองสักนิด หน้าตาทำทางยังดูเหมือนคนสติไม่อยู่กับเนื้อกับตัว อีกต่างหาก

“ผมกับเมียทะเลาะกันอยู่เรี่ยนั่นแหละ” ในที่สุดผายนั่นก็ตอบเสียงแห้ง ก้มหน้าลงต่ำไม่สบตาใคร “ขอโทษด้วย ต่อไปจะไม่ให้มีเสียงรบกวนใครอีกแล้ว”

“ภรรยาคุณอยู่ในบ้านหรือเปล่า ผมอยากคุยกับเขาด้วย” สู้พจน์ถาม คิดว่าถ้าจะจัดการให้เรียบร้อยไม่ให้เกิดปัญหาอีก ก็จำเป็นต้องคุยให้ครบทั้งสองคน

“เอ่อ...”

“ใช้ว่าผมอยากยุ่งเรื่องในครอบครัวใครหรอกนะ แต่ในฐานะเจ้าหน้าที่ตำรวจก็ต้องคอยสอดส่องดูแล” สู้พจน์ออกตัว

“ตอนนี่เมียผมไม่อยู่บ้าน” สมตอบเสียงแข็งกร้าวขึ้น

“แต่เมื่อไม่กี่นาทีก่อนยังได้ยินเสียงอยู่เลย” ลิตาภาแย้ง

“หนูคงหูแว่วแล้ว หรือไม่ก็เสียงมาจากบ้านอื่น” นายสมว่า “เมียบผมมันเก็บกระเป๋าไปหาพ่อแม่ที่บ้านนอกตั้งแต่เมื่อวานแล้ว”

แม้คำอธิบายของเพื่อนบ้านคนนี้จะฟังดูเรียบง่ายและเป็นไปได้ แต่ ลิตาภากลับรู้สึกว่ามีบางอย่างผิดปกติ จิตสัมผัสพิเศษถูกกระตุ้นร่ำทำเอาเธอรู้สึกอึดอัดเหมือนจะเป็นไข้ ระหว่างจ้องมองผู้เป็นพ่อตักเตือนนายสม

ไม่ให้ออกปัญหาอีก เมื่อจ้องมองใบหน้าอีกฝ่ายนานเข้า กลับมีภาพบางอย่าง ผุดขึ้นในหัว รวากับสิ่งที่เกิดขึ้นเพราะประสบการณ์ ทั้งที่มันไม่ใช่ความทรงจำของเธอ

ภาพที่เกิดขึ้นไร้เสียง ลิตามองเห็นตัวเองยืนอยู่ภายในบ้านมืดทึบ เพราะม่านถูกรูดปิดหมด เสียงโทรทัศน์ที่เปิดทิ้งไว้ลอยมาจากอีกห้องโดยมองไม่เห็นหน้าจอ นายสมยืนอยู่เบื้องหน้า มองเธอด้วยแวตากราดเกรี้ยว มีแต่ความโกรธเกลียด ปากกำลังพ่นพุดถ้อยคำบางอย่างพลางยกมือชี้หน้า เธอไม่ได้ยินเสียงแต่เดาว่าคงไม่ใช่คำพูดที่ดีนัก จากนั้นอีกฝ่ายก็เดินเข้ามาประชิด ใช้มือขวาผลักร่างเธอถ่มลง

ลิตามารู้สึกได้ว่านี่ไม่ใช่ร่างกายของเธอ เพียงแค่จิตของเธอเข้ายึดติดชั่วคราว มุมมองสายตาเปลี่ยนเพราะลึมหาย จากนั้นก็เห็นสมนั่งพับอยู่เหนือร่าง เขายกมือที่ซ่อนไว้ในมือซ้ายจ้วงแทงลงมาสุดแรง

ภาพน่ากลัวจบลงเพียงเท่านั้น ลิตามากลับมาสู่ปัจจุบันอีกครั้ง มองพ่อกำลังคุยกับนายสม รู้สึกเสียวแปลบบริเวณหน้าท้อง หัวใจเต้นแรง แข็งขาอ่อนแรง สิ่งที่ตามมาหลังจากนั้นคือการได้ยินเสียงบางอย่างจากด้านหลัง

“ช่วยด้วย...ช่วยฉันด้วย”

เด็กสาวเหลียวไปมองตามเสียงสั่นพร่าปนสะอึกสะอื้นของผู้หญิงคนหนึ่ง เมื่อมองข้ามรั้วด้านหน้าเข้าไปตรงประตูทางเข้าบ้าน เธอก็เห็นภาพน่ากลัวชวนพรั่นพรั้ง ภรรยานายสมยืนอยู่ตรงนั้น ใบหน้าซีดไร้สีเลือด ฝ่ายนั้นสวมชุดนอนยาวสีขาวที่มีเลือดแดงสดอาบย้อมเต็มตัว โดยเฉพาะบริเวณหน้าท้องที่มีบาดแผลขนาดใหญ่จนทำให้อวัยวะภายในหลุดห้อยลงมา เลือดไหลหยดลงพื้น ตามด้วยล้าไล่ขีดใหญ่!

“กรี๊ด!” ลิตามากรีดร้องถอยหนีไปหาพ่อ สู้พัฒนาวิธีหนีไปประคองร่างลูกสาวเอาไว้ ตกใจว่าเกิดอะไรขึ้น

“แพรว เป็นอะไรลูก”

“ผู้หญิง...” เธอพูดเสียงสั่นยกนิ้วชี้เข้าไปในบ้าน แม่ตอนนั้นร่างผู้หญิง

อาบเลือดจะหายไปแล้ว แต่เธอรู้อว่เกิดอะไรขึ้น “มีผู้หญิงถูกฆ่าตายอยู่ในบ้านนี้”

“พะ...พูดอะไรของเธอ!”

สมตวาดกลับ แต่หน้าซีดปากสิ้นส่อพิรุชชิตเจนจนสุพัฒน์จับลังเกตได้ เขาเคยเห็นใบหน้าอย่างนี้บ่อยครั้งยามคนร้ายพยายามปิดบังความผิดของตัวเอง

“เปิดบ้านให้ผมเข้าไปดูหน่อยว่ามีอะไรผิดปกติหรือเปล่า” สารวัตรพูดขอเกมออกคำสั่ง

มาถึงขั้นนี้เพื่อนบ้านเจ้าปัญหาไม่สามารถทนได้อีกต่อไป หมุนตัววิ่งหนีทันที สุพัฒน์ไล่ตามกวดรวร่างอีกฝ่ายล้มลงหลังวิ่งไปได้ไม่ถึงยี่สิบเมตร หลังจากนั้นเมื่อมีการเข้าไปค้นบ้านนายสม คำพูดของลิตามากก็ได้รับการยืนยันว่าเป็นความจริง ศพของผู้เป็นภรรยาถูกทิ้งไว้ในครัว สภาพศพถูกของมีคมแทงจนเลือดอาบทั่วร่าง เครื่องในกระจัดกระจายเต็มพื้น เป็นที่น่าอเนจอนาถต่อผู้พบเห็น

สุพัฒน์คุมตัวเพื่อนบ้านไปโรงพักเพื่อสอบสวนและดำเนินคดีตามกฎหมาย สมให้การรับสารภาพว่าตนเองกับภรรยาทะเลาะกันอย่างหนัก ก่อนเขาจะบันดาลโทสะคว่ำมีดทำครัวแทงภรรยาจนตายตั้งแต่สองวันก่อนที่ผ่านมาถึงศพไว้ในบ้านตลอด จนในที่สุดคิดหาทางกำจัดด้วยการหั่นเป็นชิ้นจะนำไปทิ้งยังข้างทางห่างไกล โชคร้ายโดนค้นพบเสียก่อนตอนที่เพิ่งซื้ออุปกรณ์กลับมาพอดี

ตอนที่ลิตามากได้ยินเสียงร้องตะโกนจากข้างบ้าน ฝ่ายภรรยาถูกฆ่าตายกลายเป็นศพเรียบร้อยแล้ว ดังนั้นเสียงที่เธอได้ยินคือเสียงร่ำร้องของวิญญาณนั่นเอง

เหตุการณ์ครั้งนี้ส่งผลต่อชีวิตของลิตามาก ความลับเรื่องจิตสัมผัสพิเศษที่เธอเก็บซ่อนไว้เพียงลำพังมาตลอดถูกเปิดเผยให้พ่อแม่รู้ โชคดีที่สุพัฒน์และन्हันทวนพร้อมรับฟังลูกสาวอย่างใจเย็น แม้ทุกอย่างจะดูเหลือเชื่อ

เพียงได้ก็ตาม ทำให้หลังจากนั้นลิตาภาไม่ต้องเผชิญเรื่องราวนี้เพียงลำพัง
อีกต่อไป

หญิงสาวไม่รู้ว่าการมีจิตสัมผัสพิเศษเช่นนี้ถือเป็นพรสวรรค์หรือ
คำสาปกันแน่ แต่เธอรู้อย่างหนึ่งว่าตัวเองโชคดีที่มีครอบครัวอบอุ่น มีพ่อแม่
คอยให้กำลังใจอยู่ข้างหลัง